

ДЖОН СКАЛЗИ ПРИЗРАЧНИТЕ БРИГАДИ

Част 2 от „Войната на старците“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2008

chitanka.info

*На Шара Зол — за дружбата и всичко останало. На
Кристин и Атена — за тяхното търпение и обич*

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Никой не забеляза скалата.

Всъщност това бе съвсем обяснимо. Скалата беше безлична, един от милионите отломъци от камък и лед, реещи се в параболичната орбита на отдавна издъхнала недълготрайна комета, и приличаше на всички останали парчета от тази комета-покойница. Скалата бе по-малка от едни, по-голяма от други, но положена на разпределителната скала, нямаше нищо, по което да бъде отличена. При почти несъществуващата възможност да бъде засечена от отбранителната система на планетата, предварителният анализ щеше да покаже, че скалата се състои от силикати и някои други минерали. Което означаваше, че е най-обикновена скала, при това не достатъчно голяма, за да предизвика сериозни разрушения.

Въпросът обаче не беше актуален за планетата, която в този момент пресичаше траекторията на скалата, и на още няколко хиляди отломъка като нея, тъй като тя не разполагаше с планетарна отбранителна система. Затова пък имаше гравитационно поле, с което бе впримчила скалата заедно с нейните посестрими. Събрани заедно, те образуваха истински метеорен дъжд, но голяма част от скалните и ледени късове щяха да изгорят при навлизането си в атмосферата. На студената и неприветлива повърхност на планетата нямаше нито едно разумно същество, но ако имаше такова и то гледаше нагоре, щеше да забележи красивите огнени дири, които оставяха върху небосвода тези мъртви парчета, свръхнагreti от триенето си с атмосферата.

Преобладаващата част от тези наскоро образувани метеори щяха буквално да се изпарят, преобразявайки се със забележителна скорост от твърда материя в разпадаща се лава и накрая в облаци от микроскопични частици. Последните щяха да останат в атмосферата за неопределен период, докато не се превърнат в ядра на водни капчици и водната маса не ги повлече надолу под формата на дъжд (или най-вероятно, като се имаха предвид атмосферните условия на планетата — на сняг).

Скалата, за която говорим обаче, притежаваше изразена маса. От стените ѝ се откъсваха отломъци, докато сгъстяващото се атмосферно налягане пораждаше бързоразрастващи се пукнатини из жилестата ѝ структура, а напрежението от шеметното падане в постоянно уплътняващата се смес от газове изкарваше на показ структурни дефекти и слабости и ги подлагаше на свирепи изпитания. Скоро започнаха да се отделят по-едри късове, те се озаряваха за кратко в ярка светлина, сетне бяха поглъщани от небето. И въпреки това в края на своя полет през атмосферата скалата все още разполагаше с достатъчна маса, за да се стовари с невероятна сила върху заледената повърхност, след което да изригне гигантска огнена гъба, мигом разсеяна от ветровете и погълната от снега.

Сблъсъкът изпепели скалата и значителна част от равнината и изкопа доста голям кратер. Скалната плоча, която се простираше на значително разстояние под планетната повърхност, изкъртя от удара като камбана, ала звуците, които издаде, бяха с няколко октави пониски от обичайния слухов обхват на повечето разумни същества.

Земята потрепери.

И в далечината, под планетната повърхност, някой най-сетне забеляза скалата.

— Трус — рече Шеран. Беше се втренчила в монитора.

След няколко минути последва ново сътресение.

— Трус — повтори Шеран.

Кайнен извъртя очи към помощничката си и изсумтя:

— Докога ще го повтаряш?

— Просто те държа в течение на събитията — отвърна тя.

— Благодаря за загрижеността — рече Кайнен, — но наистина не се налага да ми го повтаряш. Аз съм учен и осъзнавам, че когато земята се мести, е редно да очакваме трусове. Първото ти съобщение беше полезно. Но петото, да не говорим за шестото, са само досадни.

Нов тътен.

— Трус — рече Шеран. — Седмият. Пък и ти не си сеизмолог. Това е извън иначе широките ти научни познания. — Въпреки на пръв поглед безразличния тон на Шеран бе трудно да не се забележи сарказмът ѝ.

Кайнен вероятно щеше да се подразни, ако не спеше с нея. В този случай обаче единственото, което изпитваше, бе леко учудване.

— Не помня *ти* да си дипломиран сеизмолог — отвърна той.

— Смятай го за нещо като хоби — промърмори Шеран.

Кайнен отвори уста да отговори, но в този миг подът неочаквано подскочи към него. Беше му необходима не повече от секунда, за да осъзнае, че не подът се надига срещу лицето му, а той самият се носи към него. Просна се безпомощно на плочките заедно с поне половината предмети, допреди миг грижливо подредени върху лабораторната маса. Столът отхвърча настрани и се претърколи, колелцата му продължаваха бясно да се въртят.

Той погледна към Шеран, която вече не беше втренчена в монитора най-вече защото мониторът бе разбит на парчета на пода близо до мястото, където бе паднала.

— Какво беше това? — попита Кайнен.

— Трус? — предложи един от възможните отговори Шеран и после закрещя, тъй като цялата лаборатория започна да се тресе неудържимо. От тавана се посипаха осветителни панели и двамата се мушнаха на четири крака под масите и се свиха. Светът около тях заподскача.

Постепенно трусовете утихнаха. Кайнен огледа лабораторията под трепкащите светлини на оцелелите осветителни панели и установи, че по-голямата част от оборудването е на земята, затрупано с отломки от стените и тавана. Обикновено лабораторията бе пълна с техници и други учени, но тази вечер бяха останали само двамата с Шеран, да довършат някои неща. Повечето служители бяха в казармените помещения и вероятно вече спяха. Е, вече сигурно се бяха събудили.

Висок пронизителен звук отекна откъм коридора, който водеше към лабораторията.

— Чу ли? — попита Шеран.

Кайнен кимна.

— Сирената за бойна тревога.

— Атакуват ли ни? — попита Шеран. — Базата няма ли щит?

— Има, разбира се. Или е имала. Би трябвало да има.

— Чудесно свършена работа, няма що.

Кайнен се ядоса.

— Шеран, няма нищо идеално на този свят.

— Извинявай. — Тя, изглежда, долови промяната в настроението му. Кайнен изсумтя, измъкна се изпод масата и отиде до едно съборено шкафче.

— Ела ми помогни — каза ѝ. Двамата успяха да обърнат шкафчето и Кайнен отвори едно от чекмеджетата. Вътре имаше малък огнестрелен пистолет и пълнител.

— Откъде взе пък това? — попита Шеран.

— Шеран, ние сме във военна база. Тук има всякакви оръжия. Имам два такива. Единият е този, другия държа в казармите. Просто за всеки случай.

— Но ние не сме военни.

— Кажй го на онези, които атакуват базата — рече Кайнен и ѝ подаде пистолета. — Дръж.

— Не ми тикай това нещо! Изобщо не знам как се стреля.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Най-много да се прострелям в крака.

— Щом казваш. — Кайнен щракна пълнителя и прибра пистолета в джоба на престилката си. — Дай да отидем в казармите. Всички са там. Трябва да сме при тях.

Шеран кимна. Беше изгубила типичната си насмешливост и изглеждаше само уморена и изплашена. Кайнен я стисна за ръката.

— Успокой се. Няма страшно. Хайде, да вървим.

Докато минаваха през предната зала, чуха да се отваря вратата към подземното ниво. Кайнен надзърна през изпълнения с прах коридор и забеляза очертанията на две приближаващи се фигури. Заотстъпва към лабораторията. Шеран, която вече бе преценила, че нещо не е наред, го бе изпреварила в същата посока. Единственият друг изход от лабораторията бе асансьорът, който се намираще от другата страна на стълбището. Бяха в капан. Кайнен се потупа по джоба. Нямахше почти никакъв опит с оръжията и не беше сигурен дали може да улучи от подобно разстояние, още по-малко да се справи с двама противници, вероятно добре обучени войници.

— Управител Кайнен — извика единият от приближаващите се.

— Какво? — отвърна Кайнен и съжали, че се е издал.

— Управител Кайнен — повтори гласът. — Дойдохме да ви приберем. Тук не сте в безопасност. — Съществува пристъпи напред към осветения кръг и Кайнен видя, че е Атен Рандт, един от

комендантите на базата. Разпозна го по клановия строеж на черупката му и по отличителните знаци. Атен Рандт беше енешанец и Кайнен засрамено си помисли, че след толкова време в базата те всички все още му се струват еднакви.

— Кой ни напада? — попита Кайнен. — Как са открили базата?

— Все още не сме сигурни нито „кой“, нито „как“ — отвърна Атен Рандт.

Тракането на устата му се преобразуваше в разбираема реч благодарение на малкото устройство, окачено на шията. Атен Рандт разбираше Кайнен без помощта на устройството, но то му бе нужно, за да отговаря.

— Бомбардировката започна от орбита и едва сега успяхме да засечем къде се е приземил техният кораб. — Атен Рандт пристъпи към Кайнен и той едва се сдържа да не подскочи. Въпреки че бе тук от доста време и се разбираше сравнително добре с енешанците, все още изпитваше известна нервност в близост до представителите на тази насекомоподобна раса. — Управител Кайнен, не бива да оставате тук. Трябва да ви евакуираме, преди да нападнат базата.

— Добре. — Той кимна на Шеран да го последва.

— Без нея — заяви Атен Рандт. — Само вас.

Кайнен спря.

— Тя е моя помощничка. Трябва ми.

Базата се разтърси от пореден удар. Кайнен залитна към стената, удари се в нея и се свлече на пода. Докато падаше, забеляза, че нито Атен Рандт, нито другият енешански войник са помръднали дори на сантиметър.

— Управител, сега не е подходящото време за спорове — рече Атен Рандт. Безизразният глас на механичния преводач, който знае защо, придаде на забележката известна насмешка.

Кайнен понечи отново да възрази, но Шеран го улови за ръката и каза:

— Кайнен. Той е прав. Трябва да те изведат оттук. Всички сме в опасност, но ти си най-важният.

— Няма да те изоставя на произвола...

— Кайнен. — Шеран посочи стоящия срещу тях Атен Рандт. — Той е един от най-старшите офицери в базата. В момента сме подложени на атака. Ако не беше важно, нямаше да пратят офицер с

подобен ранг. Моментът наистина не е подходящ за спорове. Върви. Аз ще се прибера в казармите. Не съм вчерашна. Зная пътя.

Кайнен я изгледа втренчено, после вдигна ръка, посочи втория военен и каза.

— Придружи я до казармите.

— Управител, той ми трябва — възрази Атен Рандт.

— Можеш да ме опазиш и сам — рече Кайнен. — Ако той не тръгне с нея, ще отида аз.

Атен Рандт прикри механичния преводач и даде знак на войника да се приближи. Двамата наведоха глави един към друг и заговориха на енешански — език, който Кайнен не разбираше. След малко войникът застана до Шеран.

— Той ще я отведе в казармите — каза Атен Рандт. — Но нека това да бъде краят на споровете. Твърде много време изгубихме. Управител, последвай ме незабавно. — Сграбчи Кайнен за ръката и го повлече към стълбището. Кайнен погледна назад и видя Шеран, втренчила изплашен поглед в огромния енешански войник. Миг след това Атен Рандт го бутна през вратата.

— Ей, боли! — извика Кайнен.

— Тихо — отвърна Атен Рандт и го забута по стълбището. За изненада на Кайнен късите долни израстъци на енешанеца му помагаха да поддържа същото темпо, с което се изкачваше той. — Изгубих твърде много време да те намеря и твърде много, за да тръгнем. Защо не си в казармите?

— Имаме работа — отвърна Кайнен. — А и не ми се висеше в казармите. Къде отиваме?

— Нагоре — обясни Атен Рандт. — Трябва да стигнем до входа на подземната сервизна железница.

Кайнен за миг спря и погледна Атен Рандт, който, макар че бе на няколко стъпала под него, се извисяваше на същата височина.

— Железницата отива в хидропонната лаборатория — обясни му той. Кайнен, Шарен и другите членове на неговата работна група обичаха да ходят в лабораторията заради изобилната зеленина, каквато повърхността на планетата не предлагаше. Разходката из парниците заместваше липсата на свеж въздух и открити пространства. — Хидропонната лаборатория е в естествена кухня — продължи Атен Рандт и побутна Кайнен да тръгва. — Под нея тече подземна река,

напълно изолирана. Реката се влива в пещерно езеро. Долу има малка жилищна капсула, в която можеш да се скриеш.

— Досега не си ми го казвал.

— Не смятахме, че е необходимо да ти го казваме — отвърна Атен Рандт.

— Ще се наложи ли да плувам?

— Има миниатюрна подводница. Ще е тясно, дори за теб. Но е програмирана да те откара право при капсулата.

— И колко време ще се наложи да остана там?

— Да се надяваме, че няма да е много — рече Атен Рандт. — Защото ако се наложи да чакаш, ще е за много дълго. Още два етажа, управител.

Два етажа по-нагоре се озоваха пред врата и Кайнен спря да си поеме дъх. Шумът от битката на няколко етажа над тях си пробиваше път през дебелиите стени.

— Достигнаха базата, но засега успяваме да ги задържим на повърхността — обясни Атен Рандт. — Не са се добрали до това ниво. Може би ще успеем да се измъкнем на безопасно място. Управител, следвай ме и не изоставай. Разбра ли ме?

— Разбрах — отвърна Кайнен.

— Да вървим тогава — рече Атен Рандт, вдигна внушителното си оръжие, отвори вратата и закрачи по коридора. Кайнен го последва и в същия миг забеляза как долните израстъци на съществото се разтварят и от черупката се подава допълнителен крак. Това беше спринтирац механизъм, придаващ на енешанците невероятна бързина и подвижност при бойни ситуации, ала му напомняше за кошмарни видения от детството. Кайнен потисна завладялото го отвращение и ускори крачка — препъваше се в отломките по пода — към разположената в другия край на нивото транспортна станция.

Когато настигна Атен Рандт, той вече оглеждаше контролното табло на малкото влакче — то не бе херметически изолирано от околната атмосфера. Вече бе откачил пътническите вагони.

— Казах ти да побързаш — подхвърли енешанецът.

— Някои от нас са стари и нямат допълнителни крайници — озъби се Кайнен и посочи машината. — Трябва да се кача, така ли?

— Би трябвало да вървим, но не мисля, че ще успееш да поддържаш нужното темпо, а и нямаме време. Налага се да използваме

това, въпреки всички рискове. Качвай се. — Кайнен се покатери в машината, която бе достатъчно просторна, тъй като бе пригодена за двама енешанци. Атен Рандт засили до максималната скорост — около два пъти по-бързо от енешанския бяг, но и така усещането в тесния тунел бе неприятно — после се обърна и огледа тунела зад тях за противници.

— Какво ще стане с мен, ако превземат базата? — попита Кайнен.

— В жилищната капсула ще си в безопасност — отвърна Атен Рандт.

— Така е, но ако базата падне в ръцете им, кой ще дойде да ме прибере? Не мога да остана вечно в капсулата, а и не знам как да се измъкна. Колкото и добре да е направена тази ваша капсула, все някога ще ми свършат припасите. Да не говорим за въздуха.

— В капсулата има устройство за извличане на кислород от водата — обясни Атен Рандт. — Няма да се задушиш.

— Чудесно. Но все пак остава проблемът с глада.

— Езерото има изпускателен отвор... — почна Атен Рандт, но така и не можа да продължи, тъй като влакчето внезапно се разтреса и изхвърча от релсите. Грохотът на срутвания се тунел погълна всички останали звуци. Атен Рандт и Кайнен изхвърчаха в непрогледния, изпълнен с прах мрак...

Кайнен се свести от равномерно побутване в ребрата.

— Управител, събуди се — повтаряше монотонно Атен Рандт.

— Нищо не виждам — оплака се Кайнен и Атен Рандт запали монтираното на оръжието му фенерче. — Благодаря.

— Наред ли си? — попита Атен Рандт.

— Идеално съм — изръмжа Кайнен. — Ще ми се обаче вече да спрем да се блъскаме в разни неща, поне днес.

Вместо отговор Атен Рандт само изщрака с уста и насочи светлината към срутения тунел зад тях. Кайнен се надигна и се изтупа от прахоляка.

Атен Рандт извъртя светлината към него и нареди:

— Остани на място, управител. — Тук си в безопасност. — Лъчът светлина се плъзна по релсите. — По тях може още да тече ток. — Лъчът заподскача по стените. По някаква прищявка на съдбата или поради особеностите на конструкцията на подпорите в този участък

при бомбардировката тунелът бе рухнал от двете им страни. Кайнен мислено отбеляза, че въпросът със задушаването скоро отново може да излезе на дневен ред. Атен Рандт продължи да оглежда новото им скривалище и от време на време правеше опити да се свърже по радиостанцията, но тя, изглежда, не работеше. Кайнен се облегна на стената, стараяше се да не диша дълбоко.

След известно време Атен Рандт, който се бе отказал от огледа и бе изгасил фенерчето, обгръщайки ги в непрогледна тъмнина, го включи отново и насочи светлината към срутенияте стени, които ги деляха от базата.

— Какво има? — попита Кайнен.

— Тихо! — скастри го Атен Рандт и се приближи до стената, сякаш се опитваше да чуе нещо. След малко Кайнен също го чу: звуци, които приличаха на гласове, но не бяха нито тукашни, нито приятелски. Малко по-късно се чу грохот от приглушени взривове. Който и да се намираше от другата страна на срутения тунел, бе твърдо решен да си пробие път.

Атен Рандт отстъпи назад и се наведе над Кайнен, заслепи го с фенерчето.

— Съжалявам, управител — каза и Кайнен едва сега осъзна, че заповедта да го отведе на безопасно място се простира дотук, и се дръпна встрани от светлинния лъч. Куршумът, предназначен да попадне в средата на тялото му, го рани в ръката, завъртя го и го повали на земята. Кайнен се подпря на колене и лакти и видя издължената си сянка, когато лъчът попадна върху незащитения му гръб.

— Чакай! — извика Кайнен, сякаш говореше на сянката си. — Не стреляй в гърба ми! Зная, че трябва да го направиш. Само недей в гърба. Моля те.

Последва кратко мълчание, нарушавано само от глухите взривове.

— Обърни се, управител — избоботи Атен Рандт.

Кайнен се обърна и бавно се надигна, после пъкна ръце в джобовете на престилката си, сякаш бяха окови. Атен Рандт се прицели, този път без да бърза, право в главата на своята жертва.

— Готов ли си, управител?

— Готов съм — отвърна Кайнен и простреля Атен Рандт с пистолета в джоба, целеше се в светлината на фенерчето.

Изстрелът на Кайнен съвпадна с последния взрив на рухналата стена. Атен Рандт дори не забеляза, че е прострелян, докато от отвърстието в черупката му не рукна кръв — Кайнен едва различаваше раната срещу ярката светлина. Видя, че Атен Рандт поглежда надолу към нея, после объркано вдигна очи към Кайнен. Кайнен вече бе извадил пистолета от джоба си. Стреля още три пъти, изпразни целия пълнител в енешанеца. Атен Рандт се наведе напред, опря се на предния си чифт крака, после падна и се обърна по гръб, двигателните му израстъци щръкнаха във всички посоки.

— Извинявай — каза Кайнен на трупа му.

Тунелът се изпълни с прахоляк, после и със светлини, когато стената рухна и през отвора нахлуха сенки с фенерчета и оръжия. Някой видя Кайнен и кресна нещо и веднага към него се насочиха няколко лъча. Кайнен пусна пистолета и вдигна здравата си ръка, за да покаже, че се предава, като същевременно отстъпи от трупа на Атен Рандт. Убийството на Атен Рандт едва ли щеше да е достатъчно, за да умилостиви тези непознати нашественици. Докато го приближаваха предпазливо — говореха на непознат език, — Кайнен успя да ги огледа.

Преценяваше ги с опитното око на добре обучен ксенобиолог: двустранно симетрични и двукраки, с функционално различие на горните и долни крайници и сгънати в неправилна посока колена. Приблизително същата височина и маса на телата, в което нямаше нищо необичайно, тъй като немалка част от така наречените разумни същества бяха двукраки, симетрични и със сходна височина и телесна маса. Всъщност тъкмо това бе една от причините отношенията между различните раси в тази част на вселената да са обтегнати. Твърде много разумни същества и твърде малко планетна площ за нуждите им.

„А ето и разликите“ — помисли си Кайнен, когато едно от съществата му кресна отново и го доближи съвсем: по-широка гръдна клетка и коремна област, причудлив скелетен строеж и мускулатура. Плоски като дънери стъпала, наподобяващи клони ръце. Външни полови различия (екземплярът пред него трябваше да е женски, ако си спомняше правилно). Ограничен визуален апарат, състоящ се от два малки оптични и също два звукови рецептора, за разлика от оптичните

и звукови обръчи на главата на Кайнен. Дребни кератинови повлекла на темето вместо излъчващи топлина гънки. Не за първи път Кайнен си помисли, че еволюцията не е била особено милостива към тези създания, поне във физически аспект.

Което само ги бе направило по-агресивни, опасни и ужасно трудни за изчегъртване от повърхността на която и да било планета. Което пък бе наистина сериозен проблем.

Съществото пред Кайнен отново извряка нещо и го сръчка с къс, зловещ на вид предмет. Кайнен втренчи поглед право в оптичните му сензори и произнесе отчетливо на техния език:

— Гадни човеци.

Съществото замахна с предмета, Кайнен усети удар и зърна разноцветни светлини, преди да се строполи на земята — за пореден път през този ден.

— Помните ли ме? — попита човешкото същество от другата страна на масата, когато въведоха Кайнен в стаята. Бяха се погрижили за стол, който да е пригоден за неговите сгънати наопаки (от тяхна гледна точка) колена. Думите на съществото се превеждаха от устройството на масата. До уреда за превод имаше още един предмет: спринцовка, пълна с прозрачна течност.

— Вие сте войникът, който ме просна в несвяст — отвърна Кайнен. Преводаческото устройство мълчеше, което подсказваше, че войникът разполага с друг уред.

— Точно така — каза човешкото същество. — Аз съм лейтенант Джейн Сейгън. — Тя посочи стола. — Можете да седнете.

Кайнен седна и каза:

— Не беше необходимо да ме удряте. Щях да дойда с вас доброволно.

— Имахме други причини да не сте в съзнание — каза Сейгън и погледна простреляната му от Атен Рандт ръка. — Как е раната?

— Нищо страшно.

— Не можахме да се справим както трябва. — Сейгън като че ли се оправдаваше. — Медицината ни е в състояние да възстановява с голяма бързина всякакви видове наранявания, но вие сте ррей, а не

човек. Изглежда, има съществена разлика в техническите средства, които използваме. Все пак направихме каквото ни бе по силите.

— Благодаря — отвърна Кайнен.

— Предполагам, че ви е ранил енешанецът, с когото ви открихме.

Този, когото сте убили — уточни Сейгън.

— Така е — потвърди Кайнен.

— И защо се стреляхте?

— Той смяташе да ме убие, а аз не исках да умра — обясни Кайнен.

— Това води до въпроса защо енешанецът е искал да сте мъртъв?

— Аз бях негов пленник. Предполагам, че заповедите му са били да ме убие, ако възникне опасност да бъда заловен жив.

— Значи сте били негов пленник — повтори Сейгън.

— И въпреки това сте имали оръжие.

— Намерих го.

— Брей, така ли? — рече Сейгън. — Груба грешка от страна на енешанците. Доста нетипично за тях.

— Всички допускаме грешки — отвърна Кайнен.

— Ами останалите рреи, които открихме в базата? — попита Сейгън. — И те ли са пленници?

— И те — потвърди Кайнен и изведнъж го изпълни безпокойство за Шеран и другите от неговата група.

— И как вие всички станяхте затворници на енешанците?

— Бяхме на кораб, който трябваше да ни откара на наша колония, за да сменим медицинския екип там — каза Кайнен. — Енешанците атакуваха кораба. Плениха ни и ни докараха тук.

— Кога се случи това? — попита Сейгън.

— Не съм съвсем сигурен. Тук бяхме на енешанско военно времеотчитане, а аз не съм добре запознат с него. Още по-объркващо е, че планетата има кратък денонощен цикъл. Освен това не познавам добре и човешката система за измерване на времето.

— Разузнаването ни няма никакви сведения за енешанска атака на ррейски кораб през изминалата година — което по ваши мерки ще е две трети от един хкед — каза Сейгън, използваше ррейския термин за пълна обиколка на неговия роден свят около слънцето.

— Може би разузнаването ви не е толкова добро, колкото смятате — отвърна Кайнен.

— Възможно е — съгласи се Сейгън. — Но като се има предвид, че енешанците и рреите официално все още са в състояние на война, подобно нападение не може да остане незабелязано. Вашите две раси са се хващали за гърлата за много по-дребни неща.

— Не мога да ви кажа нищо повече от това, което знам — отвърна Кайнен. — Прехвърлиха ни на техния кораб и ни докараха в тази база. Нямам никаква представа какво се е случвало, или не се е случвало извън пределите на базата.

— Защото са ви държали в плен.

— Да.

— Огледахме цялата база и открихме само едно малко помещение за принудително затваряне. Нищо друго, което да подсказва, че всички вие сте били затворници.

Кайнен издаде звук, който при хората би съответствал на обезсърчен смях.

— Щом сте огледали базата, значи сте видели и повърхността на планетата. Ако някой от нас се беше опитал да избяга, щеше да замръзне до смърт. Да не говорим, че въобще няма къде да се отиде.

— Откъде сте сигурен?

— Енешанците ни го казаха. Никой от групата ми не изпитваше желание да провери дали твърденията им са верни.

— Значи не знаете нищо за тази планета?

— Понякога е студено, друг път — още по-студено — рече Кайнен. — И това е всичко, което ми е известно.

— Вие сте доктор, нали?

— Терминът не ми е познат — рече Кайнен и посочи уредбата. — Машинката ви не е достатъчно умна, за да открие еквивалент на моя език.

— В смисъл лекар. Занимавате се с медицина — уточни Сейгън. — Такава е професията ви.

— Да — потвърди Кайнен. — Специалността ми е генетика. Затова с групата ми бяхме на онзи кораб. На една от колонните ни имаше чумна епидемия, която предизвикваше наследствени изменения и нарушения в клетъчното делене. Пратиха ни да проучим проблема и ако можем, да открием лекарство. Вероятно вече сте видели оборудването, с което разполага тази база. Енешанците бяха така любезни да ни предоставят помещения за лаборатории.

— И защo според вас? — попита Сейгън.

— Може би са сметнали, че ако се занимаваме с това, от което разбираме, ще сме по-лесно контролируеми — отвърна Кайнен. — Така и стана, защото предпочитяхме да се държим един за друг и да не създаваме проблеми.

— Освен когато крадете оръжия. — Сейгън се подсмихна.

— Набавих ги преди известно време и изглежда, не съм събудил нищо подозрение.

— Оръжието, което сте използвали, е предназначено за ррей — посочи Сейгън. — Странен предмет за една енешанска база.

— Вероятно са ги взели от нашия кораб, когато го нападнаха — обясни Кайнен. — Сигурен съм, че ако претърсите базата, ще откриете и други ррейски инструменти.

— И така, да сумираме: вие и вашата група медицински специалисти попадате в плен на енешанците преди неопределен период и те ви докарват тук и ви държат принудително и в изолация от вашите сънародници. Не знаете къде се намирате, нито какви са плановете на енешанците по отношение на вас.

— Точно така — потвърди Кайнен. — Освен че вероятно не са искали никой да разбере, че ме държат в плен тук, защото един от тях накрая се опита да ме убие.

— Вярно — рече Сейгън. — Боя се, че сте извадили по-голям късмет от колегите си.

— Не разбирам за какво говорите.

— Вие сте единственият оцелял ррей — рече Сейгън. — Останалите са застреляни от енешанците. Повечето от тях са били в помещенията, които нарекохте казарми. Намерихме един близо до лабораториите.

На Кайнен му призля.

— Лъжете!

— За жалост не.

— Вие сте ги избили — възкликна гневно Кайнен.

— Енешанците се опитаха да ви убият — спокойно каза Сейгън. — Защо да не избият и вашите колеги?

— Не ви вярвам.

— Разбирам ви. Но това е самата истина.

Кайнен потъна в мрачно мълчание. Сейгън му даде малко време.

— Добре — въздъхна Кайнен накрая. — Да чуя какво искате от мен.

— Първо на първо, управител Кайнен — рече Сейгън, — искаме да чуем истината.

Трябваше да изминат няколко секунди, преди Кайнен да си даде сметка, че се обръщат към него с името и титлата му.

— Но аз ви казах истината — възрази той.

— Глупости — срязва го Сейгън.

Кайнен посочи уредбата.

— Отново не получих точен превод на това.

— Вие сте управител Кайнен Суен Су — почна Сейгън. — И макар да е вярно, че имате известна медицинска подготовка, основните две направления на вашите научни изследвания включват ксенобиология и полуорганични невронни мрежови отбранителни системи — две направления, които според моето скромно мнение си пасват чудесно.

Кайнен не отговори. Сейгън продължи:

— И тъй, управител Кайнен, позволете да ви кажа какво знаем *ние*. Преди петнадесет месеца рреите и енешанците все още бяха вкопчени във войната, която водите близо трийсет години, не без наша помощ, разбира се, тъй като така поне нямаше нужда да се занимаваме с вас.

— Не съвсем — възрази Кайнен. — Да не забравяме Битката за Корал.

— Да, участвах в нея — рече Сейгън. — Едва не изгубих живота си там.

— Аз изгубих брат си там — рече мрачно Кайнен. — Най-малкия. Може да сте се срещнали.

— Може и да сме — съгласи се Сейгън. — Та преди петнадесет месеца рреите и енешанците все още бяха смъртни врагове. А после изведнъж престанаха да са такива и разузнаването не можеше да открие никакво разумно обяснение за това.

— Вече обсъдихме недостатъците на вашето разузнаване. Космическите раси не воюват непрестанно. Както и ние с вас престанахме — след Корал.

— Престанахме, защото там ви победихме. Вие отстъпихте, а ние се заехме с възстановяването на Корал. И това беше причината за

примирието. Въпросът е каква е била причината между вас и енешанците? Ето кое ни безпокои. Преди три месеца шпионският спътник, който изведохме в орбита около *тази* планета, установи, че за един на пръв поглед необитаем свят тя изведнъж е започнала да приема доста оживен трафик — както енешански, така и ррейски. Това, което ни заинтригува най-силно, бе, че към планетата не проявяват претенции нито енешанците, нито рреите, а обините. Сигурно ви е известно, управител, че обините не обичат да се смесват с други същества и че са достатъчно силни, за да не позволят на енешанци или рреи да действат на тяхна територия. Това ни накара да пратим друг, по-мощен шпионски спътник, който да потърси следи от обитаване. Не открихме нищо. Като специалист по отбранителните инсталации, бихте ли изказали предположение защо?

— Предполагам, че базата е била добре замаскирана.

— Именно — каза Сейгън. — При това, по някаква странна случайност, тъкмо със системите, в които сте специалист вие. По това време естествено още не го знаехме, но сега го знаем.

— И как намерихте базата, след като е била замаскирана? — попита Кайнен. — Интересувам се от чисто професионално любопитство.

— Пуснахме камъни — отвърна Сейгън.

— Моля?

— Камъни — повтори Сейгън. — Преди месец пуснахме на повърхността няколко десетки сеизмични датчика, програмирани да търсят признаци за наличието на подземни изкуствени структури. На базата на собствения си опит знаем, че е по-лесно да скриеш секретна база под земята. Разчитахме, че естествената сеизмична активност на планетата ще стесни възможните райони на търсене. След това започнахме да хвърляме върху тези райони камъни. Днес пуснахме няколко камъка малко преди началото на атаката, за да получим точно сонарно изображение на базата. Скалните отломъци са особено подходящи, тъй като са неотличими от случайно попадащите в атмосферата метеори. Те не плашат никого. И никой не поставя екранировка срещу сеизмично сканиране. Повечето раси полагат прекалено много усилия да се защитят от електромагнитни или оптични импулси и не смятат звуковите вълни за опасни. Недостатък

на високите технологии, които по правило игнорират примитивните средства. Като хвърлянето на камъни.

— Оставихме на хората да чукат с камъни — подметна презрително Кайнен.

Сейгън повдигна рамене.

— Нямаме нищо против, когато опонентът ни се явява с пушка на бой с ножове. Тъкмо ще ни е по-лесно да му изтръгнем сърцето. Или каквото е там, за да изпомпва кръвта. В случая прекомерната ви самоувереност бе в наша полза. В което можете да се убедите с присъствието си тук. Но това, което бихме искали да узнаем, управител, е *защо* сте тук. Фактът, че енешанци и рреи работят заедно, е сам по себе си странен — но в комплект с обините? Това вече не е странно, по-скоро е *интересно*.

— Нямам представа чия е тази планета — заяви хладно Кайнен.

— И което е още по-интересно, управител Кайнен — това сте самият вие. Докато бяхте в безсъзнание, си позволихме да направим генетично сканиране, за да научим повечко за вас, и после се свързахме с корабния архив. Знаем например, че една от основните насоки на вашите ксенобиологични изследвания са хората. Вие навярно сте водещият ррейски специалист по човешка генетика. И най-вече по това как функционира човешкият мозък.

— Това е само част от общия ми интерес към невронните мрежи — оправда се Кайнен. — Нямам специални интереси към човешките мозъци, каквото и да твърдите. Всички мозъци са ми еднакво интересни.

— Щом казвате. Но с каквото и да сте се занимавали в базата, трябва да е било достатъчно важно, та енешанците да са готови да избият вас и колегите ви, вместо да позволят да попаднете във вражески ръце.

— Казах ви вече — заяви Кайнен. — Ние бяхме пленници.

Сейгън завъртя очи към тавана.

— Управител Кайнен, хайде поне за минута да се държим така, сякаш никой от нас не е кръгъл глупак.

Кайнен се наведе напред и втренчи поглед в лицето ѝ.

— Що за човек сте вие? — попита той.

— Какво имате предвид?

— Знаем, че съществуват три вида човеци — отвърна Кайнен и почна да изброява на пръсти — пръстите му бяха по-дълги и с повече стави от човешките. — Първата група са немодифицирани човеци, които използвате за колонизиране на планетите. Срещат се в различни форми и цветове — тоест имат богато генетично многообразие. Втората група обхваща преобладаващата част на вашата военна каста. Те също варират по форма и цвят, но в определени рамки, и цветът им е един и същ: зелен. Знаем, че тези войници не пребивават в оригиналните си тела — съзнанието им е било прехвърлено от застаряващи тела в силни и подобрени. Телата на тези войници са подложени на значителни генетични модификации до такава степен, че те не могат да се кръстосват, дори помежду си. Но те все още могат да бъдат разпознати като човеци, най-вече що се отнася до мозъчното вещество.

Сейгън го наблюдаваше мълчаливо.

— Но третата група... За тях сме чували само непотвърдени слухове, лейтенант Сейгън.

— По-точно?

— Че са направени от мъртъвци. Че човешка зародишна плазма на умрели се смесва и комбинира с генетичен материал от други видове в търсене на необичаен резултат. Че някои от тях дори не приличат на хората във вида, в който се разпознават помежду си. Че се раждат възрастни, с умения и способности, но без памет. И не само без памет. Без личност. Без морал. Без задръжки. Без... — Той млъкна, търсеше подходящата дума. — Без *човечност* — каза накрая. — Както бихте го казали вие. Деца-войници в тела на възрастни. Изчадия. Чудовища. Инструменти на вашия Колониален съюз, използвани за изпълнение на задачи, за които не биха могли да прибегват до обикновени войници с чувство за справедливост и морал. Такива, които биха се страхували за „спасяването на душите си“ в този ваш „отвъден“ свят.

— Учен да говори за души и отвъдно. — Сейгън поклати глава. — Не ми звучи особено прагматично.

— Аз съм учен, но също така съм и ррей — рече Кайнен. — Зная, че имам душа, и се грижа за нея. Вие имате ли душа, лейтенант Сейгън?

— Не ми е известно, управител Кайнен — отвърна Сейгън. — Такива неща трудно се определят.

— Значи сте от третия вид хора.

— Така е — потвърди Сейгън.

— Създадена от плътта на мъртвец.

— От нейните гени — уточни Сейгън. — Не от плътта ѝ.

— Плътта се създава от гени, лейтенант. Гените изграждат плътта, в която се загнездва душата.

— Сега пък сте поет.

— Просто цитирам — отвърна Кайнен. — Един от вашите философи. Който е бил и учен. Жена. Не сте чували за нея. Мога ли да попитам на колко сте години?

— На седем, скоро ще започна осмата. Около четири и половина ваши *хкеда*.

— Толкова млада. Рреите на вашата възраст току-що са започнали да се учат. Аз съм почти десет пъти по-възрастен от вас, лейтенант.

— Но ето ни и двамата тук.

— Ето ни и двамата тук — потвърди Кайнен. — Жалко, че не можахме да се срещнем при други обстоятелства, лейтенант. Много бих искал да се заема с изучаването ви.

— Не зная какво да мисля за предложението ви. Особено като се има предвид какво бихте могли да разбирате под „изучаване“.

— Не се безпокойте, животът ви ще бъде запазен.

— О, колко мило! — засмя се Сейгън. — Не е изключено желанието ви да бъде удовлетворено — при определени обстоятелства. Сигурно си давате сметка, че този път вече наистина сте пленник — при това до края на живота си.

— Предположих го от момента, когато започнахте да ми разкривате разни неща, които биха били от интерес за моето правителство. Като например този номер с камъните. Но отначало помислих, че смятате да ме убиете.

— Ние, хората, сме прагматични същества, управител Кайнен — рече Сейгън. — Вие имате знания, които можем да използваме, и ако се съгласите да ни сътрудничите, не виждам защо да не продължите изследванията си върху човешките мозъци и генетика. Само че не за рреите, а за нас.

— И всичко, което се иска от мен, е да предам сънародниците си.

— Нищо повече — потвърди Сейгън.

— Бих предпочел да умра.

— С цялото ми уважение, управител, ако наистина го мислехте, нямаше да застреляте онзи нещастен енешанец. Мисля, че искате да живеете.

— Може и да сте права. Но дори да е така, *дете*, разговорът ми с вас приключи. Казах ви всичко, което можете да измъкнете от мен доброволно.

Сейгън се усмихна студено.

— Управител, известно ли ви е кое е общото между хората и рреите?

— Имаме доста общи черти — рече Кайнен. — Изберете една.

— Генетиката — рече Сейгън. — Едва ли е необходимо да ви припомням, че човешката генетична последователност и тази на рреите се различават в детайлите. Но на макрониво ние споделяме някои общи черти, между които и факта, че получаваме по един комплект гени от всеки от родителите си. Двуйндивидово полово кръстосване.

— Стандартно за повечето видове с полово възпроизводство — отвърна небрежно Кайнен. — Някои видове се нуждаят от три, дори повече родители, но това е рядкост. Твърде неефикасно.

— Без съмнение — потвърди Сейгън. — Управител, говори ли ви нещо терминът Синдром на Фрьониг?

— Рядко генетично заболяване при рреите — отвърна Сейгън. — Много рядко.

— Доколкото ми е известно, тази болест се причинява при засягане на два несвързани на пръв поглед помежду си гена. Единият регулира развитието на нервните клетки и по-специално на електроизолиращата им обвивка. Вторият командва органа, който произвежда ррейския аналог на човешка лимфа. При вас лимфата има както сходно, така и различно значение. Човешката лимфа е електропроводима, но при рреите тя е по-скоро изолатор. Доколкото ни е известно от познанията ни за ррейската физиология, изолиращите качества на вашата лимфа нямат някакво конкретно предназначение или приложение, също както няма електропроводимостта на

човешката лимфа. Това не е нито предимство, нито недостатък — просто факт на вашата природа.

— Така е — потвърди Кайнен.

— Но за онези нещастни рреи, чийто споменати гени са увредени, изолиращото действие на вашата лимфа има съществено значение — продължи Сейгън. — По правило тази течност се явява интерстициална среда за всички ррейски клетки, включително нервните. Тя пречи на всеки нервен импулс да поеме в хаотична посока. Друг интересен факт за ррейската лимфа е, че съставът ѝ се контролира хормонално и че съвсем леко отклонение в хормоналния сигнал може да я промени от електроизолираща в електропроводима. И отново, за повечето рреи това може да няма съществено значение. Но за онези, чиито нервни клетки са лишени от обвивка...

— ... ще предизвика гърчове и конвулсии, после смърт, когато нервните сигнали напуснат тялото — довърши Кайнен. — Заболяване с летален изход, затова е и толкова рядко. Индивиди с подобен генетичен дефицит умират още в зародишния период, малко след първото делене на клетките, когато започват да се проявяват симптомите.

— Но синдромът се среща и при възрастни екземпляри — посочи Сейгън. — В ранната зрелост, при промяна в хормоналния код. Достатъчно късно, за да може да се осъществи размножаване и генът да бъде предаден на потомството. Без да се прояви, тъй като е необходимо да бъде засегнат още един ген.

— Да, разбира се — потвърди Кайнен. — Още една причина синдромът да бъде толкова рядко срещан — малка е вероятността един и същи индивид да получи два увредени гена, които да предизвикат промени в хормоналните нива на по-късен етап от живота. Но защо говорите за всичко това?

— Защото когато взехме образци от тялото ви за генетично сканиране, открихме наличието на увредени нервни обвивки.

— И да е тъй, нямам проблеми с хормоналната секреция — отвърна Кайнен. — В противен случай вече щях да съм мъртъв. Фрьониг се проявява в ранната зрелост.

— Така е. Но хормоналните промени могат да бъдат предизвикани и чрез унищожаването на определени клетъчни обвивки вътре в лимфния орган. Разрушаването на достатъчен брой обвивки

може да предизвика отделянето на нужния хормон и същевременно да не преустанови продукцията на лимфа. Просто свойствата ѝ ще бъдат леко променени. Фатални, във вашия случай. Нещо, което лесно се постига с химични средства.

Вниманието на Кайнен отново бе привлечено от положената на масата спринцовка, която бе забелязал още в началото на разговора.

— Предполагам, че вътре е споменатото химично средство? — попита той.

— Това е антидотът — рече Сейгън.

Джейн Сейгън не можеше да не отдаде дължимото на управител Кайнен Суен Су — той се оказа костелив орех. Успя да изтърпи няколко ужасни часа, през които лимфопродуциращият орган в тялото му заместваше постепенно наличната лимфа с друга течност, което предизвикваше постоянни пристъпи от гърчове и конвулсии, тъй като концентрираната електропроводима лимфа разпространяваше нервните импулси във всички посоки, а общата проводимост на системата нарастваше с всяка минута. Ако не се беше пречупил в последния възможен момент, малко по-късно Кайнен въобще нямаше да е в състояние да говори.

Но в края на краищата той се предаде и помоли за антидот. Сейгън знаеше, че ще стане така, още когато бе научила, че управител Кайнен иска да живее. Тя лично въведе антидота (не съвсем точно понятие, тъй като мъртвите нервни обвивки никога нямаше да бъдат възстановени и той трябваше да получава лекарството до края на живота си). Малко след това, когато Кайнен се повъзстанови, Сейгън научи за подготвяната срещу човечеството война и за плановете за подчиняването и изстребването на цялата човешка раса. Геноцид, обмислян до най-малки подробности и основаващ се на нечуван досега съюз между три различни раси.

2.

Полковник Джеймс Робинс плъзна безразличен поглед по разядения эксхумиран труп върху дисекционната маса — беше престоял повече от година под земята. Огледа обезобразения от едрокалибрен куршум череп — куршумът бе отнесъл почти една трета от горната част заедно с живота на мъжа, който може би бе предал човечеството на три чужди раси. Накрая извърна глава към капитан Уинтърс, съдебния лекар на станция Феникс, и каза:

— Каж ми, че това е трупът на доктор Ботин.

— Това е — потвърди Уинтърс. — И същевременно *не е*.

— Знаеш ли, Тед, с подобни мъгляви твърдения само ще си навлека гнева на генерал Матсън, когато се явя на доклад при него. — Полковник Робинс се намръщи. — Не може ли да си поне малко поизчерпателен?

— Съжалявам, Джим — отвърна капитан Уинтърс и посочи трупа на масата. — Но това е твоят човек — поне от генетична гледна точка. Доктор Ботин е бил колонист, което означава, че никога не са го прехвърляли в армейско тяло. С други думи, в тялото му има само негова собствена ДНК. Направих стандартен генетичен тест. Този труп има ДНК на Ботин — за да се подсигурия, поисках и анализ на митохондриална РНК. Тя също съвпадна.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Робинс.

— Проблемът е в костния растеж — отвърна Уинтърс. — В реалната вселена човешкият костен растеж се променя под въздействие на фактори от околната среда, като хранене и упражнения. Ако прекараш известно време на планета със силна гравитация, а после се прехвърлиш на някоя със слаба, това ще окаже въздействие върху костния ти растеж. Същото е и ако си строшиш някоя кост. Цялата ти житейска история всъщност е записана в структурата на костите ти.

Уинтърс протегна ръка и повдигна част от левия крак на трупа, където плътта бе отпрепарирана и отдолу се подаваше бедрената кост.

— Костното развитие на този скелет е било *необичайно* равномерно. По него не можем да правим каквито и да било изводи за околната среда, в която е пребивавал. Единственото, което е сигурно, е, че се е хранил и се е упражнявал редовно.

— Ботин е от Феникс — каза Робинс. — Колонизацията там е започнала още преди двеста години. Не е израснал на някоя забравена от Бога колония, където хората се борят за залька и треперят за кожата си.

— Може и да е така, но все пак нещо не се връзва — рече Уинтърс. — Дори да обитаваш най-цивилизованото място на света, все някога ще ти се случи да паднеш по някоя стълба и да си строшиш една-две костици. Ако не е стълба, ще е при спортуване. По принцип е възможно да си изживееш живота, без нито веднъж да пострадаш, но познаваш ли някой, с когото се е случило? Ако не — той лежи пред теб. Всъщност и този не е изключение, защото според медицинския архив си е чупил крак — *този* крак. — Уинтърс посочи оголеното от плът бедро. — Когато е бил на шестнайсет. Паднал на ски. Ударил се лошо и си строшил бедрената и пищялната кости. Само дето от тези фрактури няма и следа.

— Чувал съм, че медицинската наука е доста напреднала в наши дни — подхвърли Робинс.

— Направо невероятно, много благодаря — отвърна Уинтърс. — Но е далеч от вълшебство. Не можеш да си строшиш бедрената кост и да не остане никакъв белег. А дори и да изживееш живота си без подобни инциденти, пак няма как да обясниш равномерния костен растеж. Това може да се случи само ако си отделен напълно от влиянието на всички фактори на околната среда, включително стреса. Което означава, че Ботин е трябвало да прекара живота си под стъклен похлупак.

— Или в кувьоз за клонинги — рече Робинс.

— Или в кувьоз за клонинги — повтори Уинтърс. — Другото възможно обяснение е, че на твоето приятелче са му ампутирали крака и са го заменили с нов, но аз проверих в архивите и няма данни за подобна манипулация. За да се подсигурия обаче, взех образци от ребрата, таза, ръцете и черепа — от незасегнатата част естествено. И всички образци говорят за неестествено равномерен, последователен растеж. Джим, това тяло е клонирано.

— Значи Чарлз Ботин е жив? — попита Робинс.

— Виж, това не зная — отвърна Уинтърс. — Но този тук не е той. Единствената добра новина е, че според анализите тялото е било държано в кувьоз до последния момент, преди да умре. Изключително малък е шансът да е идвало в съзнание или да е разбирало какво става наоколо. Представи си какво би било да отвориш очи и да откриеш, че първата и последната гледка от обкръжаващия те свят ще е дулото на пушка. Страхотен живот, няма що!

— Значи Ботин не само е жив, но е и убиец — рече замислено Робинс.

Уинтърс сви рамене и пусна крака върху масата.

— Това е по твоята част, Джим. Колониалните отбранителни сили произвеждат тела непрестанно — правим модифицирани супертела за новобранците, а после, когато си отслужат отредения срок, им даваме нормални тела, клонирани от тяхна ДНК. Въпросът е: имат ли тези тела някакви права, преди да прехвърлим съзнанието в тях? Всеки път, когато прехвърляме нечие съзнание, ние оставяме едно тяло след него — тяло, което допреди миг е притежавало ум. А тези тела имат ли права? Ако е така, значи сме загазили, защото се отърваваме от тях с лека ръка. Знаеш ли как постъпваме с употребяваните тела, Джим?

— Не — призна Робинс.

— Използваме ги за наторяване. Те са твърде много, за да ги погребваме. Ето защо ги пресоваме, стерилизираме останките и ги превръщаме в растителни торове. После пращаме полученото вещество на колонизираните планети. Това спомага за аклиматизиране на почвата към човешките посеви. Спокойно можеш да кажеш, че новите ни колонии се хранят с телата на мъртвите. Само че това не са точно тела на мъртъвци. По-скоро захвърлени обвивки на живи хора. Единственият път, когато наистина погребваме някого, е, ако умът вътре също издъхне.

— Тед, струва ми се, че имаш крещяща нужда от почивка. — Професията ти ти действа потискащо.

— Не е виновна професията — възрази Уинтърс и посочи останките на фалшивия Чарлз Ботин. — Какво искаш да направя с това?

— Ами сигурно пак трябва да го погребат.

— Но това не е Чарлз Ботин.

— Така е. Ако обаче истинският Ботин е все още жив, не ми се ще да узнае, че това ни е известно. — Погледна трупа върху масата. — И независимо дали това тяло е разбрало какво се случва с него, или не, то заслужава по-добра участ от тази тук. Най-малкото заслужава едно свястно погребение.

— Проклетият Чарлз Ботин — изръмжа генерал Грег Матсън и тръшна крака върху бюрото.

Полковник Робинс стоеше от другата страна на бюрото и го гледаше мълчаливо. Генералът, както винаги, го объркваше. Вече трийсет години Матсън бе командващ Отдела за научни разработки към КОС и подобно на останалите служители в Колониалните сили притежаваше армейско тяло, което не проявяваше никакви белези на стареене, така че изглеждаше най-много на двайсет и пет. Полковник Робинс бе на мнение, че напредването в службата неизменно е свързано със закономерно остаряване, а ето, че генералът си оставаше напет момък и това като че ли го лишаваше от необходимата за поста му осанка.

Робинс се опита да си представи как би изглеждал Матсън на действителната си възраст, която бе към 125 години, и пред мисления му взор изникна нещо, наподобяващо старчески тестиси в генералска униформа. Щеше да е доста забавно, ако се изключеше фактът, че тъй като той самият приближаваше деветдесетте, видът му нямаше да е кой знае колко по-свеж.

Не биваше да забравя естествено и присъстващия в стаята втори генерал, който — ако тялото съответстваше на действителната му възраст — пък щеше да е почти младенец. Специалните части объркваха Робинс дори повече от редовните подразделения на КОС. Имаше нещо ужасно неестествено в зрели тригодишни и смъртоносно опасни войници.

Всъщност този генерал не беше на три. Вероятно вече беше юноша.

— Значи нашият ррейски приятел е казал истината — обади се генерал Сцилард от мястото си в другия край на бюрото. — Вашият бивш шеф на Отдела за изследване на съзнанието все още е жив.

— Страхотен номер: да пръсне черепа на собствения си клонинг — съгласи се генерал Матсън. — Две седмици след това онези нещастници трябваше да събират късчета мозък от стените и тавана. — Погледна Робинс.

— Знаем ли как го е направил? Как е отгледал клонинга имам предвид? Такива неща не стават незабелязано. Съмнявам се да го е държал скрит в гардероба си.

— Доколкото ни е известно, е променил кода в системата за наблюдение на кувьозите — обясни Робинс.

— Направил е така, че един от кувьозите да бъде изключен от контрол, заради несъществуваща техническа неизправност. Откарали го на ремонт, после Ботин го бракувал, преместил го в собствената си лаборатория и го свързал със своя компютър. Компютърът му не е свързан с общата система, кувьозът се е водел бракуван, а само Ботин имал достъп до лабораторията си.

— Значи все пак го е скрил в гардероба си. — Матсън поклати глава. — Мръсен дребен негодник.

— Но нали сте проникнали в лабораторията след инцидента? — попита Сцилард. — Да не искате да кажете, че на никой не му се е сторило странно наличието на кувьоз за клонинги?

Робинс отвори уста да отговори, но Матсън го изпревари.

— Всяка лаборатория непрестанно разполага с различна апаратура, която е или в ремонт, или е бракувана, но чака да бъде решена по-нататъшната ѝ съдба. Подобни въпроси естествено се решават от ръководителя. Предполагам, че кувьозът е бил щателно почистен, стерилизиран и изключен от мрежата.

— Така беше — потвърди Робинс. — Едва след като получихме доклада на генерал Сцилард, схванахме цялостната картинка.

— Радвам се, че информацията ми се е оказала полезна — рече Сцилард. — Ще ми се обаче да бяхте схванали картинката по-раничко. Лично аз намирам за ужасна идеята, че в Отдела за научни разработки към КОС е имало предател — при това на толкова висок пост. Трябваше да го разкриете по-рано.

— Робинс не отговори, донякъде и защото Специалните части бяха прословути с липсата си на такт и търпимост. Една тригодишна машина за убиване няма много време за социални контакти.

— И как по-точно да го разкрием? — попита Матсън.

— Ботин не проявяваше никакви признаци, че е станал предател. Работеше си кротко, до деня, когато не открихме трупа му в лабораторията при обстоятелства, които би трябвало да говорят за самоубийство. Без прощална бележка. Без никакви улики, че някога се е интересувал от друго освен от работата си.

— Споменахте, че Ботин ви е ненавиждал — обърна се Сцилард към Матсън.

— Мразеше ме и имаше защо — потвърди Матсън. — Ще призная, че чувствата ни бяха взаимни. Но само защото някой смята своя началник за задник и кучи син, това не означава, че същият е предател на собствения си род. — Матсън посочи Робинс. — Полковникът също не ме харесва, а е мой помощник. От това обаче не следва, че ще изприпка при рреите или енешанците със свръхсекретна информация в джоба.

Сцилард се обърна към Робинс и попита:

— Така ли е?

— Коя част, сър?

— Че не харесвате генерал Матсън.

— И да е така, привикнал съм — рече Робинс.

— Което е друг начин да каже, че съм тъпанар — захили се Матсън. — Но в това няма нищо лошо. Не съм дошъл тук да печеля конкурси за симпатия. От мен се иска да правя разработки за нови оръжия и технологии. Каквото и да е ставало в главата на Ботин, не смятам, че е имало нещо общо с мен.

— Каква тогава е причината? — попита Сцилард.

— Би трябвало да знаеш по-добре от нас, Сци. Ти държиш онзи ррейски учен, когото очакваме да накараш да запее.

— Управител Кайнен никога не се е срещал лично с Ботин — или поне така твърди — отвърна Сцилард. — Не знае нищо за мотивите му, само, че Ботин е предал на рреите информация за последните ни разработки върху МозКом. Това беше един от проблемите, върху които е работила групата на Кайнен — опитвали са се да интегрират технологията на МозКом с ррейските мозъци.

— Само това ни липсваше — въздъхна Матсън. — Рреи със суперкомпютри в главите.

— Изглежда, не са имали кой знае какъв успех с интегрирането — рече Робинс и погледна Сцилард. — Доколкото може да се съди по

данните, събрани от вашите хора в лабораторията, ррейският мозък има твърде различен строеж.

— Веднъж и на нас да ни провърви — подсмихна се Матсън. — Сци, успяхте ли да измъкнете нещо повече от онзи тип?

— Извън конкретните си задачи и интереси управител Кайнен не поднесе никаква любопитна информация — докладва Сцилард. — Неколцината енешанци, които пленихме, не проявиха никаква охота за разговор, ако ми позволите да се изразя по този начин. Знаем, че рреите, енешанците и обините са се съюзили за война срещу нас. Но не знаем защо, как и кога, нито какво е накарало Ботин да се присъедини към тях. За последното ще ми е нужна помощта на вашите хора, Матсън.

Матсън се обърна към Робъртс.

— Докъде сме с тази част?

— Ботин е отговарял за доста важна информация — отвърна Робинс, говореше на Сцилард. — Неговата научна група се е занимавала с прехвърлянето на съзнания, усъвършенстването на МозКом и технология за развитие на тялото. Всяко от тези направления може да е от полза за противника, или за разработване на тяхна собствена технология, или за откриване на слаби места и пропуски в нашата. Но съществува ограничение на информацията, която би могъл да пренася. Ботин беше цивилен служител. Той не разполагаше с МозКом. Неговият клонинг притежаваше всички официално регистрирани приставки, а очевидно Ботин не е имал резервен клонинг. Приставките подлежат на строг контрол и са необходими поне няколко седмици обучение, за да може да се работи с тях. Не открихме каквито и да било официални сведения, че Ботин е използвал друго освен регистрираните приставки.

— Говорим за човек, който е държал тайно в лабораторията си кувъз за клониране — припомни Сцилард.

— Не казвам, че е невъзможно да е напуснал лабораторията с куфарче информация — отвърна Робинс. — Твърдя само, че това е малко вероятно. По-вероятното е да си е тръгнал само с онова, което му е в главата.

— И с мотивите си — посочи Сцилард. — За които, между впрочем, не ни е известно нищо. А това е много опасно за нас.

— По-скоро ме безпокои онова, което знае — заяви Матсън. — Дори да е само в главата му, пак е твърде много. Наложил се да прехвърля специалисти от други направления, за да ускорят работата по усъвършенстване системите за сигурност на МозКом. Каквото и да е било известно на Ботин, трябва да минем поне няколко стъпки напред. Робинс отговаря за пресяване на информацията, която Ботин е оставил. Ако там има нещо полезно, рано или късно ще го узнаем.

— Имам среща с бившия технически съветник на Ботин веднага щом приключим тук — каза Робинс. — Лейтенант Хари Уилсън. Каза, че знаел нещо, което можело да ми се стори интересно.

— Ами да не те задържахме в такъв случай — рече Матсън. — Свободен си.

— Благодаря, сър. Преди да си тръгна, бих искал да узная с какво време разполагаме. Научихме за Ботин, когато атакувахме базата им. Без съмнение енешанците са в течение, че плановете им са разкрити. Колко време имаме, преди да отвърнат на удара?

— Мисля, че имате достатъчно време, полковник — успокои го Сцилард. — Никой не знае, че сме нападнали базата.

— Но как е възможно? — учуди се Робинс. — С цялото ми уважение към Специалните части, генерале, подобно нападение не може да бъде скрито.

— Енешанците знаят, че са изгубили контакт с базата — обясни Сцилард. — Когато отидат там да разследват, ще открият само, че на повърхността — на десет километра от базата — е паднало парче от комета с размери на футболно игрище, което я е унищожило заедно с всичко останало в района. Могат да правят каквито си искат проучвания, но няма да открият нищо друго освен следи от природен катаклизъм. Защото точно това се е случило. Дано ни бъде от полза.

— Много е красиво наистина — призна полковник Робинс, загледан в нещо, което наподобяваше светлинно шоу върху холографския дисплей на лейтенант Хари Уилсън. — Само че не разбирам какво ми показваш.

— Душата на Чарли Ботин — рече Уилсън.

Робинс се отдръпна от дисплея и го погледна.

— Моля?

Уилсън кимна към дисплея.

— Душата на Чарли — повтори той. — Или с други думи, динамична електрическа система, която въплъщава съзнанието на Чарлз Ботин. По-точно, неговото копие. Предполагам, че ако си философски настроен, ще започнеш да спориш дали това е умът на Чарли, или е душата му. Но ако е вярно това, дето се говори за него, бих казал, че Чарли отдавна е изгубил душата си. Останал му е само умът. Ето го къде е.

— Чувал съм да казват, че подобни неща са невъзможни — рече Робинс. — Без мозък съзнанието изчезва. Тъкмо затова го прехвърляме по този начин — от едно живо тяло в друго.

— Не зная дали наистина това е причината да прехвърляме по този начин съзнанието — заговори Уилсън, — или се смята, че ако обясним на нещастниците как умът им ще премине през компютър, преди да се озове на новото място, може да ни създадат сериозни проблеми. Ти например как би го възприел?

— Божичко, ще ми изхвъркне чивията, разбира се — рече Робинс. — Едва не се подмокрих, когато ме прехвърляха.

— Точно това имах предвид. Напълно си прав. Допреди *това* тук — той кимна към холограмата — не можехме да го правим, въпреки цялото ни желание.

— И как е успял Ботин? — попита Робинс.

— С измама, разбира се — отвърна Уилсън. — Преди година и половина Чарли и всички останали специалисти по проблема трябваше да използват човешка технология или технология, предоставена ни от някои други раси. А повечето раси, с които сме в контакт, са горе-долу на нашето техническо равнище, защото по-слабите биват изритани от земите си и умират, или ги убиват. Има обаче една раса, която е на светлинни години пред всички останали в тази част на галактиката.

— Консу — каза Робинс и в главата му изникна образ на огромен ракоподобен екземпляр, представител на расата, която далеч бе изпреварила човечеството.

— Именно — потвърди Уилсън. — Преди няколко години консу предоставиха на рреите технология, която им помогна да нападнат нашата колония на Корал, а ние я откраднахме от тях при контраатаката. Аз бях член на научния екип, който трябваше да извърши реверсивен инженерен анализ на консуанския локатор, и мога

да те уверя, че има доста неща, които и до ден-днешен не са ясни. Но едно от малкото късчета познание, до които успяхме да се доберем, бе предоставено на Чарли и той го приложи за подобряване на програмата за трансфер на съзнание. Всъщност така се запознахме — аз бях този, който пристигна, за да му покаже докъде сме стигнали. И както можеш да се досетиш, той се оказа прилежен ученик. Разбира се, доста лесно е да потръгне работата, когато разполагаш с по-добри инструменти. Все едно вместо да чукаш с камъни надуваш свирка.

— Значи не си знаел нищо за това — досети се Робинс.

— Абсолютно нищо. Виждал съм нещо подобно — Чарли използваше консуанска технология, за да усъвършенства процеса по прехвърляне на съзнание. Сега вече сме в състояние да създадем буфер — нещо доскоро немислимо, — при който опасността от провал е много по-малка. Но той пазеше тези фокуси за себе си. Научих го едва когато ти ми каза да прегледам личния му архив. Истински късмет, тъй като машината, в която го открих, предстоеше да бъде преместена в някаква обсерватория на Колониалните сили. Искали да разберат как би моделирала вътрешността на една звезда.

Робинс посочи холограмата.

— Струва ми се, че това тук е много по-важно.

Уилсън повдигна рамене.

— И да е така, все още няма широко приложение.

— Шегуваш се. — Робинс го погледна. — Бихме могли да съхраняваме съзнания.

— Да, може да се окаже полезно. Но въпросът е какво да правим с тях? Доколко си запознат с детайлите по трансфера на съзнание?

— Имам известна представа. Но не съм експерт. Издигнах се до адютант на генерала благодарение на организационните си умения, не на научните познания.

— Добре, слушай тогава. Ти сам го каза — без мозък матрицата на съзнанието обикновено се разпада. Това е, защото съзнанието е изцяло зависимо от физическата структура на мозъка. И не на *който и да било* мозък, а на този, в който е възникнало. Всяка подобна матрица е като пръстов отпечатък. Тя е специфична за конкретната личност, чак до нейните гени. — Уилсън посочи гърдите на Робинс. — Да вземем за пример тялото ти. То е претърпяло доста сериозно преустройство на генетично ниво — имаш зелена кожа, подобрена мускулатура,

изкуствена кръв, която пренася няколко пъти повече кислород, отколкото артериалната. Ти си хибрид между твоите собствени гени и реконструирани гени, чиято цел е да повишат твоите способности. Така че на генетично ниво ти вече не си същият, какъвто си бил. Единственото непроменено нещо е твоят мозък. Мозъкът ти е напълно човешки, изграден изцяло върху твоите гени. Защото ако не беше така, съзнанието ти нямаше да може да бъде прехвърлено.

— Защо? — попита Робинс.

Уилсън се ухили.

— Ще ми се да знаех отговора. Предавам ти това, което съм чул от Чарли и помощниците му. Аз само търкалям електрончета. Едно обаче зная със сигурност и то е, че това нещо тук — Уилсън посочи холограмата — не ни върши никаква работа, тъй като се нуждае от мозък, и то от мозъка на Чарли, за да може да ти каже всичко, което знае. А мозъкът на Чарли изчезна заедно с него.

— Щом това нещо не ни е от полза — подхвърли Робинс, — бих искал да зная защо ме накара да сляза тук долу?

— Казах, че няма кой знае какво *общо* приложение — посочи Уилсън. — Но в един конкретен смисъл може да е доста полезно.

— Лейтенант Уилсън. — Робинс го изгледа строго. — Ако обичате, говорете конкретно.

— Съзнанието не е само усещане за идентичност. То е също така познание, чувства и състояние на ума. — Уилсън отново посочи холограмата. — Това нещо притежава способността да знае и чувства всичко, което е знаел и чувствал Чарли до последния момент, преди да направи копието. Предполагам, че ако искаме да разберете какво е намислил Чарли, трябва да започнем оттук.

— Нали току-що ми каза, че ще ни е нужен мозъкът на Ботин, за да се доберем до съзнанието — ядоса се Робинс. — А ние не разполагаме с него.

— Затова пък разполагаме с неговите гени — отвърна Уилсън. — Полковник, Чарли е създал клонинга, за да послужи за определени цели. Предлагам и ние да създадем клонинг — за нашите цели.

— Да клонираме Чарли Ботин? — повтори генерал Матсън и изсумтя презрително. — Сякаш един негодник не ни стигаше.

Матсън, Робинс и Сцилард седяха в генералската столова на станция Феникс. Матсън и Сцилард се хранеха, на масата пред Робинс нямаше нищо. Технически погледнато генералската столова бе отворена за всички офицери, но на практика никой с чин под генерал не ядеше тук, а нисшите офицери влизаха само след изричната покана на някой генерал и не смееха да си поискат дори чаша вода. Робинс се зачуди как ли е възникнал този напълно нелеп обичай. Беше гладен.

Генералската столова бе разположена в самия край на ротационната ос на станция Феникс и бе облицована с прозрачна кристална стена, която заместваше тавана и стените. Отвъд стената се виждаше великолепна гледка на планетата Феникс, която се въртеше лениво отгоре и заемаше почти цялото небе — смайващ синьо-бял диамант, чиято прилика със Земята пробуди в душата на Робинс остра носталгия. Не е трудно да напуснеш Земята, когато си на седемдесет и пет и смъртта тропа на вратата. Но след като заминеш, с мисълта, че никога няма да се върнеш, когато се озовеш в една враждебна вселена и започнеш живот, който няма нищо общо с предишния, започваш да цениш всеки спомен от щастливото и безгрижно минало. Невежеството е забрава или в най-добрия случай — почивка за ума.

„Късно е да се ядосвам за подобни неща“ — помисли си Робинс и насочи вниманието си към Матсън и Сцилард.

— Лейтенант Уилсън, изглежда, смята, че това е единственият ни шанс да разберем какво е ставало в главата на Ботин. Във всеки случай е по-добре от това, с което разполагаме сега — което е нищо.

— Откъде лейтенант Уилсън е сигурен, че тъкмо съзнанието на Ботин се намира в тази негова машина? Ето това искам да знам — рече Матсън. — Ботин може да е вкарал там нечие друго съзнание. По дяволите, може дори да е напъхал там котката си.

— Моделът съвпада с характеристиките на човешкото съзнание — обясни Робинс. — Поне това знаем със сигурност, след като прехвърляме стотици съзнания всеки ден.

— Робинс, това беше шега — изсумтя Матсън. — И въпреки това може да не е Ботин.

— Не е изключено да е съзнание на друг човек, но е малко вероятно — упорстваше Робинс. — Никой друг в лабораторията на Ботин не е знаел, че работи над подобно нещо. Той не е имал

възможност да копира чуждо съзнание. Тези неща не стават, без да забележиш.

— Знаем ли как да го прехвърлим? — попита генерал Сцилард. — Вашият лейтенант Уилсън каза, че било в машина, пригодена за консуанска употреба. Дори да решим да я използваме, как ще се справим?

— Все още не знаем — призна Робинс. — Уилсън изглежда доста уверен, че ще успее да открие начина, но той не е специалист по прехвърляне на съзнания.

— Затова пък аз съм — заяви Матсън. — Или, по-точно, ръководил съм хора, които от доста време се занимаваха с подобни неща. Процесът включва както съзнанието, така и материалния му носител — мозъка. В конкретния случай ни липсва тъкмо последният фактор. Да не говорим за моралната страна.

— Моралната страна? — Робинс повдигна вежди. Не успя да скрие изненадата в гласа си.

— Да, полковник, *моралната страна* — повтори натъртено Матсън. — Колкото и да не ти се вярва.

— Генерале, не съм искал да подлагам морала ви на съмнение — побърза да обясни Робинс.

Матсън махна небрежно с ръка.

— Няма нищо. Но въпросът остава. Колониалният съюз има стриктни закони, забраняващи под какъвто и да било претекст клонирането на персонал за невоенни цели, независимо дали жив, или мъртъв — но най-вече жив. Единственият случай, в който се разрешава подобно клониране, е когато връщаме отслужилите времето си войници в немодифицирани тела. Ботин е цивилен и е колонист. Дори и да искаме, нямаме законното право да го клонираме.

— Ботин е направил свой клонинг — посочи Робинс.

— Ботин е предател, полковник, не можем да взимаме пример от него.

— Ще го обявим за научно изследване — каза Робинс. — Правено е и преди. *Вие* сте го правили и преди.

— Не и за случай като този. Разрешено е, когато става въпрос за изпитание на нови оръжейни системи или за изследване на необитаеми планети. Започнеш ли да бърникаш из гените, не знаеш каква ще е

реакцията в ума. Някои превъртат до неузнаваемост. Комитетът никога няма да позволи.

— Но Ботин е ключ към онова, което подготвят рреите и техните съюзници — упорстваше Робинс. — Какво са казвали американските морски пехотинци — по-добре да молиш за прошка, отколкото да чакаш разрешение.

— Полковник, възхищавам се на желанието ти да развееш Веселия Роджър — засмя се Матсън. — Но ти не си единственият, по когото ще стрелят. Дори няма да се целят в теб.

Сцилард, който ядеше пържола, спря, остави приборите и заяви:

— Да го направим.

— Моля? — възкликна Матсън.

— Генерале, дайте матрицата на Специалните части — предложи Сцилард. — И гените на Ботин. Ние ще ги използваме за създаването на войник от Специалните части. Тъй като обичайно прибъгваме до повече от един комплект гени, технически погледнато това няма да е клонинг. И ако не успеем да прехвърлим съзнанието, няма да изгубим нищо. Просто ще си осигурим още един войник.

— Само дето, ако прехвърлите успешно съзнанието, ще имате войник от Специалните части, готов да извърши предателство — рече Матсън. — Ако това ви харесва.

— Поне ще бъдем подготвени за подобен развой на събитията — отвърна Сцилард и отново взе приборите си.

— Ще използвате гени от жив човек, при това колонист — посочи Робинс. — Доколкото ми е известно, Специалните части прибъгват само до гени на доброволци за Колониалните сили, издъхнали преди да постъпят на действителна служба. Нали затова ги наричат Призрачните бригади?

Сцилард го изгледа намръщено.

— Никога не съм харесвал това название. Гените на мъртвите доброволци са само един от компонентите. Обикновено ги използваме като шаблон. За създаването на нашите войници е необходим много по-разнообразен генетичен материал. Както и да е, от юридическа гледна точка Ботин е мъртъв, тоест разполагаме с неговия труп и гените му. Няма никакъв начин да бъде доказано, че той е още жив. Има ли наследници?

— Не — отвърна Матсън. — Имал е жена и дете, но са умрели преди него. Никакви други роднини.

— В такъв случай нямаме проблем — заключи Сцилард. — След като е мъртъв, гените вече не му принадлежат. И преди сме използвали гени на мъртви колонисти. Не виждам защо да не го направим отново.

— Сци, не помня да си ми разказвал как си правите вашите хора — подхвърли Матсън.

— Не обичаме да говорим за тези неща — отвърна Сцилард. — Добре го знаеш. — Отряза късче от пържолата и го лапна. Робинс почувства, че стомахът му се свива. Матсън изсумтя, облегна се назад и погледна към Феникс. Планетата продължаваше да се върти бавно в небето. Робинс проследи погледа му и бе спокоен от нов пристъп на носталгия. Матсън отново погледна към Сцилард.

— Ботин беше мой подчинен. Не мога да ти прехвърля отговорността, Сци.

— Ами хубаво — отвърна Сцилард и кимна към Робинс. — Тогава ми позволи да ти заема Робинс. Ще е нещо като офицер за свръзка и така Отделът за научни разработки пак ще има пръст в работата. Ще споделим информацията. Може да наемем и вашия лаборант, Уилсън. Ще работи с нашите техники по усвояване на консуанската технология. Ако се получи, ще разполагаме със спомените и мотивите на Чарлз Ботин и ще можем да се подготвим за назряващата война. Ако не успеем, ще получа още един боец от Специалните части. Нищо няма да бъде загубено.

Матсън го гледаше замислено.

— Чудя се откъде този ентусиазъм у теб, Сци?

— Човечеството е на прага на война с три раси, които са се съюзили — отвърна Сцилард. — Подобно нещо не се е случвало никога. Бихме могли да се справим с всяка от тях, но не и с трите наведнъж. Специалните части получиха заповед да спрат тази война, преди да е започнала. Ако това нещо може да ни помогне, трябва да го използваме. Или поне да се опитаме.

— Робинс — рече Матсън. — Ти какво мислиш?

— Ако генерал Сцилард е прав, значи има начин да заобиколим правните и етически пречки. Мисля, че опитът си заслужава. И всичко ще е под наш контрол. — Робинс имаше свои притеснения относно

това да работи с персонал на Специалните части, но сега не бе моментът да ги споменава.

Матсън, за разлика от него, нямаше подобни задръжки.

— Сци, известно ми е, че хората ти не се понасят с нашите. Което е една от причините нашият научен отдел да не си сътрудничи с вашия.

— Специалните части са първо и преди всичко войници — отвърна Сцилард. — Те изпълняват заповеди. Моите хора ще се справят. Не им е за първи път. Между другото, веднъж вече сме взимали войник от Колониалните сили за съвместна операция — беше при Битката за Корал. Щом тогава се получи взаимодействие, мисля, че техниците ни ще се спогодят, без да има кръвопролитие.

Матсън потропа замислено по масата и попита:

— Колко време ще отнеме това?

— Ще трябва да конструираме нов шаблон за тялото, не просто да използваме предишната генетична формула — обясни Сцилард. — Ще се консултирам с нашите специалисти, но обикновено е нужен около месец, когато започват от нулата. Още месец и половина след това за отглеждането на тялото. И после, колкото е необходимо за трансфера на съзнанието. Не можем да го направим, докато тялото расте.

— Няма ли начин процесът да се ускори? — попита Матсън.

— Бихме могли, разбира се — отвърна Сцилард. — Но тогава най-вероятно ще се сдобием с труп. Или с нещо по-лошо. Сигурно си наясно, че растежът на организма не бива да се прищпорва. Телата на вашите войници растат по същата схема и навярно знаеш какво става с тях, ако процесът се ускори.

Матсън се намръщи и Робинс, който беше негов помощник от година и половина, си спомни, че генералът е на тази служба от доста време. Един Господ знаеше какво може да му е минало през главата.

— Хубаво — въздъхна Матсън. — Ще ви предоставим всичко. Дано излезе нещо от тази работа. Само че искам да внимавате. Може да съм имал недоразумения с Ботин, но никога не съм подозирал, че ще стане предател. Той ме измами. Измами всички ни. А сега искате да сложите ума му в тяло на войник от Специалните части. Треперя при мисълта какво може да излезе от това.

— Съгласен — рече Сцилард. — Ако трансферът се окаже успешен, ще научим истината — рано или късно. По-скоро рано. Ако ли пък не, знам къде ще го пратя. За да съм сигурен.

— Ясно. — Матсън отново вдигна глава към носещата се в небето планета. — Феникс — промърмори, без да откъсва очи от прозореца. — Като птицата. Възкръснал от пепелта. Хъм, има нещо знаменателно в това. Дано само някой ден да не съжаляваме.

Останалите също бяха вдигнали очи към планетата.

3.

— Това е — каза полковник Робинс на лейтенант Уилсън, докато откарваха положеното в кувьоз тяло в трансферната лаборатория.

— Аха — кимна Уилсън и се наведе над монитора, на който бяха изведени жизнените показатели на тялото. — Полковник, някога били ли сте баща?

— Не — призна Робинс. — Не ме влечеше такъв живот.

— В такъв случай... — Уилсън въздъхна. — Предстои ви да почувствате какво е.

Обикновено трансферната лаборатория побираше по шестнайсет войници от Специалните части, подготвени за едновременен трансфер — войници, които щяха да бъдат активирани и обучавани заедно, за да изградят здрава връзка помежду си по време на подготовката и да привикнат с мисълта, че са се пробудили внезапно, без никакви спомени. Но този път тялото бе само едно. Това, което трябваше да приеме съзнанието на Чарлз Ботин.

Бяха изминали повече от две столетия, откакто току-що образуваният Колониален съюз, преживял драматичен провал в опита да защитава своите най-ранни колонии (не случайно планетата Феникс бе получила това название), започна да осъзнава, че немодифицираните човешки тела не са в състояние да свършат тази работа. Духът го искаше — в онези времена човешката история записа някои от най-великите си битки и загуби, между които Битката за Армстронг, която щеше да остане христоматиен пример за това как може да се обърне един неминуем погром от извънземни сили в неочаквана, но силно болезнена пирова победа — но плътта бе твърде слаба. Врагът, всички врагове, бяха твърде бързи, твърде зли, прекалено безпощадни и неизброимо много. Човечеството не бе изостанало в научно развитие и оръжията, с които разполагаше, бяха напълно съизмерими с тези на противника, поне в голямата си част. Но най-важното оръжие винаги е било това, което дърпа спусъка.

Най-ранните модификации бяха относително прости: увеличена бързина, мускулна маса и сила, издръжливост. Ранните генетични

инженери обаче срещаха затруднения заради практически и морални проблеми при реконструкцията на човешки ембриони *in vitro*: те трябваше да бъдат чакани да порастат достатъчно и да съзреят до необходимата степен, за да могат да се бият — процес, който отнемаше осемнайсет години. Колониалните отбранителни сили с раздражение откриха, че голяма част от тези (относително) леко изменени човешки екземпляри не посрещат с одобрение или възторг идеята, че са били отгледани като бройлери в птицекомбинат, и отказват да се бият въпреки опитите да бъдат възпитани и програмирани правилно. Немодифицираните хора също бяха възмутени от поредния опит в областта на евгениката — наука, която никога не се е посрещала с добро око от обществеността.

Колониалният съюз преживя първоначалната вълна от политически кризи, последвали първите опити за създаване на генетично реконструирани войници, но беше на косъм от провал. Ако го нямаше примера с Битката за Армстронг, за да напомня на колониите какви опасности дебнат във вселената. Съюзът най-вероятно щеше да се разпадне и човешките колонии щяха да бъдат изправени пред необходимостта да си съперничат помежду си и същевременно да водят обречена на провал борба за оцеляване с другите раси, с които вече бе осъществен контакт.

Съюзът бе спасен най-вече от почти едновременната поява на две жизненоважни открития — възможността за ускоряване растежа на човешкото тяло до зряла възраст в рамките само на месеци и изобретяването на технология за прехвърляне на човешката личност и спомените от един индивид в мозъка на друг, стига, разбира се, вторият мозък да е изграден от същия генетичен материал и да е подготвен със серия от претрансферни процедури, необходими за създаването на биоелектрични връзки в новия мозък. Тъкмо тези две открития позволиха на Колониалния съюз да си осигури значителен и доста голям резерв от потенциални кандидати: възрастните хора, мнозина от които бяха готови да приемат живота в армията, вместо да умрат от старост, и чиято смърт на бойното поле нямаше да създаде демографска криза, нито да доведе до загубата на здраво, младо и трудоспособно население, ако бъде пратено срещу оръжията на враждебно настроените чуждоземци.

След като осъзна преимуществата на тази нова възможност, Колониалният съюз откри, че дори може да си позволи лукса да си подбира избраниците. Вече не се налагаше да се приканват колонисти да постъпват в КОС, което позволяваше на КС да се съсредоточи върху облагородяването и развитието на световите и създаването на колонисти от второ поколение — толкова, колкото е в състояние да изхранва колонията. С което пък бе елиминиран един от главните източници на политическо напрежение между колонистите и техните правителства. Сега вече младежите не бяха принуждавани да напускат семействата и домовете си, за да измират на бойното поле на трилиони мили от родната планета, нито колонистите изпитваха каквато и да било загриженост относно моралните проблеми, свързани с генетично модифицираните войници, особено след като последните бяха постъпили в редовете на армията доброволно.

Защото вместо от колонисти КОС набираше доброволци сред обитателите на люлката на човечеството — Земята. Родната планета все още бе обитавана от многомилиардно население — много повече, отколкото на всички колонии, взети заедно. Запасът от потенциални кандидати бе огромен — толкова, че КОС можеше да затегне изискванията си още повече, да набира новобранци от индустриалните и добре развити райони, където преобладаващата част от населението по правило доживяваше напреднала възраст и същевременно, поради социалните условия на средата, изпитваше дълбоко вкоренен страх и неприязън към процеса на стареене. Така неусетно възрастните индивиди на обществото бяха подготвяни да приемат с открито сърце предложението на Колониалните сили дори когато не разполагаха с никаква подробна информация относно характера на бъдещата си служба — нещо повече, колкото по-оскъдни бяха сведенията, заменени от слухове, толкова по-голямо бе желанието на кандидатите да постъпят на служба доброволно. Наборниците предполагаха, че службата в КОС ще е като армейската служба на Земята. Колониалните сили нямаха никакво намерение да разсейват подобни предположения.

Набирането на кандидати от индустриализираните региони се оказа толкова успешно, че Колониалните сили се заеха съзнателно да запазват и отглеждат наборния резерв, като не разрешаваха приемането на колонисти от същите райони, а вместо това вземаха само такива от изостанали държави, където комбинацията от икономически и

социални проблеми подтикваше най-амбициозните млади хора да напуснат родната планета в най-ранния възможен момент. Разделението на военното от цивилно набиране се оказа изключително сполучлив ход за Колониалния съюз.

Ала възрастните наборници за армейска служба създадоха на Колониалните сили един неочакван проблем: немалка част от тях умираха, преди да постъпят на служба, покосени от сърдечен удар, инсулт, затлъстяване и прекалено много мазна храна, като хамбургери и пържени картопки. Колониалните сили, които вземаха наследствен материал от всеки кандидат, постепенно се оказаха затрупани с огромно количество човешки геноми, с които не знаеха какво да правят. Същевременно научните среди на КОС бяха готови и нямаха търпение да продължават с експериментирането в реконструкцията на човешкото тяло, за да го подобрят, без да намаляват ефективността му на бойното поле.

И тогава дойде поредният пробив: невероятно мощен компактен полуорганичен компютър, напълно интегриран с човешкия мозък, който, в миг на заслепение и невежество, кой знае защо, лекомислено бе наречен МозКом. За мозък, притежаващ цял един живот от опит и познания, МозКом представляваше незаменим помощник за подобряване на умствената функция, съхраняване на огромно количество информация и постоянно средство за комуникация.

Но за един мозък, който на практика бе *tabula rasa*, МозКом предлагаше много повече.

Робинс надзърна в кувьоза, където тялото бе положено в специален разтвор, и каза на Уилсън:

— Не ми прилича на Чарлз Ботин.

Уилсън, който правеше последни настройки на машината, съдържаща съхраненото съзнание на Ботин, дори не вдигна глава.

— Ботин беше немодифициран човек. Познаваме го от времето, когато беше на средна възраст. Но на двайсет вероятно е приличал на този тук. Като се изключи зелената кожа, котешките очи и останалите подобрения. И разбира се, отличната форма. Аз лично на двайсет, едва ли съм изглеждал така. Затова пък сега изглеждам и дори не ми се налага да тренирам.

— Защото тялото ти е конструирано така, че да се грижи само за себе си — припомни му Робинс.

— И слава на Бога. Защото обожавам поничките.

— Само дето за да се сдобиеш с това тяло, трябва доброволно да се изложиш на риска да бъдеш гръмнат от което и да било друго разумно създание във вселената.

— Е, това беше примамката.

Робинс отново погледна тялото в кувъза.

— Всички тези промени няма ли да възпрепятстват процеса на прехвърляне?

— Не би трябвало — отвърна Уилсън. — Гените, отговарящи за мозъчния строеж, остават непроменени. В тази глава е мозъкът на Ботин. Поне що се отнася до генетичен строеж.

— И как изглежда този мозък?

— Ами добре изглежда. — Уилсън сви рамене. — Здрав. Подготвен.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита Робинс.

— Казва ли ти някой?

— Радвам се, че си толкова сигурен — подигра му се Робинс.

Уилсън понечи да отговори, но в същия миг вратата се отвори и влязоха Матсън и Сцилард, придружени от трима трансферни лаборанти на Специалните части. Лаборантите тръгнаха право към кувъза, а Робинс и Уилсън козируваха на Матсън.

— Е, как върви работата? — попита Матсън, след като отвърна на поздрава.

— С лейтенант Уилсън тъкмо го обсъждахме — отвърна Робинс.

Матсън се обърна към Уилсън.

— Е, лейтенант?

Уилсън посочи тялото в кувъза, вече заобиколено от лаборантите.

— Имаме здраво тяло и здрав мозък. МозКомът функционира отлично, което не би трябвало да ни учудва. Колкото и да е изненадващо, почти без проблеми успяхме да интегрираме матрицата на съзнанието на Ботин с трансфериращата машина и според предварителния тест не би трябвало да срещнем затруднения при прехвърлянето. На теория всичко трябва да стане, както сме го правили много пъти.

— В думите ти звучи увереност, лейтенант — рече Матсън, — но не и в гласа ти.

— Човек никога не може да е сигурен, генерале — отвърна Уилсън. — Обикновено по време на трансфера обектът е в съзнание. Това помага за гладкото протичане на процеса. Но тук това не ни е нужно. Не знаем дали прехвърлянето ще е успешно, докато не събудим тялото. За първи път опитваме трансфер, без да използваме два мозъка. Ако в машината не е съхранено съзнанието на Ботин, матрицата няма да залегне в новия мозък. А дори и това да е неговото съзнание, пак нямаме пълна гаранция за успех. Направихме всичко, което е необходимо, за да облекчим процеса. Чели сте докладите. Но все още има много неща, които не знаем. Имаме представа как да го извършим правилно, но не ни е ясно какви са възможните грешки.

— Питам те какво мислиш — ще стане, или не? — повтори Матсън.

— Мисля, че ще стане — отвърна Уилсън. — Но не бива да подценяваме всички неизвестни, срещу които може да се изправим след малко. Има просторно поле за... провал, сър.

— Робинс? — Матсън повдигна вежди.

— Напълно съм съгласен с думите на лейтенант Уилсън, генерале — отвърна Робинс.

Лаборантите бяха приключили с огледа и докладваха на генерал Сцилард, който на свой ред кимна на Матсън.

— Моите хора са готови.

Матсън изгледа Робинс, после Уилсън.

— Ами хубаво. Да почваме тогава.

Специалните части на Колониалните отбранителни сили използват съвсем проста рецепта за конструирането на войниците си. Първо, започват с човешки геном. Второ: *извличат*.

Човешкият геном се състои приблизително от дващест хиляди гена, създадени от три милиарда основни двойки и разпределени в дващест и три хромозоми. По-голямата част от генома е „боклукчийско кошче“ — участъци от генетичната последователност, които не се кодират в нищо при окончателния продукт на ДНК — човешкото същество. Ала реши ли природата да създаде определена

последователност в ДНК, тя, изглежда, не бърза да я изтрие, дори ако не върши нищо полезно.

Учените от отдела на Специалните части не са така превзети. Първата им крачка при конструирането на всеки нов телесен модел е да отделят и изключат ненужния генетичен материал. Това, което остава, е стройна, лишена от излишни завъртулки ДНК, която все още е напълно безполезна — редактирането на човешкия геном разрушава хромозомния ѝ строеж и я лишава от способността за възпроизводство. Но това е само първата крачка. Сглобяването и прекодирането на новия геном е много по-късен етап.

Новата, по-къса ДНК се състои само от онези гени, които правят мъжа или жената такива, каквито са, но това все още не е достатъчно. Човешкият генотип не позволява на своя фенотип онази пластичност, от която се нуждаят учените от Специалните части, или с други думи, нашите гени не са в състояние да създадат свръхчовеците, които са нужни за Специалните части. Това, което остава от човешкия геном, се разглобява на съставните части, преработва се и се сглобява наново, за да създаде гени, кодиращи значително подобрени способности. Естествено този процес включва и въвеждането на допълнителни гени, или генетичен материал. Гените, които идват от други човешки същества, обикновено не създават затруднения в съчетаването, тъй като човешкият геном по принцип е построен така, че да приема генетична информация от други човешки геноми (естественият процес, при който това обикновено става, се нарича оплождане). Няма затруднения при използването на генетичен материал и от други земни видове, след като всички живи същества на Земята са изградени върху общи генетични основи.

Много по-трудно е въвеждането на генетичен материал от неземни раси. Някои планети притежават сходни със земните генетични структури и са възприемчиви за известна част от нуклеотидите, участващи в земния генетичен материал (може би не случайно, тъй като разумните същества от тези планети понякога ядат хора, както рреите например, които смятат човешкото месо за голям деликатес). Но повечето космически раси притежават генетични структури и компоненти, коренно различни от тези на земните обитатели. Използването на техните гени не е само „кройка, шев и кърпеж“.

Учените от Специалните части са решили този проблем чрез създаването на „сравняващо устройство“, което разчита чуждоземната ДНК и след това подава „превода“ ѝ в земен вариант — ако успее да се развие, получената ДНК ще създаде живо същество, което максимално да наподобява по външен вид и функции своя първоизточник. Гените от тези „транслитерирани“ същества се използват при синтеза на ДНК за войници от Специалните части.

Окончателният резултат от това генетично планиране е ДНК, която се кодира в същество, използващо за модел човека, но съвсем различно от него — до такава степен, че в крайната фаза на своето развитие, ако му бъде позволено да я достигне, разбира се, би накарало създателката на Франкенщайн Мери Шели да се обърне в гроба. Стигнали тази максимална точка на отдалеченост от човешкия ДНК строеж, учените от Специалните части използват натрупания материал за съставянето на формула, от която да произлезе същество с познати човешки форми и пропорции. Немалко учени смятат този етап за един от най-трудните в целия процес, а някои от тях го определят дори като излишен и ненужен. Получената ДНК осигурява на своя притежател свръхчовешки възможности в човешки облик. Дори с добавката на извънземни гени тя все още е много по-къса от оригиналната човешка ДНК, като при това е организирана само в пет хромозомни двойки вместо първоначалните двайсет и три, тоест само с една повече от тази на дрозофилата например. И въпреки че войниците от Специалните части наследяват пола на своя донор и гените, свързани с възпроизводството, се запазват в крайния продукт, те са лишени от Y-хромозома, факт, тревожил непрестанно ранните създатели на тези усъвършенствани тела.

Синтезираната след този дълъг процес ДНК се въвежда в празна зигота, която на свой ред се премества в специален инкубатор и бива внимателно подтикната да премине към митотично делене. Трансформацията от зигота до напълно развит ембрион протича в ускорен режим, с топлинно отделяне до нива, които дори заплашват с денатурация на ДНК. Ето защо инкубаторите се насищат с топлообменящи наноботи, които запазват развиващите се клетки и същевременно поддържат постоянно ниво на температурата вътре.

Но дори сега учените не са приключили с „обезчовечаването“ на бъдещите войници. След биологичните изменения идва ред и на

технологичните подобрения. В главите на неродените бойци се инжектират разтвори със специални наноботи, които имат две основни предназначения. Една част от тях се насочва към костно-мозъчното вещество и те го поглъщат, използват го като материал при създаването на УмнаКръв с много по-добър кислородопренасящ капацитет от този на истинската, по-добра кръвосъсирваща функция и изключително висок имунитет срещу всякакви познати причинители на болести. Останалите се преместват в бързоразвиващия се мозък и полагат основите за изграждането на МозКом: интегриран с мозъка компютър, който, когато бъде окончателно завършен, не надхвърля големината на стъклено топче. Разположен дълбоко във вътрешността на мозъка, този компютър е заобиколен от гъста невронна мрежа, изпълняваща ролята на антена, която приема и интерпретира мислите и желанията на субекта, а също разполага със слухови и зрителни рецептори.

Съществуват и други модификации, много от тях експериментални, тествани при ограничени групи екземпляри, за да се провери тяхната ефикасност. Ако ефикасността бъде потвърдена, модификациите се въвеждат и при останалите войници от Специалните части и залягат в списъка за потенциални подобрения в следващото поколение пехотни единици на Колониалните отбранителни сили. Ако модификациите са неудачни, изчезват заедно със смъртта на опитния екземпляр.

Войниците от Специалните части съзряват до размерите на новородено само за двайсет и девет дни и след шестнайсет седмици в пригодените към ускорен метаболизъм инкубатори достигат зрелост. За разлика от тях, опитите на учените от Колониалните сили да постигнат подобно бързо развитие приключват с „изгаряне“ на телата в собствената им метаболитна топлина. Малкото ембриони, които не умират и не биват изхвърляни навън, страдат от тежки ДНК-транскрипционни грешки, водещи до появата на несъвместими с живота мутации и ракови заболявания. Изглежда, поне на този етап периодът от шестнайсет седмици до пълно развитие на индивида е границата за химична стабилност дори на модифицираната ДНК. В края на шестнайсетата седмица програмата за растеж въвежда синтетичен хормон, който преустановява ускореното развитие на тялото и го връща към нормални темпове.

В периода на този растеж инкубаторът непрестанно „тренира“ тялото, за да го заздравя и да позволи на притежателя му да го използва от момента на неговото пробуждане. В мозъка МозКом създава общи невронни „магистрали“, стимулиращи центровете за развитие на органите, и се подготвя за момента, когато войникът ще дойде в съзнание и ще трябва да прекрачи от „нищото“ в „нещото“.

За повечето войници на този етап остава единствено да бъдат подложени на трансфер — тоест на „раждане“ и започване на военния живот, за който са предназначени. За някои от тях обаче все още има една допълнителна стъпка.

Сцилард даде знак на лаборантите и те се заеха с работата си. Уилсън бе съсредоточен върху апаратурата и чакаше знак, че прехвърлянето е започнало. Лаборантите потвърдиха, че са готови, и той натисна пусковия бутон. Машината започна едва доловимо да бръмчи. Тялото в кувъза оставаше неподвижно. След няколко минути Уилсън и лаборантите се спогледаха, после кимнаха на Робинс и той се обърна към Матсън и докладва:

— Приключихме.

— Само толкова? — Матсън погледна тялото в кувъза. — Не ми изглежда различен. По-скоро като някой в дълбока кома.

— Още не са го събудили — обясни Робинс. — Искат да знаят как предпочитате да го направят. Процедурата при войниците от Специалните части изисква МозКомът да бъде включен в режим на пълно интегриране. Това създава у войника временно усещане за собственото аз, докато той сам не изгради такова. Но тъй като тук вече може да има съзнание, те се опасяват, че ако следват същия процес, може да предизвикат сериозни смущения в личността.

Матсън изсумтя, озадачен от неочаквания проблем.

— Събудете го, без да включвате МозКома. Ако този човек е Ботин, искам го в ясно съзнание. Очаквам да науча от него важни неща.

— Слушам, сър — отвърна Робинс.

— Ако всичко е наред, той ще знае кой е в мига, когато се събуди, нали? — попита Матсън.

Робинс погледна Уилсън, който ги слушаше. Уилсън вдигна рамене и кимна неуверено.

— Предполагаме — рече Робинс.

— Хубаво. Щом е тъй, искам аз да съм първото нещо, което ще види. — Матсън отиде до кувьоза и се наведе над неподвижното тяло. — Хайде събудете го този кучи син.

Робинс кимна на двамата лаборанти и единият от тях постави пръст върху малкото контролно табло.

Тялото подскочи, точно както го правят хората, когато се пробуждат по време на сън, при който пропадат в бездна. Клепачите трепнаха, после се повдигнаха. Очите се завъртяха в орбитите и се спряха върху лицето на Матсън, който се беше ухилил широко.

— Здравсти, Ботин — подхвърли Матсън. — Сигурно си страшно изненадан, че ме виждаш.

Тялото се изпъна и повдигна глава, сякаш искаше да каже нещо. Матсън се наведе услужливо.

И изведнъж се раздаде оглушителен писък.

Генерал Сцилард откри Матсън в тоалетната на трансферната лаборатория и попита любезно:

— Как е ухото?

— Що за тъп въпрос, Сци? — ядоса се Матсън, докато пикаеше в писоара. — Нека на теб някакъв безмозъчен идиот ти изкреци от толкова близко и тогава ще разбереш как се чувствам.

— Той не е безмозъчен идиот — обясни спокойно Сцилард. — Вие събудихте новороден войник от Специалните части с изключен МозКом. Същество, което няма собствено аз. И то направи каквото би направило всяко новородено. А ти какво очакваше?

— Очаквах шибания Чарлз Ботин — отвърна Матсън и неволно потрепери. — Нали затова го натикахме той негодник в кувьоза!

— Но знаеше, че може и да не се получи. Твоите хора ти го казаха.

— Благодаря, че ми го напомни, Сци. — Матсън си вдигна ципа и отиде до умивалника. — Цялото това тъпо начинание се оказа безсмислена загуба на време.

— Той все още може да ни бъде полезен. Съзнанието се нуждае от известно време за ориентиране.

— Робинс и Уилсън казаха, че съзнанието му ще си е наред веднага щом се събуди. — Матсън пхна ръце под сушилнята. — Проклетата машинка — изруга, след като тя не се задейства.

— Никой досега не е опитвал подобно нещо — припомни му Сцилард. — Може би Робинс и Уилсън грешат.

Матсън се изсмя.

— Че грешат, е вярно, без „може би“. Но не за това, за което си мислиш. Въпросът е дали твоите лаборанти ще станат кърмачки на едно напълно съзряло тяло, докато чакаме съзнанието му да се „ориентира“. Лично аз се съмнявам, защото вече знам, че от тази работа няма да излезе нищо. Само си изгубихме времето.

Заряза сушилнята и посегна към кутията с кърпи.

— Свършили са — осведоми го усмихнато Сцилард.

— Естествено, че са свършили! — повтори ядно Матсън. — Можем да произвеждаме войници по поръчка, но не можем да заредим една шибана кутия за кърпи! — Изтръска ръце, после ги обърса гнусливо в панталоните си.

— Ако оставим настрана темата с кърпите — рече Сцилард, — да разбирам ли, че ми предоставяш грижите за нашия моделиран войник? Защото ако е така, ще наредя да му включат МозКома и ще го пратя час по-скоро в учебния взвод.

— Бързаш ли?

— Той е напълно завършен войник от Специалните части — отвърна Сцилард. — Макар да не бързаме за никъде в момента, изпитваме постоянен недостиг от специализирани кадри. Винаги са ни нужни повече, отколкото притежаваме. Така че, поне за мен, нашето малко отроче ще е от полза.

— Какъв оптимизъм! — Матсън смръщи вежди.

Сцилард отново се усмихна.

— Нали знаеш как кръщаваме нашите войници?

— На разни учени и художници.

— На учени и философи — поправи го Сцилард. — Става въпрос за фамилията. Малките имена са си съвсем обикновени. Аз например съм кръстен на Лео Сцилард. Един от учените, създали

първата атомна бомба — факт, заради който по-късно той изпитвал непреодолими угризения.

— Сци, знам кой е Лео Сцилард — тросна се Матсън.

— Не исках да те обидя — рече Сцилард. — Макар че човек никога не може да е сигурен, когато става дума за вас, живородените. Имате странни празнини в познанията си.

— Защото в ученическите години зяпахме съученичките — тросна се Матсън. — И затова сме пропуснали да натрупаме безценни сведения за отдавна измрели учени.

— Ами нека тогава те просветля — продължи спокойно Сцилард. — Освен таланта си в науката Сцилард е притежавал и известни ясновидски способности. Предсказал е двете световни войни и някои други исторически събития на Земята. Между другото, бил е страхотен параноик. Живеел в хотел, с винаги стегнат багаж за евакуация. За всеки случай.

— Невероятно. Не разбирам обаче накъде биеш?

— Не претендирам, че съм свързан по какъвто и да било начин с Лео Сцилард — заяви генералът. — Общото ни единствено е фамилията. Но ми се струва, че споделям неговия талант да предсказвам разни неща, особено когато става въпрос за войни. Та според мен войната, в която предстои да участваме, ще е доста гадна. Не си въобразявам, говоря въз основа на данните от разузнаването. Не е необходимо да си гений, за да си дадеш сметка какво ще означава за човечеството да се изправи срещу три различни раси. — Сцилард кимна към лабораторията. — Този войник може да не притежава спомените на Ботин, но въпреки това го носи в себе си — поне що се отнася до гените. Смятам, че това може да се окаже важно особено сега, когато се нуждаем от всичко, на което бихме могли да разчитаме. Наречи го, ако щеш, моя „стегнат багаж“.

— Искаш го само защото вярваш на интуицията си.

— И на някои други неща.

— Сци, понякога ужасно ти личи, че си още юноша — захили се Матсън.

— Преотстъпвате ли ми този войник, генерале? — попита официално Сцилард.

Матсън махна небрежно с ръка.

— Ваш е, генерале. Радвайте му се. Ако не друго, поне няма да се тревожа за момента, когато отново стане предател.

— Благодаря.

— И какво ще правиш с новата си играчка? — попита Матсън.

— Като за начало — отвърна Сцилард — ще трябва да му измислим име.

4.

Той се появи на белия свят като повечето новородени: с писък.

Светът около него беше безформен хаос. Сред хаоса имаше някакъв неясен силует, надвесен над него — издаваше странни звуци, — и тъкмо той го плашеше най-много. Но скоро силуетът изчезна и отнесе звуците със себе си.

Той проплака. Опита се да размърда тяло, но не успя. Проплака отново.

Появи се друг силует и вече натрупал опит от предишния случай, той отново даде пълна воля на страха си. Силуетът издаде някакви звуци и се наведе...

Фокус.

Сякаш някой бе настроил лещите в съзнанието му. Светът изведнъж си застана на мястото. Все още всичко бе непознато, но вече поне имаше смисъл. Той знаеше, че макар да не може да назове нещата, които вижда, те притежават имена, и някаква част от ума му се опитваше да ги произнесе, но все още не успяваше.

Цялата вселена бе на върха на езика му.

::Разбираш ли какво ти казвам?:: — попита силуетът човек. Разбираше. Чуваше въпроса, макар да осъзнаваше, че не е свързан с никакви звуци, тъй като бе изникнал направо в съзнанието му. Засега не разбираше как става това, нито имаше представа как да отговори. Въпреки това отвори уста.

::Недей:: — предупреди го силуетът над него. — ::Опитай се да ми *изпращаш* отговорите си. По-бързо е, отколкото ако говориш. Така постъпваме ние. Ето как става...::

В главата му изникнаха инструкции и нещо повече — той осъзна, че всичко, което не разбира, може да бъде обяснено и поставено на мястото му, и още докато си го мислеше, почувства, че инструкциите, които са му пратили, се разгръщат, обхващат нови и нови понятия, превръщат се от индивидуални концепции и идеи във всеобхватно понятие за света, придобиват ново значение, създават схема, върху която да се опре. Постепенно всичко това се събра в една обща голяма

идея, възглед, който му помагаше да отговори. В него се породиха бързо нарастващо желание да общува с другия и умът му веднага предложи серия от възможни реакции. Всяка се разопаковаше подобно на получените инструкции, предоставяше му не само разбиране и смисъл, но и подходящ отговор.

И всичко това отне по-малко от пет секунди.

::Разбирам:: — отвърна най-сетне той.

::Чудесно:: — бе отговорът на силуетът над него. — ::Аз съм Джуди Кюри.::

::Здравей, Джуди:: — рече той и умът му разопакова концепцията за лични имена, а също и общоприетия начин да се отговаря на тези, които му съобщават името си. Опитва се да съобщи своето име, но опря в стена. Изведнъж почувства объркване.

Кюри му се усмихна и попита:

::Не можеш да си спомниш името ли?::

::Да::

::Това е, защото още не го знаеш:: — отвърна Кюри. — ::Искаш ли да го научиш?::

::Да::

::Ти си Иаред Дирак.::

Името мигновено предизвика асоциации и подаде необходимите сведения: Иаред, библейско название (разархивира се обяснение на понятието „библейски“, което го отведе при дефиницията на „книга“ и на „Библия“, заедно с осъзнаването, че „прочитането“ на последната ще отнеме известно време), син на Малалеил и баща на Енох. Също водач на иаредитите в Книгата на мормоните (която засега остави неразпакована). Значение: потомък. „Дирак“ имаше няколко възможни обяснения, повечето свързани с името Пол Дирак, учен. След като приключи с процеса на запознаване с имената, той се върна към общуването с Кюри.

::Аз съм потомък на Пол Дирак?::

::Не. Името ти бе избрано на случаен принцип, от голям списък с имена.::

::Но малкото ми име означава „потомък“. А фамилното име по правило е наследствено...::

::Дори при живородените първото име обикновено не означава нищо:: — обясни Кюри. — :: А между нас това важи и за фамилията.

Не търси кой знае какъв дълбок смисъл в имената, Иаред.::

Иаред обмисли накратко чутото, като остави на новите понятия да се разопаковат автоматично. Едно от тях обаче — „живороден“, отказваше да се разархивира и Иаред го отбеляза за по-нататъшно изучаване.

::Много съм объркан:: — призна той накрая.

Кюри се усмихна.

::Когато се захванем сериозно за работа, ще си объркан още повече.::

::Помогни ми да не съм толкова объркан.::

::Обещавам. Но само в началото. Иаред, задържаха те след раждането ти и твоите другари имат преднина от два дена. Трябва да ги настигнеш, колкото се може по-скоро, в противен случай ще се получи забавяне, което никога няма да наваксаш. Ще ти разкажа всичко, каквото мога, докато те водя при тях. Останалото ще попълнят те. Но първо да те извадим от кувъза. Трябва да проверим дали можеш да ходиш.::

Разопакова се идеята за „ходене“ и същевременно скобите, които го придържаха, изчезнаха. Иаред напрегна мускули и се изправи. Краката му опряха в пода.

::Малка стъпка за човека...:: — подметна Кюри. Иаред бе изненадан, че фразата има продължение и исторически смисъл^[1].

::Първо основно правило:: — обясняваше Кюри, докато двамата се разхождаха из станция Феникс. — ::Смяташ, че мислиш, но грешиш.::

Иаред бе готов да отвърне с „не разбирам“, но се сдържа; за пръв път осъзна, че често ще се изкушава да прибегне до тази фраза.

::Моля, обяснете:: — каза вместо това.

::Ти си новороден:: — отвърна Кюри. — ::Твоят мозък — истинският ти мозък — е почти празен откъм знания и опит. Функциите му временно са поети от МозКом, който ти осигурява необходимата информация. Всички твои мисли се обработват в твоя МозКом и се подават обратно в разбираем за теб вид. Оттам получаваш и инструкции за това как да отговаряш и реагираш.

Внимавай, хора!:: — Кюри му посочи неколцина войници, които крачеха право срещу тях.

Иаред отстъпи заедно с нея.

::Но защо имам чувството, че знам толкова много?:: — попита. — ::Сякаш съм го знаел някога и после съм го забравил.::

::Преди да се родиш, твоят МозКом подготвя мозъка ти:: — обясни Кюри. — ::Той участва в изграждането на невронни пътища, съществуващи при всички хора, с чиято помощ те по-бързо учат и трупат знания. Ето защо ти се струва, че вече знаеш всичко — мозъкът ти е бил *подготвен* да го научи. През първия месец от живота ти всичко ще ти се струва като *deja vu*. Но постепенно наученото ще заляга в истинския ти мозък и тогава МозКомът постепенно ще му преотстъпи функциите си. Защото ние сме създадени по такъв начин, че да събираме и натрупваме информация няколко пъти по-бързо от живородените.::

Иаред спря, от една страна, за да обмисли и разархивира нещата, които Кюри току-що му бе съобщила, но и по друга причина.

::Какво има?:: — попита го тя.

::За втори път използваш тази дума — „живородени“. Не мога да открия значението ѝ.::

::Защото не е въведено в твоя МозКом:: — обясни Кюри. Поведе го по коридора и махна към войниците около тях. — ::Това са „живородени“. Хора, които са се родили като бебета и са израствали за продължителен период — години. Шестнайсетгодишните сред тях не знаят толкова, колкото ти, когато си бил на шестнайсет минути. Доста неефикасен начин да се вършат нещата, но така ги е създала природата и те го смятат за нещо нормално.::

::А ти не мислиш ли така?::

::Не смятам, че е нормално, нито, че е ненормално — само, че не е ефикасно. И аз съм толкова жива, колкото са те. „Живороден“ е погрешно название. Ние също сме родени. Родили сме се, живеем, умираме. Не виждам разликата...::

::Значи сме съвсем като тях.::

::Не. Не сме съвсем като тях. Създадени сме да сме по-добри от тях — умствено и физически. Ние сме по-силни. Мислим по-бързо. Дори говорим по-бързо от тях. Първия път, когато общуваш с някой живороден, ще ти се струва, че животът тече с половината от

нормалната си скорост. Ето, гледай.: — Кюри си придаде объркан вид и докосна по рамото преминаващия наблизо войник.

— Извинете — рече тя, като използва устата си, за да оформя думите. — Казаха ми, че закусвалнята е на това ниво, но не мога да я намеря. Бихте ли ми помогнали? — Гласът ѝ бе досущ като този, който отекуваше в главата на Иаред, но много по-бавен — толкова, че за миг той дори се обърка в смисъла на казаното.

— Разбира се — отвърна войникът. — Мястото, което търсите, е ей натам. Продължавайте в същата посока и ще го видите. Между другото, там правят страхотни хамбургери.

— О, благодаря — отвърна Кюри и отново закричи. ::Видя ли какво имах предвид?:: — обърна се към Иаред. — ::Все едно, че са умствено изостанали.::

Иаред кимна замислено. Умът му разопаковаше понятието „хамбургер“, което го отведе до „храна“ и му подсказа нещо съвсем друго.

::Мисля, че съм гладен.: — рече той.

::По-късно.: — отвърна Кюри. — ::Ще се храниш с твоите другари. Това е част от програмата за установяване на близки взаимоотношения. Ще вършиш доста неща заедно с тях.::

::Къде са твоите другари?:: — попита Иаред.

::Странен въпрос.: — отбеляза Кюри. — ::Не съм ги виждала от години. Губиш връзката с тях веднага щом приключи процесът на подготовка. След това те пращат там, където има нужда от теб, и ти се интегрираш с твоето бойно подразделение. В момента аз съм придадена към един взвод на Специалните части, който работи с новородените.::

Иаред разопакова понятието „интегриране“, но откри, че има проблеми при разбирането му. Опита се да поработи върху него, но Кюри продължаваше да говори.

::Боя се, че ще си в тежест на своите другари. Те са се събудили интегрирани и вече привикнаха един към друг. Ще им трябват няколко дена, за да свикнат с теб. Трябваше да те интегрират преди събуждането — както е станало с тях.::

::Но защо не са го направили?::

::Стигнахме.: — каза Кюри и спря пред една врата.

::Какво има вътре?::

::Това е стаята за инструктаж на пилотите:: — обясни Кюри. —
::Време е да се повозиш. Хайде:: — Отвори вратата и му кимна да я последва.

В стаята имаше трима пилоти, играеха на покер.

— Търся лейтенант Клауд — каза Кюри.

— В момента му се пече яйце на задника — рече един от пилотите и хвърли чип на масата. — Вдигам с десет.

— Пече и *препича* — добави вторият пилот и и той сложи чип. — Плащам.

— Щеше да ме заболи от думите ви, ако играехме с истински пари — обяви третият, който, по метода на изключване, трябваше да е лейтенант Клауд, и метна три чипа. — Плащам десет и вдигам с двайсет.

— Едно от неудобствата да се запишеш на обиколка из пъкъла, в която всичко ти е платено предварително — промърмори първият пилот. — Някой решава, че не са ти нужни пари. Плащам.

— Никога нямаше да се запиша, ако знаех, че ще работя за социалисти — подсмихна се вторият. — Плащам.

— Да бе, защото освен че сте тъпи, ще сте и мъртви, нали? — попита Клауд. — А после ми се оплаквате, че не си обичате работата. Вие сте от онези, които се оплакват от *всичко*. И ще продължите, защото като сваля картите, ще сте обеднели с още няколкостотин долара. — Подреди картите си върху масата. — Змийски очички и трима снежни човеци. Гледайте и плачете.

— Уф, мамка му! — изруга първият пилот.

— Слава на Бога и Карл Маркс — присъедини се към него вторият.

— Бас държа, че такова нещо се чува за първи път в човешката история на маса за покер — каза Клауд. — Трябва да се гордееш със себе си.

— О, гордея се — кимна пилотът. — Само не казвай на мама. Това ще разбие тексаското й сърце.

— Тайната ти ще бъде погребана с мен — успокои го Клауд.

— Лейтенант Клауд — намеси се Кюри. — Чакам вече цяла вечност.

— Прощавайте, лейтенант. Трябваше да приключа с едно ритуално унижаване. Сигурен съм, че ще ме разберете.

— Аз пък не съм — отвърна Кюри и кимна към Иаред. — Това е новобранецът, когото трябва да откарате в лагера Карсън. Предполагам, че вече сте получили заповедта и разрешителното.

— И аз предполагам — отвърна Клауд и постоя за миг неподвижно, докато правеше сверка със своя МозКом. — Да, тук е. Изглежда, че совалката ми вече е заредена и готова. Само да попълня летателния план и сме готови да разперим криле. — Погледна Иаред. — Ще носиш ли нещо друго освен себе си?

Иаред погледна Кюри и тя поклати глава.

— Не — отвърна той. — Само себе си. — Беше леко изненадан от звука на собствения си глас, който чуваше за първи път, и от това колко бавно се оформят думите. Още по-странно бе усещането за движение на езика в устата.

Клауд не пропусна да забележи кратката размяна на информация между Иаред и Кюри, но не каза нищо по въпроса. Вместо това посочи свободния стол.

— Сядай тук, друже. След минутка ще ти обърна внимание.

Иаред седна и отново погледна Кюри.

::Какво да правя сега?: — попита.

::Лейтенант Клауд ще те откара със совалката на Феникс, в лагера Карсън, където ще се присъединиш към своите другари, които вече са започнали курса на подготовка. Напреднали са с няколко дена, но първите уроци са предназначени предимно за стабилизиране на психиката и интегриране в групата. Така че не си пропуснал нищо важно.::

::А ти къде ще бъдеш?:

::Аз ще остана тук. Къде според теб мога да отида?:

::Не зная: — отвърна Иаред. — ::Страх ме е. Не познавам никой друг освен теб.::

::Успокой се: — рече Кюри и Иаред изведнъж почувства емоциите, които извираха от нея. Неговият МозКом анализира усещането и подаде концепцията за „емпатия“. — ::След няколко часа ще бъдеш интегриран с твоите другари и тогава ще се почувстваш по-добре. Всичко ще започне да придобива смисъл.::

::Дано е така: — отвърна Иаред, макар да се съмняваше.

::Сбогом, Иаред Дирак: — добави Кюри с усмивка, обърна се и си тръгна. Иаред усещаше присъствието ѝ в мозъка си още известно

време, но после — сякаш Кюри изведнъж си бе спомнила за връзката и я бе изключила — то изчезна. Иаред установи, че преглежда отново периода на краткото им съвместно съществуване, и МозКомът разопакова концепцията за „памет“. Всичко това породило едно ново и непознато чувство, което МозКомът определи като „любопитство“.

— Ей, може ли да попитам нещо? — обърна се Клауд към Иаред, докато се спускаха към Феникс.

Иаред обмисли въпроса и най-вече неясния характер на неговия строеж, който позволяваше няколко интерпретации. В известен смисъл Клауд бе отговорил на своя въпрос, като го бе задал, което показваше, че е в състояние да отправя въпроси към Иаред. Но МозКомът на Иаред подсказва, че това не е най-вярната интерпретация на въпроса. Вероятно Клауд знаеше, че може да задава въпроси и че ако преди не е бил в състояние да го прави, вече е. Докато МозКомът на Иаред разархивираше и сортираше нови и нови интерпретации, той можеше само да се надява, че някой ден ще се научи бързо и правилно да открива смисъла на зададените му въпроси. Беше жив и в съзнание само от час, а животът вече му се струваше изморителен.

Претегли всички подходящи отговори и след период, който му се стори необичайно дълъг, но вероятно бе съвсем нормален за човека отсреща, подаде единствения отговор, който сметна за съответстващ на смисъла.

— Да.

— Ти си от Специалните части, нали?

— Да — отвърна Иаред.

— На колко си?

— Сега ли точно?

— Ами да.

МозКомът на Иаред го информира, че разполага с вътрешен хронометър, и той направи справка.

— На седемдесет и една.

Клауд се ококори.

— На седемдесет и една години? А бе, ти трябва да си най-старият боец от Специалните части.

— Не. Не на седемдесет и една години — поправи го Иаред. — На седемдесет и една минути.

— Без майтап? — Клауд отново се облещи.

Коментарът наложи ново разследване в информационната база на Иаред и той извлече най-подходящият отговор.

— Без майтап.

— Ама че странна работа!

— Защо? — попита Иаред.

Клауд отвори уста, затвори я и се втренчи в него.

— Не знам дали ще ти е интересно да го научиш — каза накрая, — но всеки нормален човек би сметнал най-малкото за странно да разговаря с някой, който е на възраст малко повече от един час. По дяволите, ти дори не си бил жив, когато започнахме покера! На твоята възраст дечицата още се учат да дишат и да серат.

Иаред направи справка със своя МозКом и призна:

— И аз още се уча.

Думите му накараха Клауд да издаде странен звук.

— За първи път чувам някой от вас да се шегува — рече той.

Иаред обмисли чутото и обясни:

— Аз не се шегувам. Точно това правя в момента.

— Надявам се, че говориш за дишането, не за другото.

— За дишането — потвърди Клауд.

— Слава Богу. Защото за миг си помислих, че съм открил боец от Специалните части с чувство за хумор.

— Съжалявам — рече Иаред.

— Няма за какво да съжаляваш, приятелче. Още не си станал и на два часа. Хората могат да изкарат и сто години, без да се научат да се шегуват. Една от бившите ми жени например не се засмя нито веднъж през целия ни съвместен период. Ти поне имаш извинение, че си новороден. Тя нямаше никакво.

Иаред помисли за миг.

— Може би не си бил смешен?

— Виждаш ли? — отвърна Клауд. — Пак се шегуваш. Сигурно защото си навършил седемдесет и една минути.

— Вече са седемдесет и три — поправи го Иаред.

— И как е досега?

— Кое как е досега?

— Ами това. — Клауд размаха ръце. — Животът. Вселената. Всичко останало.

— Самотно — избъбри Иаред.

— Брей. Не ти трябваше много време, за да го установиш.

— Защо смяташ, че войниците от Специалните части нямат чувство за хумор?

— Е, не съм твърдял, че е *невъзможно* — отвърна Клауд. — Просто никога не съм ставал свидетел на подобно събитие. Да вземем за пример твоята приятелка на станция Феникс. Русокосата госпожица Кюри. От една година се опитвам да я разсмея. Срещаме се всеки път, когато ми води някое хлапе като теб за транспорт до лагера Карсън. Но досега все удрям на камък. Реших, че причината трябва да е в нея, и си пробвах късмета с някои от предишните ти събрата по съдба. Също неуспешно.

— Може наистина да не си смешен — повтори тезата си Иаред.

— Ето, пак с твоите шегички. — Клауд смръщи вежди. — Мислих по този въпрос. Истината е, че успявам да разсмея доста хора, при това без да се напъвам. Обикновените войници нямат почти никакви контакти със Специалните части, но малцината, които ги познават, са на същото мнение. Според нас обяснението е, че се раждате възрастни, а на чувството за хумор му трябва време, за да се развие. Време и практика.

— Кажи ми някоя шега — подкани го Иаред.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Моля те. Бих искал да чуя една шега.

— Чакай тогава да измислим нещо подходящо. — Клауд потъна в кратко мълчание. — Добре, ето една. Само че дали имаш представа кой е Шерлок Холмс?

— Вече имам — отвърна Иаред след кратка справка.

— Ей, това, дето го направи току-що, си е малко страшничко. Но както и да е. Слушай. Шерлок Холмс и приятелчето му Уотсън решили да прекарат една нощ на открито. Ясно, нали? Та значи направили си лагер, опънали палатката, пийнали бутилка вино и си изпекли гъбки. Малките радости на живота. После си легнали. Късно през нощта Холмс се буди и събужда Уотсън. „Уотсън — казва му, — погледни към небето и ми кажи какво виждаш“. А Уотсън отвърща: „Виждам звезди“. „Хубаво де, какво ти подсказва това?“ — пита Холмс. Уотсън потъва в дълбоки разсъждения и започва да изрежда: че има милиони звезди, че ясното небе подсказва, че идният ден ще е хубав, че красотата на космоса е още едно доказателство за Божието

всемогъщество... Когато приключва, се обръща към Холмс и го пита: „Холмс, на теб какво ти подсказва гледката на нощното небе?“ А Холмс отвръща: „Че някой мръсник ни е откраднал палатката!“

Клауд втренчи очаквателен поглед в Иаред и се намръщи, когато откри, че го гледа неразбиращо.

— Не я разбра, нали?

— Разбрах я — отвърна Иаред. — Но не е смешна. Някой *наистина* им е откраднал палатката.

Клауд продължи да го гледа и изведнъж се разсмя.

— Аз може да не съм смешен, но ти със сигурност си.

— Не се опитвам да бъда — призна Иаред.

— Тъкмо в това ти е чарът. Добре, навлизаме в атмосферата. Да забравим за малко размяната на шегите, защото трябва да се постарая да стигнем повърхността цели-целенички.

Клауд остави Иаред на тармаковата писта на лагерния космодрум и каза:

— Те знаят, че си тук. Някой сигурно вече идва да те вземе. Чакай кротко, докато се появи.

— Ще чакам — обеща Иаред. — Благодаря за транспорта и шегите.

— Няма защо. Май се справих успешно само с първото. — Клауд му подаде ръка, МозКомът на Иаред разархивира съответния протокол и той пхна десницата си в тази на пилота. Двамата се здрависаха.

— Сега вече знаеш и да подаваш ръка — рече Клауд. — Ето, че научи нещо от мен. Желая ти успех, Дирак. Ако ми се случи да те карам обратно от лагера, ще ти кажа още няколко шегите.

— Ще се радвам.

— Щом е така, гледай и ти да научиш няколко дотогава. Защото няма само аз да върша цялата работа. Виж, някой идва. Предполагам, че е за теб. До скоро, Иаред. Пази се от рампата. — Клауд се шмугна през люка и се зае с предстартовата подготовка. Иаред отстъпи настрани.

::Иаред Дирак:: — рече приближаващият се.

::Да:: — отвърна Иаред.

::Аз съм Гейбриъл Брахе:: — продължи мъжът. —

::Инструкторът на вашата група. Последвай ме. Време е да се срещнеш с останалите, с които ще преминеш подготовката.:: — Брахе направи

още няколко крачки към него, после, без да спира, се обърна и закричи към лагера. Иаред го последва.

::Видях, че разговаряше пилота: — рече Брахе, докато вървяха. — ::Какво обсъждахте?::

::Той се шегуваше с мен. Каза, че повечето войници от Специалните части нямали чувство за хумор:.

::Хората не знаят почти нищо за войниците от Специалните части: — обясни Брахе. — ::Послушай ме, Дирак, вече не го прави. Само подхранваш предразсъдъците им. Разправят, че нямаме чувство за хумор, защото искат да ни обиждат. Намекват, че не сме истински хора като тях. Че сме като всички останали полуразумни създания, на които човечеството обича да се присмива. Лишени от чувства работи, които будят усещането им за превъзходство. Друг път не им давай подобна възможност:.

Всичко това накара Иаред да се върне към разговора с Клауд. Кой знае защо обаче не му се струваше, че пилотът се е опитвал да се държи надменно с него, нито да изтъква превъзходството си. Но Иаред трябваше да признае, че е едва на няколко часа. Имаше много неща, които все още не разбираше. И въпреки това му се струваше, че представите му не съвпадат напълно с тези на Брахе. Затова реши да рискува с един въпрос.

::Войниците от Специалните части притежават ли чувство за хумор?::

::Разбира се, че притежаваме, Дирак: — отвърна Брахе и го погледна през рамо. — ::Всяко човешко същество има чувство за хумор. Просто *нашето* е различно от тяхното. Кажи ми някоя от шегите на този твой пилот:.

::Ами добре: — отвърна Иаред и разказа анекдота с Шерлок Холмс.

::Виждаш ли колко е глупаво?:: — бе коментарът на Гейбриъл. — ::Все едно Уотсън не може да се досети, че палатката е изчезнала. Това е проблемът с хумора на живородените. Винаги се основава на предположението, че някой е идиот. Няма нищо срамно в това, че не притежаваме *подобно* чувство за хумор: — Брахе излъчваше силно усещане за раздразнение и Иаред реши да не продължава разговора в тази насока. Вместо това попита:

::Тук всички ли са от Специалните части?::

::Точно така:: — потвърди Дирак. — ::Карсън е един от двата подготвителни лагера на Специалните части и единственият по рода си на Феникс. Обърни внимание, че лагерът е заобиколен от гора:: — Дирак посочи покрайнините на лагера, където земната флора се бореше с местните растения за превъзходство. — ::Намираме се на повече от шестстотин километра от най-близкото селище::

::Защо?:: — попита Иаред и си спомни коментара на Брахе за живородените. — ::Те ли се опитват да ни държат настрана от себе си?::

::Опитват се да държат другите настрана от нас:: — отвърна Брахе. — ::Нашето обучение няма нищо общо с това на живородените. Те само ще ни се пречкат, а и не разбират нищо от това, което става тук. Най-добре е да ни оставят на мира, за да правим каквото си знаем::

::Казаха ми, че съм изостанал с подготовката:: — рече Иаред.

::Не с подготовката:: — поправи го Дирак. — ::С интегрирането. Подготовката ти започва още днес. Но интегрирането е по-важно. Не можеш да се обучаващ, ако не си интегриран::

::Как ще се интегрирам?::

::Първо, ще се запознаеш с твоите другари:: — отвърна Брахе и спря пред вратата на неголямото казармено помещение. — ::Ето, че стигнахме. Казах им, че си тук, и те те чакат:: — Отвори вратата и го въведе.

Помещението бе оскъдно мебелирано, както подобава на всяка казарма. Два реда от общо осем легла, подредени покрай двете стени. Между тях петнайсет мъже и жени, които седяха или стояха, вторачили погледи в Иаред. Той се стресна от внезапната проява на внимание и МозКомът разопакова концепцията за „срамежливост“. Искаше му се да ги поздрави, но изведнъж осъзна, че не знае как да разговаря с повече от един човек чрез своя МозКом. Сетне се досети, че би могъл да го направи с уста. Всички тези непроверени възможности го объркаха допълнително.

— Здравейте — каза накрая. Някои от новите му колеги се засмяха заради тази примитивна форма на общуване. Никой не отвърна на поздрава.

::Май обърках нещо още в началото:: — обърна се Иаред към Брахе.

::Те чакат да ти се представят след като бъдеш интегриран:: — обясни Брахе.

::И кога ще стане това?::

::Сега:: — отвърна Брахе и интегрира Иаред с другарите му.

Иаред бе завладян от изненада за не повече от една десета от секундата, след което МозКомът го информира, че като командващ офицер, Брахе разполага с ограничен достъп до него. После това съобщение бе изместено от факта, че внезапно в главата му се бяха появили петнайсет души и същевременно Иаред бе в главите на всички тях. Заля го неконтролируема вълна от информация, отнасяща се до всички подробности от живота на тези петнайсет непознати, и същевременно неговият оскъден опит бе споделен с всеки един от тях. Излишни се оказаха както поздравите, така и опитите за представяне, защото в миг Иаред вече знаеше и чувстваше всичко, което му бе необходимо за тези петнайсет, които вече бяха свързани с него неразривно — доколкото това е възможно между различни хора. Можеше само да се благодари, че всичките тези петнайсет са живели по съвсем мъничко.

Иаред изгуби съзнание.

::Това беше много интересно:: — чу да казва някой. Почти веднага позна, че коментарът е на Брайън Майкълсън, въпреки че никога досега не бе общувал с него.

::Надявам се да не му става навик:: — рече друг глас. Стив Сиборг.

::Не го пришпорвайте:: — обади се трети. — ::Той се е родил, без да е интегриран. Не е лесно, когато ти се стовари на главата изведнъж. Я ми помогнете да го вдигнем от пода.::

Сара Поулинг.

Иаред отвори очи. Поулинг бе коленичила до него; останалите, заедно с Брахе, се бяха подредили в полукръг и го разглеждаха с любопитство.

::Нищо ми няма:: — увери ги той, изпрати отговора си по общия канал на отряда, като прибави в него и Брахе. Решението да го направи дойде някак естествено, вероятно бе част от процеса на интегриране.

— ::Просто не знаех какво да очаквам. Нямах представа как да се справя с това. Но вече съм по-добре::

Долавяше от другарите си различни емоционални вълни, които наподобяваха аури: загриженост, объркване, раздразнение, безразличие, любопитство. Проследи любопитството до източника му. То не само озаряваше аурата на Поулинг, но и бе изписано на лицето ѝ.

Тя се надигна и му подаде ръка.

::Хайде, ставай, стига си се излежавал::

Иаред хвана ръката ѝ и се изправи.

::Сара се сдоби с домашен любимец:: — подхвърли Сиборг и останалите бяха обхванати от весело настроение, придружено от звуци, които Иаред скоро определи като „смях“.

::Млъквай, Стиви:: — скастри го Сара. — ::Да не би да знаеш какво е домашен любимец?::

::Което не значи, че този тук не е такъв:: — отвърна Сиборг.

::Нито че ти не си кръгъл глупак:: — озъби се Сара.

::Не съм домашен любимец:: — рече Иаред и изведнъж всички очи се обърнаха към него. Сега вече не беше така сконфузен, както първия път, когато откри, че са в главата му. Съсредоточи вниманието си върху Сиборг. — ::Сара просто бе мила с мен. Това не значи, че съм ѝ любимец, нито че тя ми е господар. Тя просто ми помогна да стана::

Сиборг изсумтя презрително и напусна полукръга: демонстрираше, че е изгубил интерес. Още неколцина последваха примера му. Сара се обърна към Брахе и попита:

::Това с всички обучаващи ли се случва?::

Брахе се усмихна.

::Да не мислиш, че като можеш да надзърташ в главите на останалите, а те в своята, ще се разбирате по-добре? Нищо, че не можете да се криете един от друг. Направо е странно, че още не сте се сбили. Случвало се е да разделяме вкопчили се един в друг новобранци с щанга:: — Обърна се към Иаред. — ::Ще се справиш ли?::

::Мисля, че да. Но ще ми трябва още малко време, за да свикна. Толкова много неща се изсипаха в главата ми, че трябва да видя кое къде е отишло::

::Смяташ ли, че можеш да му помогнеш да се ориентира?:: — обърна се Брахе към Поулинг.

Тя се усмихна.
::Разбира се::
::Прехвърлям ти го тогава. Започваме обучението утре сутринта.
Погрижи се дотогава да е влязъл в ритъм.:: — Брахе си тръгна.
::Ето, че наистина ти станах домашен любимец:: — рече Иаред.
От Поулинг бликна нова вълна на веселие.
::Голям си смешник!::
::Ти си вторият човек днес, който ми казва нещо подобно::
::Така ли?:: — учуди се Поулинг. — ::Ще кажеш ли някоя смешка?::
Иаред ѝ разказа вица за Шерлок Холмс. Поулинг се смя до сълзи.

[1] „Малка стъпка за човека и огромна за цялото човечество“ — думи на амер. космонавт Армстронг, произнесени, преди да стъпи върху лунната повърхност — Б.пр. ↑

5.

Обучението в Специалните части продължава само две седмици.

Гейбриъл Брахе започна подготовката на отряда на Иаред — официално Осмо подготвително отделение, — като им зададе въпрос.

::Какво ви прави различни от другите човешки същества?::

Подредени в полукръг, те мълчаха. Накрая Иаред вдигна ръка.

::Ние сме по-умни, по-силни и по-бързи от другите хора:: — каза, припомнил си думите на Джуди Кюри.

::Добър отговор:: — отбеляза Брахе. — ::Но погрешен. Ние сме конструирани да сме по-силни, по-бързи и по-умни от останалите хора. Но ние сме такива *вследствие* от това, което ни прави различни. А то е, че за разлика от тях, ние сме родени с конкретна цел. И тази цел е съвсем проста: да опазим живота на човечеството във вселената.::

Членовете на отряда се спогледаха. Сара Поулинг вдигна ръка.

::Има и други хора, които изпълняват същата задача. Видяхме ги на станция Феникс, преди да ни докарат тук.::

::Но те не са били *родени* с тази цел:: — отвърна Брахе. — ::Хората, които сте видели — живородените, — са родени без предназначение. Раждат се, защото природата кара хората да създават други хора, но не знае как да постъпва с тях след това. Живородените прекарват години наред в търсене на някаква цел в живота. Доколкото знам, немалко от тях никога не я откриват. Просто се мотаят в мъглата на безсмисленото си съществуване, докато накрая не тупнат в прясно изкопаните си гробове и историята не приключи. Тъжно и крайно неефикасно. Ще вършите много неща в живота си, но никога няма да се размотавате безцелно. Вие се родени, за да защитавате хората. Конструирани сте да го правите. Всичко във вас, до последния ген, преследва тази цел. Ето защо вие сте по-силни, по-бързи и по-умни от хората.:: — Брахе кимна на Иаред. — ::Затова се раждате възрастни, готови скоро след това да се сражавате, свирепо и ефикасно. Живородените войници в Колониалните сили преминават тримесечен курс на обучение. Вие преминавате сходен курс, но само за две седмици.::

::Защо на живородените им отнема толкова много време за подготовка?:: — попита Стив Сиборг.

::Ще ви покажа:: — отвърна Брахе. — ::Днес е първият ден на вашето обучение. Знаете ли какво е да застанеш мирно, познавате ли всички останали команди на строевата подготовка?:: — Членовете на отряда го гледаха безизразно. — ::Така:: — добави той. — ::Ето ви инструкциите::

Иаред почувства, че умът му приема нова информация. Познанията попиваха бързо в съзнанието му, в началото хаотични, но веднага се намесваше МозКомът, сортираше ги, разпределяше ги на правилните места и ги свързваше с онова, което той бе научил за едничкия си ден живот. Само след броени секунди Иаред бе напълно запознат с военните разпоредби за строева подготовка. А заедно с това се появи ново и странно усещане, каквото не бе изпитвал досега — непринуденият им строй, в полукръг около Брахе, това, че едни стояха, други седяха, а някои се облягаха на стената, всичко това създаваше усещането за *погрешност*. За проява на неуважение. Пораждаше срам. След по-малко от трийсет секунди, без да произнесат и думичка, всички се бяха строили в четири редици и стояха мирно.

Брахе се усмихна.

::Вижте как се получи от първия път:: — каза им. — ::Свободно!:: — Те се отпуснаха. — ::Отлично!:: — похвали ги той. — ::Сигурно няма да повярвате, ако ви кажа колко време е необходимо на живородените, за да научат тези команди. Те преминават специална строева подготовка, дни наред, докато възприемат всички тези неща, които вие вече знаете::

::Защо живородените не се обучават по нашия начин?:: — попита Алън Миликан.

::Защото не могат:: — обясни Брахе. — ::Мозъците им са стари, настроени на определен ритъм. Губят страшно много време, докато привикнат със своите МозКоми. Ако се опитам да им пратя строевата инструкция така, както я пратих на вас, ще блокират. Освен това те не могат да се интегрират — не могат да споделят информацията помежду си, както го правим всички ние в Специалните части. Те не са конструирани по този начин. Не са родени, за да го правят::

::Ние сме по-съвършени от тях, но те са живородени войници:: — обади се Стивън Сиборг.

::Да:: — отвърна Брахе. — ::Специалните части са по-малко от един процент от личния състав на Колониалните отбранителни сили.::

::Щом сме толкова добри, защо сме толкова малко?:: — попита Сиборг.

::Защото живородените се боят от нас:: — рече Брахе.

::Какво?:: — Сиборг почти подскочи.

::Нямат ни доверие:: — продължи Брахе. — ::Отгледали са ни с едничката цел да защитаваме човечеството, но не вярват, че сме част от него. Конструирали са ни да сме съвършените войници, но се боят, че може да дадем дефект. Ето защо не ни смятат за пълноценни хора и ни възлагат задачи, които смятат, че съответстват на принизеното ни положение. Не ни вярват, защото не вярват на себе си.::

::Това е глупаво:: — рече Сиборг.

::По-скоро тъжно:: — обади се Сара Поулинг.

::И двете:: — заключи Брахе. — ::Разумът не е сред силните страни на хората.::

::Трудно е да се разбере защо мислят по този начин:: — рече Иаред.

::Прав си:: — каза Брахе. — ::Без да искаш, уцели един от болезнените въпроси на Специалните части. Живородените не ни вярват, а ние не можем да ги разберем. И тези неща не се оправят с времето. Ето аз например съм единайсетгодишен.:: — Групата бе завладяна от неочаквана силна изненада, никой от тях не можеше да си представи какво е да си толкова стар. — ::И кълна ви се, все още ми е трудно да ги разбера. Тяхното чувство за хумор, което наскоро обсъждах с Дирак, е само един от примерите. Ето защо, в добавка към умствената и физическа подготовка, обучението тук включва и курс по история и култура на живородените войници, с които ви предстои да се срещате, така че да можете да ги разбирате и да имате представа как те гледат на нас.::

::Това ми изглежда чиста загуба на време:: — оплака се Сиборг. — ::Щом живородените не ни вярват, защо трябва да ги защитаваме?::

::Защото това е целта на нашето съществуване...:: — отвърна Брахе.

::Не съм искал да се раждам:: — прекъсна го Сиборг.

::Ето, че сега разсъждаваш като живороден:: — продължи невъзмутимо Брахе. — ::Ние също сме хора. Когато воюваме за

човечеството, воюваме за нас. Никой не е искал да се ражда, но вече сме родени и сме хора. Сражаваме се не само за другите, но и за нас самите. Ако не защитаваме човечеството, ще изчезнем заедно с него. Вселената, в която живеем, е безмилостна.:

Сиборг мълчеше, но продължаваше да излъчва раздразнение.

::Само това ли ще правим?: — попита Иаред.

::Какво имаш предвид?: — попита Брахе.

::Родени сме с тази цел: — обясни Иаред. — ::Но можем да правим и други неща, нали?:

::И какво предлагаш?: — попита Брахе.

::Ами не знам. Аз съм само на един ден. Има да уча още толкова много неща.: — Това предизвика всеобщо забавление и усмивката на Брахе.

::Родени сме да правим това, но не сме роби.: — заговори той. — ::Имаме отреден период на служба. Десет години. След това, по желание, можем да се уволним. Да станем като останалите живородени и да отидем на някоя колония. Дори има една колония, която е предназначена за нас. Някои от нашите отиват там, други предпочитат да заживеят сред живородените. Но повечето остават в Специалните части. Като мен например.:

::Защо?: — попита Иаред.

::Защото за това съм бил роден. Зная да правя само това. Всички вас ви бива за същото. Или поне ще ви бива, когато ви дойде времето. Така че да започваме.:

::Ние правим много неща по-бързо от живородените.: — говореше Сара Поулинг, докато си ядеше супата. — ::Но предполагам, че храненето не е едно от тях. Ако ядеш твърде бързо, ще се задавиш. Може да е смешно, но и да създаде неприятности.:

Иаред седеше срещу нея, на една от двете маси, отредени в столовата за Осмо тренировъчно отделение. Алън Миликан, който проявяваше интерес към разликите в обучението между живородените и Специалните части, бе научил, че първите се подготвят във взводове, а не в отделения, и че отделенията в Специалните части не са същите по големина като тези в Колониалните сили. Всичко, което бе узнал Миликан, мигновено се споделяше с останалите интегрирани. По

такъв начин бе достатъчно само един от отделението да научи нещо и то мигновено ставаше достояние на всички други.

::Според мен дори ядем по-бързо от живородените:: — рече Иаред, докато си сърбаше супата.

::Защо смяташ така?:: — попита Поулинг.

Иаред сръбна още една лъжица.

— Защото ето какво ще се случи, ако се опитат да разговарят и да се хранят едновременно — каза, духна и от устата му се разхвърчаха пръски.

::Олеле!:: — възкликна Поулинг.

::Какво има?:: — попита Иаред.

Тя погледна наляво и надясно. Иаред също се озърна и установи, че всички в столовата го гледат. Със закъснение осъзна, че всички са го чули, когато бе проговорил на глас. Никой друг в столовата не бе произнесъл и думичка от началото на храненето. Всъщност последният път, когато бе чул нечий глас, бе на сбогуване с лейтенант Клауд. Тук не беше прието да се общува така.

::Извинявайте:: — каза той по общия канал. Останалите се наведоха над чиниите.

::Пак се направи на глупак:: — укори го Стивън Сиборг от другия край на масата.

::Но това беше само шега:: — оправда се Иаред.

::Да бе, само шега:: — подигра го Сиборг. — ::Идиот:::

::Защо се държиш грубо?:: — попита Иаред.

::Защо се държиш грубо?:: — подигра го отново Сиборг.

::Иаред може да е идиот, но поне не повтаря като папагал:: — намеси се Поулинг.

::Млъквай, Поулинг!:: — сръза я Сиборг. — ::Никой не ти иска мнението:::

Иаред понечи да отвърне, но изведнъж във въображението му изникна странна картина. Дребни клечащи в кръг човешки същества, които спореха за нещо с високи кресливи гласчета. Едно от тях започна да се подиграва на друго, като повтаряше думите му, както бе постъпил Сиборг.

::Кои са пък тези?:: — попита Сиборг. Поулинг също изглеждаше озадачена.

В главите им отекна гласът на Гейбриъл Брахе:

::Това са деца. Незрели човеци. Карат се за нещо. Ако се вгледате, ще видите, че са досущ като вас::

::Той почна пръв:: — рече Сиборг, извърнал глава към Брахе в другия край на столовата. Брахе седеше на масата за офицери. Дори не гледаше към тях.

::Една от причините живородените да не ни вярват е, защото смятат, че сме деца:: — продължи Брахе. — ::Емоционално увредени деца в тела на възрастни. И колкото и да ви е неприятно, ще ви кажа, че са съвсем прави. Трябва да се научим да се контролираме като възрастните, като всички останали хора. Но имаме по-малко време от тях за това::

::Но...:: — понечи да отвърне Сиборг.

::Тихо!:: — срязва го Брахе. — ::Сиборг, когато приключат сутрешните ти занятия, ще имаш самостоятелна задача. Чрез твоя МозКом можеш да се свързваш с информационната система на Феникс. Искам да изучиш правилата на етикецията и безконфликтните взаимоотношения между хората. Намери всичко, което можеш, по въпроса и вечерта го сподели с останалите от Осмо отделение. Разбра ли ме?::

::Да:: — отвърна Сиборг, изгледа сърдито Иаред и се върна към храната.

::Дирак, за теб също има задача. Прочети „Франкенщайн“. Виж до какви изводи ще те отведе::

::Слушам, сър:: — отвърна Иаред.

::И не плюй повече супа:: — продължи Брахе. — ::Отвратително е::

Брахе прекъсна връзката.

Поулинг остави лъжицата в чинията си, преглътна и каза:

::Аз например се храня възпитано. И не се държа като дете::

След което се изплези на Иаред.

Следобедните занятия бяха посветени на основното оръжие в Специалните части — „емци“, или МЦ-35А, многоцелева щурмова пушка. Оръжието бе свързано с притежателя си чрез оторизиращ код в МозКома, което означаваше, че само той или друг човек с МозКом могат да го използват за стрелба. Това намаляваше шансовете пушката

да бъде употребявана от противника. Освен това МЦ–35А бе модифицирана за употреба в Специалните части с оглед способностите им за интегриране и покрай другите неща можеше да се управлява и дистанционно. Специалните части бяха използвали неведнъж тази възможност, за да изненадат прекалено любопитните чуждоземци.

Всъщност МЦ–35А не беше само пушка. По желание на притежателя ѝ освен куршуми тя можеше да изстрелва гранати, сачми и дори миниатюрни управляеми ракети. Освен това бе снабдена с огнепръскачка и лъчев резонатор. Всяка една от тези муниции се произвеждаше на момента в пушката от плътно метално блокче наноботи. Иаред за миг се зачуди как ли става този номер и неговият МозКом го засипа с информация относно техническите характеристики и устройството на МЦ–35А, което предизвика мащабно и ужасно объркващо разархивиране на статии, посветени на общи физични принципи, и всичко това тъкмо когато ги бяха отвели на стрелбището. Съвсем естествено цялата тази информация бе споделена и с останалите новобранци, повечето от които го погледнаха раздразнено.

::Извинявайте:: — рече смутено Иаред.

В края на този дълъг следобед Иаред бе овладял до съвършенство употребата на оръжието във всички негови възможности. Заедно с един друг новобранец, Джошуа Ледерман, Иаред се съсредоточи върху способността на оръжието да произвежда различни проектили — експериментираха с различните видове куршуми, за да определят предимствата и недостатъците им. Накрая споделиха опита си с останалите.

Не се наложи да изпробват другите функции на пушката, тъй като на свой ред приеха подробна информация за тях от другарите си. Иаред бе принуден да признае, че колкото и да не могат да се понасят със Стивън Сиборг, ако му потрябва някой, който да го подкрепи с огнепръскачка, ще повика тъкмо него. Призна му го, докато крачеха назад към казармата, но Сиборг го игнорира — бе потънал в частен разговор с Андреа Гелл-Манн.

След вечеря Иаред седна на стълбището пред спалното, свърза се с планетната информационна система чрез своя МозКом и като внимаваше да не залива с приетата информация останалите, както бе

направил сутринта на стрелбището, откри и изтегли копие на „Франкенщайн или Съвременният Прометей“ от Мери Улстънкraft Шели, трето преработено издание от 1831.

След осем минути приключи с книгата и осъзна, че е малко объркан, макар да се досещаше защо Брахе го е накарал да я прочете: цялото Осмо отделение, нещо повече, всички войници от Специалните части бяха нещо като духовни наследници на това нещастно създание, което Виктор Франкенщайн бе скроил от телата на мъртъвци и сетне бе вдъхнал в него живот. Иаред много добре разбираше защо Франкенщайн е изпитвал гордост от творението си, след като го е съживил, и защо после е започнал да се страхува от него. В края на краищата чудовището бе излязло извън неговия контрол, беше избило семейството и приятелите му и накрая бе загинало в пожара заедно със своя създател. Приликата с войниците от Специалните части бе очевидна.

И въпреки това. Докато разсъждаваше дали съдбата на Специалните части е да останат неразбрани и низвергнати от живородените, както чудовището от своя създател, Иаред си припомни за кратката среща с лейтенант Клауд. Лейтенантът несъмнено не изглеждаше нито ужасен, нито отвратен от Иаред, беше му подал ръка — жест, който Виктор Франкенщайн преднамерено бе отказал на своето отроче. Иаред също така си помисли, че макар Виктор Франкенщайн да бе създателят на чудовището, всъщност *неговият* създател — Мери Шели — изразяваше недвусмислено съжаление и съчувствие към творението. Истинският човек в този роман бе личност много по-сложна от измисления, много по-състрадателна по отношение на чудовището, отколкото бе неговият „баща“.

Посвети на тези разсъждения *цяла* минута.

След това продължи да се рови по темата и скоро се натъкна на екранизацията от 1931 г., която погълна със скорост десет пъти по-висока от нормалната, но остана дълбоко разочарован — красноречието на чудовището на Шели бе заменено от тъжно провлечено ръмжене. Иаред потърси и други филмови версии, но те също не оправдаха очакванията му. Чудовището, с което вече бе започнал да се идентифицира, нямаше нищо общо с оригинала и представите му за него — всяка нова версия го представяше във все

по-комична светлина. Когато стигна до версиите от началото на двайсет и първи век, Иаред се отказа.

Опита да промени малко посоката на търсенето си и откри разкази за други подобни изкуствени същества, между които Фрайдей, Р. Данийл Оливо, Дейта, ХАЛ, Der Maschinen-Mensch, Астробой, различните Терминатори, Чана Фортуна, Робокопелето Джо и всякакви други андроиди, роботи, компютри, хуманоиди, клонинги и генетично конструирани биомеханизми, които бяха също такива духовни наследници на чудовището на Франкенщайн, какъвто бе и той. Завладян от нарастващо любопитство, Иаред се премести назад във времето от Шели към Пигмалион, големите, хомункулите и снабдените с часовникови механизми *автоматони*.

Стана ням свидетел на печалната и често безизходна съдба на всички тези нещастни създания и това как съзнателно са били превръщани в предмет за забавление и насмешка. Вече разбираше защо Брахе е така докачлив на темата „чувство за хумор“. От всичко това следваше едничкият извод — че спецвойниците остават неразбрани и недооценени от живородените, или поне така смяташе Иаред, преди да потърси литературни или филмови образци, в които негови колеги да бъдат представени като главни герои.

Такива нямаше. Колониалната ера изобилстваше от книги и филми, посветени на Колониалните отбранителни сили, техните битки и победи — дори Битката за Армстронг бе представена в нова, нелишена от героизъм светлина — но в нито едно от тези произведения нямаше и намек за Специалните части, ако се изключеше една серия от евтини романчета, издадени на колонията Рама: в нея се разказваше за приключенията на таен отряд от еротични войници-свръхчовеци, които в повечето случаи надвиваха своите извънземни противници, като ги принуждаваха да правят енергичен секс, докато не ги доведат до пълно изтощение и покорство. Иаред, който поне засега разбираше секса в чисто възпроизводителния му смисъл, се зачуди защо някой би сметнал, че това е приложим начин за победа над противника. Накрая реши, че вероятно пропуска нещо важно по темата, и си отбеляза да попита Брахе.

А междувременно оставаше въпросът защо — от гледна точка на развлекателната индустрия и културата — Специалните части не съществуваха.

Но той реши да остави отговора за някоя друга нощ. И без това нямаше търпение да сподели досегашните си открития и разсъждения със своите другари. Премахна бариерата върху натрупаната информация и я насочи към другите. В същия миг осъзна, че не е единственият, който споделя откритията си — Брахе бе поръчал домашни на повечето негови другари и резултатите от тях заляха възприятията му. Изследвания върху етикецията и безконфликтните взаимоотношения от Сиборг (придружени с презрителното отношение на Стив към подобни въпроси), великите битки на Колониалните отбранителни сили от Брайън Майкълсън, анимирани филмчета от новобранеца Джери Йокава, човешка физиология от Сара Поулинг. Иаред реши да се пошегува с нея по-късно, задето го бе подиграла сутринта за възложената му задача. Междувременно неговият МозКом се зае да разопакова и сортира всичко, което му прехвърляха другарите му. Облегнат на стълбите, Иаред се любуваше на залеза, а мозъкът му се пълнеше със знания.

Когато Иаред най-сетне приключи с разархивирането на новите познания, слънцето на Феникс бе залязло отдавна, но той продължаваше да седи на стълбите, загледан в полета на нощните насекоми около лампата. Едно от тях, по-смело и дръзко от останалите, кацна на ръката му и заби тъничкото си жило в кожата му, явно за да пробва телесните му сокове. Предупредени от МозКома, наноботите в неговата УмнаКръв се прехвърлиха в телцето на насекомото, използваха кислорода, който пренасяха, като горивен елемент. Нещастното същество бе изпепелено отвътре, а през процепите в телцето му бликнаха миниатюрни, незабележими струйки дим. Иаред се зачуди кой ли е програмирал подобна реакция в наноботите — сигурно беше някой, несъмнено ненавиждал всичко живо.

„Може би живородените с право се страхуват от нас“ — рече си той.

В спалното другарите му продължаваха да спорят за наученото през деня. Сиборг тъкмо обявяваше „Франкенщайн“ за досадна и скучна книга. Иаред скочи и се втурна вътре да защити честта на любимото си чудовище.

През сутрините и следобедите на тази първа седмица бойците от Осмо отделение се учеха да нападат, да се отбраняват и да убиват. Вечер учеха всичко останало, включително и някои неща, които според Иаред нямаха почти никаква стойност.

Рано вечерта на втория ден Андреа Гелл-Манн запозна Осмо отделение с ругатните — тема, която бе избрала на обяд и бе приключила преди вечеря. На самата вечеря бойците от Осмо подвикваха ентузиазирани да им подадат „шибаната салата“, „ей, ти, лайно такова“ и прочее, докато накрая Брахе не ги скастри да си затварят „лайнните усти“, „всички вие копелдаци мръсни“, защото „взело да му писва на оная работа“. Почти веднага всички се съгласиха, че Брахе е прав, след което Гелл-Манн ги научи да псуват на арабски.

На третия ден някои новобранци от Осмо поискаха и получиха разрешение да влязат в кухнята на столовата и да използват печката, за да си приготвят нещо сами. На следващата сутрин останалите отделения в лагера Карсън бяха снабдени с огромно количество сладкиши.

На четвъртия ден те започнаха да си разказват вицове, научени от информационната система на Феникс, но без особен успех в заключителната фаза, тъй като докато компютрите в главите им разархивират смисъла, те вече не бяха смешни. Единствено Сара Поулинг се смееше в повечето случаи, но останалите решиха, че веселието ѝ е породено от общата неспособност да се разказват вицове. Никой друг не го намери за смешно, което придаде нова енергия на несекващия ѝ кикот и накрая тя падна от койката.

Виж, това вече развесели всички.

Игрословиците се радваха на много по-топъл прием.

На петия ден, чийто следобед бе посветен на лекция за разположението на човешките колонии и връзките им с други разумни същества (които в преобладаващата си част бяха враждебни), Осмо отреди вечерта на книгите и филмите от предколониалната епоха за междузвездни войни с чуждоземци. Оценките бяха противоречиви. „Война на световите“ бе посрещната с одобрение до финала, който всички определиха като евтин номер. Романът „Звездни рейнджъри“ имаше някои добри бойни сцени, но изискваше разархивирането на сложни философски концепции; филмът им хареса повече, макар

несъмнено да бе по-тъп. „Вечната война“ необяснимо защо накара всички да се натъжат: мисълта, че една война може да продължи толкова дълго, изглежда, бе непоносима за група хора на възраст не повече от седмица. След като гледаха „Междузвездни войни“, почти всички поискаха светлинен меч и бяха разочаровани, че подобно оръжие все още не е разработено. Освен това всички бяха на единното мнение, че еуоките трябва да измрат.

Две класически творби имаха особен успех. „Играта на Ендър“ достави всеобща наслада: ето войници, които бяха досущ като тях, макар и по-малки. Главният герой също бе отгледан с едничката цел да воюва с чуждоземци. На следващия ден всички новобранци от Осмо се поздравяваха със ::Здрасти, Ендър::, докато накрая Брахе не ги скастри.

Втората книга беше „Чарли се завръща у дома“, произведение от навечерието на Колониалната епоха и следователно една от последните книги, в които вселената бе изобразена различно от тази, в която живееха — в онази вселена чуждоземците все още посрещаха хората добронамерено, а не с оръжие. Книгата беше екранизирана, но в по-късен период, когато на нея вече се бе гледало по-скоро като на приказка, отколкото като на научна фантастика. Новобранците бяха заплени от тази вселена, в която те не само не съществуваха, но и можеха да се окажат излишни и ненужни.

На шестия ден Иаред и другарите му най-сетне научиха каква е целта на секса.

На седмия, като пряко последствие от шестия, всички почиваха.

::Може някои от тези неща да са абсолютно ненужни:: — обясняваше Пуолинг на Иаред, докато двамата се излежаваха в койката й и се наслаждаваха на физическата си близост, без да са правили любов. — ::Възможно е от всяко едно от тях да няма никаква полза, но събрани заедно, те ни помогнаха да се сближим.::

::Ние сме достатъчно близки:: — отвърна Иаред.

::Не по този начин.:: — Пуолинг се притисна за миг в него. — ::Да се сближим като хората. Да бъдем едно цяло. Може всички тези неща да са ти се сторили глупави, но те ни учат какво е да си човек.::

Сега беше ред на Иаред да се притисне към нея и да прокара ръка по гърдите й.

::На мен ми харесва да съм човек.::

::На мен също:: — призна Пуолинг и се изкиска.

::За Бога, вие двамата!:: — намеси се Сиборг. — ::Опитвам се да поспя.::

::Мърморко:: — отвърна Поулинг, погледна Иаред в очакване и той да добави нещо и откри, че вече е заспал. Целуна го по челото и също заспа.

::През първата си седмица бяхте подложени на физическа подготовка, за да се научите да правите всичко, което умеят живородените войници:: — заговори Брахе. — ::А сега е време да ви научим на нещата, които можете *само* вие.::

Осмо отделение бе построено на старта на дълга полоса с препятствия.

::Вече се научихме да преодоляваме тази полоса:: — рече Люк Гълстранд.

::Радвам се, че си го забелязал, Гълстранд:: — отбеляза Брахе. — ::Заради наблюдателността ти днес ще си първи на старта. Остани тук. Останалите ще помоля да се разпръснат из полосата. Гледайте да сте на равни разстояния.::

Новобранците се разпръснаха по протежение на полосата и Брахе се обърна към Гълстранд.

::Виждаш ли тази полоса?::

::Да:: — отвърна Гълстранд.

::Смяташ ли, че ще можеш да я пробягаш със затворени очи?::

::Не:: — рече Гълстранд. — ::Не помня къде точно са всички препятствия. Може да се спъна лошо и дори да се убия.::

::Останалите съгласни ли сте с него?:: — попита Брахе. Вместо отговор те пратиха кратки потвърждаващи сигнали. — ::И въпреки това, преди да си тръгнем оттук, вие всички ще пробягате тази полоса със затворени очи. Защото притежавате една способност, която ще ви помогне да го направите: интеграцията ви с останалите членове на отделението.::

От различни краища на полосата долетя обща вълна на съмнение.

::Използваме нашите интеграционни умения, за да разговаряме и споделяме информация:: — даде гласност на съмненията Брайън Майкълсън. — ::Но това е нещо съвсем различно.::

::Няма нищо различно:: — каза Брахе. — ::Нощните задачи през изминалата седмица не бяха нито наказание, нито прищявка. Вие вече знаете, че благодарение на вашия МозКом и на специално устроените ви мозъци можете да се обучавате самостоятелно и бързо. През изминалата седмица — без да си давате сметка за това — вие се научихте да споделяте помежду си и да възприемате огромно количество информация. Няма никаква разлика между всички тези задачи и предстоящата. Обърнете внимание::

Иаред едва не извика от изненада, другарите му също. Изведнъж редом с постоянното присъствие на Брахе в мислите му върху съзнанието му се насложи и подробна информация за физическото състояние на лейтенанта, за неговото местоположение, за всеки негов жест и действие.

::Погледнете през очите ми:: — нареди Брахе. Иаред се съсредоточи върху командата и усети, че му се завива свят, когато гледната точка рязко се смени и се смеси с тази на Брахе. Последният завъртя леко глава и Иаред видя самия себе си, втренчил поглед в лейтенанта. Брахе преустанови връзката.

::Постепенно ще свикнете да го правите:: — успокои ги Брахе. — ::Отсега нататък ще изпълнявате това упражнение при всяко бойно занятие. Благодарение на интегрирането вие притежавате уникално за вселената ситуационно усещане. Всички разумни същества обменят информация по време на сражение така, както могат дори живородените поддържат непрестанно отворен комуникационен канал. Но само Специалните части притежават подобна степен на съучастие, такова ниво на общо тактическо съзнание. Това е същината на нашия начин на действие при бойни условия. Както вече ви казах, миналата седмица се запознахте с основните тактически прийоми на живородените — и се научихте да влизате в бой индивидуално. Време е да се обучите да се сражавате като Специални части, да *интегрирате* собствените си бойни умения с цялото отделение. Ще свикнете да споделяте всичко, което ви е известно, и да се доверявате на онова, което споделят с вас. Това ще ви спасява живота и живота на вашите другари. Предстои ви най-трудната и най-важната задача. Така че искам да сте максимално внимателни:: — Брахе се обърна към Гълстранд. — ::Затвори очи!::

Гълстранд се поколеба.

::Не съм сигурен дали ще успея да ги държа затворени...::

::Ще трябва да се довериш на другарите си:: — рече Брахе.

::Но аз им вярвам:: — рече Гълстранд. — ::По-скоро не вярвам на себе си:: — Последното предизвика съчувствени сигнали от останалите.

::Въпреки всичко това е неизбежна част от упражнението:: — рече Брахе. — ::Действай!::

Гълстранд зажумя и неуверено пристъпи. От мястото, където се намираще, някъде към средата на полосата, Иаред забеляза, че Джери Йокава се навежда леко, сякаш се опитва да скъси разстоянието, което го делеше от Гълстранд. В началото Гълстранд се придвижваше съвсем бавно, но постепенно ускори крачка и малко преди да доближи Иаред — тъкмо след като бе преминал по дървената греда над канавката с кал — на лицето му се появи усмивка. Изглежда, беше повярвал.

Иаред почувства, че Гълстранд търси неговата гледна точка. Опита се да му предостави пълен достъп до всички свои сетива и същевременно да го окуражи. Гълстранд прие и двете и на свой ред прати кратък импулс на благодарност, след което се съсредоточи върху въжетото, което започваше след позицията на Иаред. Когато се изкатери по него, Гълстранд се прехвърли към следващия член на отделението по линията, но вече видимо се чувстваше далеч по-уверен. Към края на полосата се движеше с почти максимална скорост.

::Отлично:: — похвали го Брахе. — ::Гълстранд, заеми последния пост. Останалите да се преместят с по една позиция към старта. Йокава, твой ред е::

Две смени по-късно не само членовете на отделението споделяха своята гледна точка с онзи, който преодоляваше трасето, но и той им показваше всичко, което усещаше, за да могат тези след него да са максимално подготвени. Така всеки следващ участник се придвижваше все по-бързо и уверено. Когато дойде ред на Иаред, отделението бе интегрирало напълно гледната си точка и се бе научило да я сменя бързо, както и да осигурява цялата необходима информация за придвижването. Беше като да присъстваш едновременно на две места.

Вече беше ред на Иаред. Той не спираше да се диви на тази странна нова възможност, но само докато се изкатери на гредата. Тук за миг чуждата гледна точка, на която разчиташе в момента, внезапно

се измести встрани, той изгуби равновесие и се плъсна в калната канавка.

::Извинявай, разсеях се:: — обърна се към него Стивън Сиборг, докато Иаред бършеше калта от лицето си. — ::Влезе ми нещо в окото::

::Глупости:: — намеси се Алън Миликан, но на закрыта връзка. — ::Аз съм на следващия пост и го виждам идеално. Нищо не му е влизало в окото::

::Сиборг, ако допуснеш нещо подобно по време на бой, най-вероятно ще ти се случи някоя неприятност, като да се озовеш от неправилната страна на шлюза при следващия старт. Постарай се да не го забравяш. Дирак, продължавай нататък::

::Не мога да разбера какво има срещу мен Сиборг?:: — обърна се Иаред към Поулинг. Дватама тренираха бой с ножове. Бяха разделени на двойки, които се сменяха на всеки пет минути, с включено на максимална степен интегриране. Да се биеш с някой, който долавя и най-малкото ти движение и намерение, бе истинско предизвикателство.

::Наистина ли не знаеш?:: — попита Поулинг, докато описваше бавен кръг с острието на стиснатия в лявата си ръка нож. — ::Две неща. Първо, той си е гадинка. И второ — защото ме харесва::

Иаред замръзна неподвижно.

::Какво?:: — попита и в същия миг Поулинг се нахвърли върху него, направи лъжливо движение със свободната си ръка и рязко повдигна острието нагоре. Иаред отскочи, Поулинг мигновено прехвърли ножа в другата си ръка и нанесе нисък удар — пропусна крака му само с няколко сантиметра. Иаред се изправи и зае отбранителна позиция.

::Опита се да ми отвлечеш вниманието:: — укори я той.

::Ти сам си го отвлече:: — засмя се Поулинг. — ::Аз само се възползвах от това::

::Няма да се успокоиш, докато не ми пуснеш кръвчица::

::Няма да се успокоя, докато не млъкнеш и не се съсредоточиш върху обучението:: — възрази сериозно тя.

::Знаеш ли...:: — почна той, но внезапно се наведе назад, доловил намерението на Поулинг да го промуши в гърдите — миг

преди да го осъществи. Възползва се от протегнатата ѝ в опразненото пространство ръка, шмугна се покрай нея и опря острието на ножа в ребрата ѝ. Преди да завърши движението си, Поулинг повдигна рязко глава и го удари с теме отдолу в брадичката. Зъбите му изтракаха и за миг зрението му се замъгли. Усетила това, Поулинг отскочи назад, приклекна и го подкоси с крака. Когато Иаред се съвзе, тя вече го стискаше в хватка, опряла нож в гърлото му.

::Знам:: — рече подигравателно, — ::че ако това бе истински двубой, вече щях да съм ти прерязала гърлото и да съм се заела със следващия::

Прибра ножа в калъфа и вдигна колене от гърдите му.

::Значи трябва да съм благодарен, че не беше истински бой:: — подхвърли Иаред, докато се надигаше. — ::Та за Сиборг...::

Поулинг го удари с юмрук в носа и главата му отскочи назад. Секунда след това ножът ѝ отново бе опрян в гърлото му.

::Какво има пък сега, за Бога?::

::Петте ни минути не са изтекли:: — отвърна Поулинг. — ::Никой не е прекратил боя::

::Но ти...:: — почна Иаред. Поулинг притисна по-силно ножа и му пусна УмнаКръв. Иаред извика от изненада и болка.

::Никакво „но ти“:: — рече Поулинг. — ::Иаред, харесвам те, но забелязах, че не умееш да се съсредоточаваш. Ние сме приятели и според теб това означава, че можем да си бъбрим, докато вършиш разни неща. Но кълна ти се, следващия път, когато се разкриеш по този начин, ще ти прережа гърлото. Твоята УмнаКръв вероятно ще те спаси и няма да умреш. Но след това ще престанеш да смяташ, че не съм способна да ти направя нещо лошо само защото сме приятели. Разбираш ли, аз наистина те харесвам. Повярвай, Иаред, всичко това е за твое добро. Не искам да умреш по време на някоя битка само защото мислите ти са някъде другаде. Не можеш просто да спреш да се биеш, понеже ти е хрумнало да кажеш нещо::

::Е, ти нали ще си до мен и ще ме пазиш?::

::Знаеш, че ще съм до теб:: — Тя го погледна сериозно. — ::Но мисля, че не бива чак толкова да се уповаваш на интегрирането. Трябва да се пазиш сам::

Брахе им съобщи, че петте минути са изтекли, и Поулинг пусна Иаред да се изправи.

::Повярвай ми, Иаред, говоря ти съвсем сериозно. Бъди внимателен следващия път, иначе ти хвъркне главата.::

::Разбрах.:: — Той си опипа носа. — ::Или пак ще ме праснеш.::

::Защо пък не?:: — захили се тя. — ::Може да ми хареса.::

::Значи твърдението, че Сиборг те харесвал, бе само за да ме разсееш, така ли?:: — попита той.

::О, не:: — отвърна тя. — ::Беше си съвсем вярно.::

::Ох:: — въздъхна Иаред.

Поулинг избухна в смях.

::Ето, пак се почва. Отново си готов за ступване.::

Сара Поулинг бе една от първите жертви на отделението — двете с Андреа Гелл-Манн попаднаха в засада, докато проучваха една долчинка. Поулинг падна първа, ударена в главата и шията, Гелл-Манн успя да засече мястото, откъдето ги обстрелваха, преди да получи три куршума в гърдите. И в двата случая интегрирането с останалите членове на отряда бе прекратено, усещането бе сякаш изтръгват някого от колективното съзнание на отделението. Скоро след това бяха поразени още неколцина; оцелелите побързаха да се разбягат.

В края на краищата това се оказа едно от най-трагичните учения за Осмо отделение.

Джери Йокава усложни нещата, като допусна да го ранят в крака. Тренировъчният костюм, който носеше, регистрира поражението и обездвижи крайника, Йокава се просна по очи и едва успя да допълзи до една купчина, зад която преди няколко секунди бе намерила укрытие Катрин Бъркли.

::Ти трябваше да ни прикриваш.:: — укори я Йокава.

::Прикривах ви.:: — отвърна Бъркли. — ::И продължавам. Но съм сама, а те са пет. Пък и ти не се справи по-добре.::

Петимата войници от Тринайсето отделение, които бяха устроили засадата в долчинката, продължиха да ги обстрелват на смени. Всеки от тях изпитваше симулираното ритане на пушката, докато техните МозКоми прибавяха съответстващия звук и картина към излитащите от оръжията куршуми. На свой ред Бъркли и Йокава получаваха симулирани сигнали за свирещи над главата им проектили

и чуваха зловещия звук на рикошетите. Куршумите не бяха истински, но спокойно можеха да се определят като последната стъпка до тях.

::Май ще ни е нужна помощ:: — обърна се Йокава към Стивън Сиборг, който бе определен за командир по време на занятието.

::Чух те:: — потвърди Сиборг и погледна през рамо към Иаред, единствения оцелял войник, който стоеше зад него и го наблюдаваше мълчаливо. Заедно с двамата приклучени зад камъка бяха общо четирима срещу седемте войници от Тринайсето, които се спотайваха в покрайнините на гората. Шансовете не бяха на тяхна страна.

::Престани да ме гледаш така:: — сръза го ядосано Сиборг. — ::Не съм виновен, че...::

::Нищо не съм казал:: — оправда се Иаред.

::Но си го помисли, нали?::

::Нищо не съм си мислил. Просто преглеждах информацията::

::За какво?::

::За това как действат и мислят онези от Тринайсето. Каква е разликата между тях и нас. Опитвам се да открия нещо, което да използваме::

::Ей, не можете ли да си размърдате мозъците?:: — намеси се Йокава. — ::Тука всяка секунда ще ни спукат задниците::

Иаред погледна Сиборг и той въздъхна:

::Добре де. Приемам всякакви предложения. Какво си намислил?::

::Сигурно ще си помислиш, че съм побъркан:: — рече Иаред. — ::Но забелязах нещо. Нещо, за което е нужно да вдигнеш глава. Нито те, нито ние сме го правили досега::

Сиборг погледна нагоре, към свода от клони на земни дървета, преплетени с плътни бамбукови стебла, с каквито изобилстваше местната флора. Двата типа не си пасваха генетично — което бе напълно обяснимо, след като бяха възникнали на различни светове, — ала това не им пречеше да си съперничат за светлина и да се протягат към небето, при което образуваха нещо като сложно строително скеле.

::Какво да гледаме, след като на дърветата няма нищо?:: — попита Сиборг.

Иаред започна да отброява секундите наум. Стигна до седмата, когато Сиборг най-сетне възкликна:

::Аха!::

::Аха, я:: — съгласи се Иаред и извика картата. — ::Ние сме тук. Йокава и Бъркли — тук. Между нас и тях има гъста гора.::

::И смяташ, че можем да се доберем дотам по дърветата.::

::Не в това е въпросът, а дали ще успеем да го направим достатъчно бързо, за да ги заварим живи, и достатъчно тихо, за да не ни разкроят и убият.::

Иаред бързо установи, че да се придвижват по дърветата е по-лесно на теория, отколкото на практика. Със Сиборг едва не тупнаха още при първия опит, а прескачането от клон на клон изискваше много по-голяма координация, отколкото очакваха. Феникският бамбук не можеше да носи голяма тежест, а повечето клони на земните дървета бяха изсъхнали и се чупеха. Двамата напредваха по-бавно и по-шумно, отколкото им се искаше.

По някое време от изток се чу тревожен шум. Иаред и Сиборг застинаха, притиснати към стеблата. Двама войници от Тринайсето отделение се прокрадваха сред шубраците на трийсетина метра от тях. И двамата се озъртаха зорко и очевидно бяха нащрек. За щастие не им хрумваше да поглеждат нагоре.

Иаред забеляза с крайчеца на окоото, че Сиборг бавно посяга към оръжието си.

::Почакай:: — предупреди го. — ::Все още сме в периферното им полезрение. По-добре да се озовем зад тях.::

Двамата войници продължаваха да се придвижват и когато най-сетне им видяха гърбовете, Сиборг кимна на Иаред. Двамата безшумно свалиха пушките от раменете си и се прицелиха в незащитените си противници. Сиборг даде команда и последваха два къси откоса. Противниковите войници тупнаха в тревата.

::Останалите са приковали с огън Йокава и Беркли:: — рече Сиборг. — ::Да отидем да ги измъкнем.:: — И продължи напред. Иаред дори се изненада от бързината, с която Сиборг си бе възвърнал самочувствието.

След десет минути, когато мунициите на Йокава и Бъркли вече привършваха, Иаред и Сиборг най-сетне успяха да открият местоположението на останалите войници от Тринайсето отделение. Двама от тях бяха на осем метра вляво и под Иаред, прикрити зад едно

паднало дърво, други двама лежаха зад купчина на десетина метра вдясно от Сиборг. Четиримата заедно поддържаха непрестанен огън срещу позициите на Йокава и Бъркли, докато пети се опитваше да ги заобиколи откъм фланга. И петимата бяха с гръб към Иаред и Сиборг.

::Аз поемам онези зад дървото, а ти поеми другите при купчината:: — нареди Сиборг. — ::Ще кажа на Бъркли за петия, но не бива да стреля по него, преди да сме започнали ние. Инак ще ни издаде::

Иаред кимна — сега, когато бе възвърнал увереността си, Сиборг се справяше много по-добре. Иаред остави този факт за по-късно мислене и се опита да заеме максимално стабилна позиция върху клона. Сиборг се смъкна с едно ниво надолу, за да избегне един клон, който му пречеше. Клонът, на който стъпи обаче беше изсъхнал, изпука и се счупи. Сиборг изпусна оръжието си и се вкопчи в следващия клон; четиримата на земята се извърнаха, вдигнаха глави, зърнаха го да виси безпомощно над тях и вдигнаха едновременно оръжията си.

::По дяволите!:: — изруга Сиборг и погледна към Иаред.

Иаред откри автоматична стрелба по двамата зад купчината. Единият подскочи и падна, вторият успя да се прикрие. Иаред премести огъня върху войниците зад падналото дърво, не успя да ги уцели, но спечели необходимото време, за да превключи на управляеми ракети и пусна една в пространството между двамата. Симулираната ракета ги посипа с дъжд от виртуални шрапнели. Те паднаха. Иаред се обърна тъкмо навреме, за да забележи, че войникът зад купчината се надига и натиска спусъка. Иаред почувства, че гърдите му се стягат под въздействието на костюма, и изпусна пушката. Беше прострелян, но фактът, че не е паднал от дървото, му подсказваше, че още се води жив.

Какво невероятно изживяване. Бойно учение! Бе толкова развълнуван, че насмалко да се напикае.

::Чакай да ти помогна:: — рече Сиборг и посегна с лявата си ръка към него тъкмо когато петият войник го простреля в дясното рамо. Ръката на Сиборг се парализира и той изпусна клона, на който висеше. Иаред го сграбчи за лявата ръка и успя да го задържи, преди да полети надолу. Почувства остра болка в левия си крак, който все още бе заклещен между клоните — сега трябваше да носи двойна тежест.

Войникът долу се прицелваше бавно и Иаред осъзна, че до падането им остават броени секунди. Учение или не, сблъсъкът със земята щеше да доведе до сериозни последствия и за двамата. Той се пресегна с дясната ръка, измъкна бойния нож и го метна с всички сили. Ножът се заби дълбоко в лявото бедро на противника — войникът изкрещя, падна и започна да се превива, а после се появи Бъркли и го застреля от упор.

::Осмо отделение печели учението:: — чу Иаред гласа на Брахе. — ::Дезактивирам тренировъчните костюми на всички поразени. Следващото бойно учение започва точно след трийсет минути:: — Иаред почувства как напрежението в дясната му страна отслабва и въздъхна облекчено. Сиборг също вече се движеше свободно. Иаред го повдигна нагоре и после двамата се спуснаха по стъблото, за да си вземат оръжията от земята.

Тук вече ги очакваха „размразените“ войници от Тринайсето, наобиколили ранения си другар, който продължаваше да стене.

::Ах, ти, мръсник!:: — извика един от тях на Иаред.

— ::Ти хвърли ножа по Чарли. Казаха ви, че никой не бива да пострада. Затова го наричат бойно учение::

Сиборг се напъха между Иаред и войника и изръмжа:

::Кажи го на приятеля си, задник. Ако ни беше прострелял, щяхме да тупнем от осем метра без никаква възможност да забавим падането. Иаред ми спаси живота. А твоето другарче ще оцелее. Така че майната ти — и на теб, и на него::

Сиборг и другият се измерваха с погледи още няколко секунди, после войникът се обърна, плю презрително на тревата и се върна при ранения си другар.

::Благодаря:: — подхвърли Иаред на Сиборг.

Той го погледна за миг, после извърна глава към Йокава и Бъркли и каза:

::Да се махаме оттук. Скоро започва следващото бойно учение::

И се отдалечи бавно. Другите го последваха.

По обратния път Сиборг каза на Иаред:

::Добра идея да използваме дърветата. Благодаря ти, че ме улови, преди да падна::

::Няма защо:: — смотолеви Иаред.

:::Коего не значи, че си ми станал по-симпатичен::: — отвърна Сиборг. — :::Просто, не смятам повече да ти създавам проблеми:::

:::И това ми стига::: — засмя се Иаред. — :::Като за начало:::

Сиборг кимна и ускори крачка. През останалия път не промълви нито думичка.

— Я виж кой бил тук — засмя се лейтенант Клоуд, когато Иаред се качи на борда на совалката, придружен от останалите бивши членове на Осмо отделение. Щяха да ги откарат обратно на станция Феникс за първото им назначение. — Моят приятел Иаред.

— Здравейте, лейтенант Клауд — ухили се и Иаред.

— Радвам се да ви видя.

— Викай ми Дейв — отвърна Клауд. — Виждам, че си приключил с обучението. Дявол го взел, ще ми се и аз да можех да се справя само за две седмици.

— Все още имаме много да учим — посочи спокойно Иаред.

— Изобщо не се съмнявам. Е, къде ви пращат сега, редник Дирак? Коя ще е първата спирка?

— Назначиха ме на „Хвърчило“ — отвърна Иаред. — Заедно с двамата ми другари, Сара Поулинг и Стивън Сиборг. — Посочи Сара, която вече се бе настанила на седалката, и Сиборг, който тъкмо се качваше.

— Виждал съм „Хвърчило“ — рече Клауд. — Един от новите кораби. Чудесна конструкция. Никога не съм се качвал на него, разбира се. Вие, от Специалните части, не пускате никого до себе си.

— И на нас ни казаха същото — кимна Иаред. Зад него застана Андреа Гелл-Манн и леко го побутна.

— Аха, още товар на борда — подсмихна се Клоуд. — Ако искаш, седни при мен в кабината — на мястото на втория пилот.

— Благодаря — отвърна Иаред и погледна към Поулинг. — Но предпочитам да остана при другарите си.

Клауд също гледаше към нея. После каза:

— Не мога да кажа, че не те разбирам. Макар че имам спомен, че ми дължиш няколко шегички. Надявам се по време на обучението да си порботил над чувството си за хумор.

Иаред помисли за миг, припомняше си първия разговор с Гейбриъл Брахе.

— Лейтенант Клауд, чели ли сте „Франкенщайн“?

— Не — призна Клауд. — Но историята ми е позната. Неотдавна гледах последната екранизация.

— И какво мислите за филма?

— Хареса ми. Може би малко прекаляваха с действието. Стана ми мъчно за чудовището. А този доктор Франкенщайн е истински задник. Защо питаш всъщност?

— От любопитство — отвърна Иаред и кимна към насядалите в каютата войници. — Всички го четохме. Даде ни доста храна за размисъл.

— Аха — възкликна Клауд. — Разбирам. Иаред, позволи ми да споделя с теб моята философия по отношение на човешките същества. Тя може да се сумира в четири думи: аз харесвам добрите хора. Вие всички ми изглеждате такива. Не мога да кажа дали има значение за другите, важното е, че има за мен.

— Радвам се да го чуя — отвърна Иаред. — Струва ми се, че моята философия е доста сходна.

— Е, тогава би трябвало да си паснем — засмя се Клауд. — И така — има ли нови вицове?

— Може и да пусна няколко — отвърна Иаред.

6.

— Предлагам да разговаряме на глас, ако не възразяваш — обърна се генерал Сцилард към Джейн Сейгън. — По-добре е, отколкото келнерите да ни видят как се зяпаме изцъклено, без да промълвим и думичка. Непрестанно ще идват да ни питат дали нямаме нужда от нещо.

— Както желаете — отвърна Сейгън.

Двамата седяха в генералската част на столовата, зад чийто илюминатор се виждаше огромното кълбо на Феникс. Сейгън му се любуваше. Сцилард проследи погледа ѝ и каза:

— Изумително е, нали?

— Да — рече замислено Сейгън.

— Можеш да разглеждаш планетата от всички портали на станцията, но никой не го прави — продължи Сцилард. — Но дойдеш ли тук, просто не откъсваш очи от нея. Говоря най-вече за себе си. — Той посочи кристалния купол, който ги обгръщаше. — Знаеш ли, че този купол е подарък? Предоставен от алаите, докато е строена станцията. Целият е изработен от диамант. Казват, че е естествен диамант, издълбан от сърцевината на един от техните газови гиганти. Чел съм, че алаите били ненадминати инженери. Нищо чудно тази история да е вярна.

— Не съм чувала почти нищо за тези алаи — призна Сейгън.

— Те са изчезнали — обясни Сцилард. — Преди сто и петдесет години започват война за една колония с обините. Имат голяма армия от клонинги и възможност да произвеждат бързо още такива и в началото победата клони на тяхна страна. После обините синтезират вирус, който има ключово значение за генетичния строеж на клонингите. В началото вирусът е съвсем безобиден и се пренася по въздушен път, подобно на грипния вирус. Според нашите учени му е трябвало около месец, за да зарази цялата алайска армия, и още един месец, докато съзрее достатъчно, за да атакува цикъла на клетъчно деление при всеки отделен клонинг. Жертвите буквално се разпадат.

— Всичките едновременно ли? — попита Сейгън.

— За около месец — отвърна Сцилард. — Ето защо нашите учени са на мнение, че е било необходимо горе-долу толкова време, за да бъде заразена цялата армия. След като се справят с военната сила, обините се заемат с цивилното население. Бърз и жесток геноцид. Обините не знаят що е милост. Сега, когато всички алайски планети са тяхно владение, Колониалният съюз научи две важни неща. Първото — клонираните армии са нож с две остриета. Второ — стой надалеч от обините. Което и правехме, досега.

Сейгън кимна. От съвсем скоро корабът на Специалните части „Хвърчило“ бе започнал да извършва разузнавателни рейдове в териториите на обините с цел да се направи преценка за тяхната сила и готовност за отбрана. Опасна задача, тъй като обините бяха безжалостни по отношение на нашествениците, а Колониалният съюз и обините официално не бяха във война. Идеята за съюз между тях, рреите и енешанците бе една от най-строгите пазените тайни, обществеността все още не беше наясно за грозящата опасност. Енешанците поддържаха дипломатическа мисия в колониалната столица Фениксград. Което означаваше, че дори са нещо като съюзници.

— Искате ли да ви разкажа за рейдовете срещу обините? — попита Сейгън. Освен че беше отделен командир на „Хвърчило“, тя отговаряше и за разузнавателните операции. Повечето офицери в Специалните части имаха по няколко длъжности, което не им пречеше да командват бойни отделения.

— Не сега — намръщи се Сцилард. — Не е нито времето, нито мястото. Искан да разговарям с теб за един от твоите войници. На „Хвърчило“ пристигнаха трима новобранци и двама от тях ще са под твое командване.

Сейгън се наежи.

— Тъкмо това е проблемът. Имах само едно свободно място в отделението, а ми пратиха двама заместници. Взехте ми един от ветераните, за да освободите място. — Сейгън си припомни безпомощния поглед на Уил Листър, когато получи заповедта за прехвърляне на „Скитник“.

— „Скитник“ е нов кораб и се нуждае от опитни войници — обясни Сцилард. — Уверявам те, че не си единствената, която се е лишила от ветеран в отделението си. И други ми се сърдят.

Междувременно получихме някои нови попълнения. За един от тях държах да бъде назначен при теб.

Сейгън понечи да възрази отново, но се отказа. Сцилард наблюдаваше промяната на чувствата по лицето ѝ. Повечето войници от Специалните части обикновено избълваха първото, което им идваше в главата — характерна черта, вероятно свързана с липсата на продължително възпитание в детството. Умението на Сейгън да се контролира бе тъкмо една от причините да привлече вниманието на Сцилард — както и някои други неща.

— За кой от новобранците говорим? — попита тя.

— Иаред Дирак.

— Какво му е толкова специалното?

— Той има мозъка на Чарлз Ботин — отвърна Сцилард, следеше внимателно реакцията ѝ.

— И вие смятате, че това е добра идея! — успя да изрече тя, след като овладя смайването си.

— Дори нещо повече — отвърна той и ѝ изпрати целия засекретен файл, посветен на Дирак, заедно с техническата информация. Докато Сейгън предъвкваше материала, генералът продължи да я наблюдава. Не измина и минута и един от келнерите се приближи до тях да попита дали имат нужда от нещо. Сцилард поръча чай. Сейгън дори не го забеляза.

— Добре, готова съм да захая стръвта — рече Сейгън, след като приключи с файла. — Но все пак защо ми натиквате този предател?

— *Ботин* е предателят. Дирак просто носи мозъка му.

— Мозък, в който сте се опитали да вкарате съзнание на предател.

— Да, така е — съгласи се Сцилард.

— В такъв случай отново се връщаме на моя въпрос.

— Защото имаш опит с подобен род неща — заяви Сцилард.

— С предатели?

— С необичайни попълнения в Специалните части — поправи я Сцилард. — Веднъж вече имаше под свое командване живороден от Колониалните отбранителни сили. Джон Пери. — Сейгън замря, когато той произнесе името, но Сцилард се престори, че не го е забелязал. — И той се справи доста добре, докато беше при теб. — Последното изречение можеше да съдържа и лека насмешка — по

време на Битката за Корал Пери бе пренесъл изпадналата в безсъзнание Сейгън под вражески огън през няколкостотин метра открита местност, за да ѝ осигури медицинска помощ, а след това бе открил жизненоважен образец на чуждоземна технология малко преди той да бъде унищожен под рухнала сграда.

— Заслугата за всичко онова бе на Пери, не моя — призна Сейгън. Сцилард отново забеляза, че лицето ѝ трепва, когато произнася името му.

— Не бива да си толкова скромна — подсмихна се той, но млъкна, докато келнерът поднасяше чая. — Искам да кажа, че Дирак е нещо като хибрид. Той е войник от Специалните части, но и нещо друго. Трябва ми някой с опит тъкмо по това „друго“.

— „Нещо друго“ — повтори замислено Сейгън. — Генерале, правилно ли разбрах, че се съмнявате, че съзнанието на Ботин продължава да се крие някъде в Дирак?

— Не съм го казвал — отвърна Сцилард, но тонът му подсказваше обратното.

Сейгън помисли още малко, после продължи:

— Сигурно си давате сметка, че следващите няколко мисии на „Хвърчило“ могат да доведат до стълкновения както с рреите, така и с енешанците. Тъкмо срещите ни с енешанците са особено деликатни. — „И за тях ми трябваше Уил Листър“ — помисли си тя.

— Давам си сметка — потвърди лаконично Сцилард и се пресегна за чая.

— Не смятате ли, че някой, притежаващ потенциално изменнически наклонности, може да представлява определен риск за успешното изпълнение на мисиите? — попита Сейгън. — И не само за тях, но и за хората, които ще участват.

— Риск, разбира се, има — съгласи се Сцилард. — Тъкмо затова се уповавам на твоя опит в подобен род неща. Но не е изключено твоят човек да носи в себе си информация от критично значение. А това ме интересува повече от всичко. Нека не забравяме, че ти си офицер от разузнаването. Струва ми се, че си идеалният избор за подобна задача.

— Интересно какво ще каже по въпроса Крик? — попита Сейгън, имаше предвид майор Крик, командващия офицер на „Хвърчило“.

— Нищо няма да каже, защото не съм го информирал. Това е секретна информация и аз го изключих от кръга на посветените. Доколкото е в течение, получили сте трима новобранци — и нищо повече.

— Това никак не ми харесва — намръщи се Сейгън. — Ама никак.

— Не те питам дали ти харесва. От теб се иска да поемеш задачата. — Той сръбна от чая.

— Не желая Дирак да участва в мисии, при които ще се срещаме с рреи и енешанци.

— Важното е да се отнасяш с него като с всеки друг войник от твоето отделение.

— Ами ако загине — като всеки друг?

— Моли се да не е от „приятелски огън“. — Сцилард я изгледа над ръба на чашата.

Сейгън премълча. Келнерът понечи да се приближи до тях, но генералът го прогони раздражено.

— Искам да покажа този файл на един човек — рече тя.

— Информацията е строго секретна, по очевидни причини — възрази Сцилард. — Всички, които трябва да знаят за нея, са осведомени, а не желаем кръгът да се разширява. Дори Дирак не е в течение на собствената си история. И така трябва да остане.

— Искате от мен да приема под свое командване войник, който представлява огромна заплаха за нашата безопасност. Щом е така, позволете ми поне да взема някои предпазни мерки. Познавам един специалист по функция на човешкия мозък и интегриране на МозКом. Струва ми се, че съветите му могат да са ни от полза.

Сцилард обмисли предложението ѝ.

— Човек, на когото вярваш?

— Мога да му поверя този случай.

— Той има ли разрешение за достъп до класифицирана информация?

— Има.

— Достатъчно високо, за да го забъркаме в тази история?

— Ами... — замислено каза Сейгън. — Точно тук нещата стават интересни.

— Здравейте, лейтенант Сейгън — каза управител Кайнен на английски. Произношението му беше лошо, но не по вина на самия Кайнен — просто устата му не бе устроена за повечето човешки езици.

— Здравейте, управител — отвърна Сейгън. — Виждам, че учите нашия език.

— Така е — потвърди Кайнен. — Имам време да уча и да правя някои дребни неща. — Посочи една книга, написана на цкански, един от най-използваните езици на рреите, отворена до персоналния му бележник. — Но тук намерих само две книги на цкански. Можех да избирам между книга за религия и за езици. Избрах езиците. Човешката религия е... — Кайнен потърси подходящата английска дума — по-трудна.

Сейгън посочи с брадичка персоналния му електронен асистент.

— Сега, когато разполагате с компютър, би трябвало да имате по-богат избор за четене.

— Така е — отвърна Кайнен. — Благодаря ви, че ми го уредихте. Наистина съм щастлив.

— Няма за какво. Но компютърът си има цена.

— Зная. Прочетох файловете, които поискахте да прегледам.

— И? — попита Сейгън.

— Трябва да премина на цкански. Английският ми не е достатъчно добър.

— Добре — рече Сейгън.

— Запознах се внимателно с документите, касаещи редник Дирак — продължи Кайнен на насечения забързан цкански. — Чарлз Ботин е гений, след като е успял да открие начин за съхраняване на съзнанието извън мозъка. А вие сте истински идиоти, че сте се опитали да го напъхате обратно.

— Идиоти — повтори Сейгън и на лицето ѝ изгря вяла усмивка. — Това професионална оценка ли е, или само личен коментар?

— И двете.

— Да чуем защо — подкани го Сейгън. Кайнен понечи да ѝ препрати няколко файла от своя ПА, но тя вдигна ръка. — Искам само да знам дали този Дирак може да представлява заплаха за мен и войниците ми при предстоящата мисия.

— Хубаво — отвърна Кайнен и потъна в кратко мълчание. — Мозъкът, дори човешкият, е като компютър. Сравнението не е перфектно, но ще свърши работа за онова, което искам да ви кажа. Компютрите се опират на три компонента, за да функционират — хардуер, софтуер и информационна база. Софтуерът е свързан с хардуера, а файловете — със софтуера. Хардуерът не може да отвори някой файл без посредничеството на софтуера. Ако прехвърлите файл на компютър без нужния софтуер, той ще си остане там и нищо повече. Разбирате ли ме?

— Дотук да — призна Сейгън.

— Радвам се. — Кайнен неочаквано се пресегна и я докосна по челото. Тя едва се сдържа да не го удари по ръката. — Нататък: мозъкът е хардуерът. Съзнанието е файлът. Но в случая с вашето другарче Дирак ви липсва софтуерът.

— И кое е софтуерът? — попита Сейгън.

— Паметта. Опитът. Сензорната активност. Когато сте прехвърлили съзнанието на Ботин в неговия мозък, последният не е разполагал с необходимия опит, за да знае какво да прави с него. Ако това съзнание все още се намира в мозъка на Дирак — повтарям, ако се намира там, — то е изолирано и няма никакъв начин да осъществите достъп до него.

— Новородените войници от Специалните части притежават съзнание от момента, когато се събудят — посочи Сейгън. — Но същевременно им липсва опит и памет.

— Това не е никакво съзнание — възрази Кайнен и Сейгън си помисли, че долавя в гласа му отвращение.

— Проклетите ви МозКоми отварят изкуствени сензорни канали и предлагат илюзията за съзнание и мозъците ви го знаят. — Кайнен посочи своя ПА. — Хората ви ми осигуриха възможност да се запозная с изследванията, посветени на човешкия мозък и МозКом. Това известно ли ви е?

— Да, разбира се — отвърна Сейгън. — Тъкмо аз ги помолих да ви предоставят всичко, което може да ви е от полза.

— Защото знаете, че съм обречен да бъда затворник до края на живота си. И че дори да се опитам да избягам, ще умра от болестта, с която сте ме заразили. Нищо не ви струваше да ми осигурите цялата тази информация, нали?

Сейгън само сви рамене.

— Хъмм — изсумтя навъсено Кайнен, после продължи: — Известно ли ви е, че няма разумно обяснение за това защо мозъкът на войника от Специалните части поглъща информацията по-бързо от този на обикновен войник от КОС? И в двата случая става въпрос за обикновени човешки мозъци, свързани с МозКоми. Вярно, че в Специалните части мозъците се подлагат на особен вид подготовка, но това не би трябвало да повлиява съществено скоростта, с която обработват информация. И въпреки това вашите мозъци поглъщат и преработват данните с невероятно темпо. И знаете ли защо? Защото това е форма на самозащита. Войниците в КОС вече притежават съзнание и опита да го използват. Тези от Специалните части нямат нищо. Мозъците ви усещат изкуственото съзнание, което вашият МозКом се опитва да наложи, и бързат да изградят собствено съзнание, преди да бъдат трайно увредени от изкуственото. Или то да ги убие.

— Нито един войник от Специалните части не е умрял заради своя МозКом — рече Джейн.

— Не и в наше време. Но, питам се, какво ли ще откриете, ако се върнете достатъчно назад?

— Какво знаете? — Тя го изгледа изпитателно.

— Нищо не зная — отвърна с привидно спокоен глас Кайнен. — Всичко това са само предположения. Въпросът е, че не бива да сравнявате пробуждането на спецвойник, който вече има някаква форма на съзнание, с това на Дирак. Не е същото. По нищо не си прилича.

Сейгън смени темата.

— Значи според вас съзнанието на Ботин може дори да не е в мозъка на Дирак?

— Възможно е — потвърди Кайнен. — Съзнанието се нуждае от постоянен приток на данни, без него то се разпада. Една от причините съхраняването му извън мозъка да е невъзможно е потвърждение за гения на Ботин. Ако питате мен, дори съзнанието на Ботин да е било там, то вече се е разпаднало, а вие сте получили един обикновен войник. Но няма никакъв начин да се докаже какво е станало. Може да е било погълнато от съзнанието на Дирак.

— Но ако е още там, кое би го събудило?

— Питате за необвързаното ми мнение, нали? — Сейгън кимна. — Причината да не можете да установите контакт със съзнанието на Ботин е, че мозъкът не е разполагал с памет и опит. Може би след като Дирак натрупа опит, това ще доведе и до разкрепостяване на част от скритото съзнание.

— И тогава той ще стане Чарлз Ботин?

— Би могъл — потвърди Кайнен. — А може би не. Дирак вече притежава собствено съзнание. Представа за своето аз. Ако съзнанието на Ботин се пробуди, то няма да е единственото в мозъка. Оставям на вас, лейтенант Сейгън, да прецените дали това е за добро, или за лошо. Не мога да ви кажа какво може да последва, ако истинският Ботин някога се пробуди.

— Все пак ме просветлихте доста по въпроса.

Кайнен издаде ррейския еквивалент на смях.

— Осигурете ми лаборатория. И тогава ще ви дам по-точни отговори.

— Струва ми се, преди твърдахте, че никога няма да ни помагате.

Кайнен отново премина на английски.

— Имах достатъчно време да поразмишлявам. Предостатъчно. Уроците по език не са толкова забавни. — Пак превключи на цкански. — Тези изследвания няма да са в ущърб на моя народ. Затова пък със сигурност ще ви бъдат от полза.

— На мен лично? Знам защо ми помагахте досега — подкупих ви с компютъра. Но защо ще ми помагате отгук нататък? Нали и без това ще останете наш пленник?

— Да не говорим за болестта, за която всеки ден трябва да получавам антидот — добави Кайнен, посегна към едно тясно чекмедже на стената и извади инжекторен пистолет. — Моето лекарство. Позволиха ми да си го правя сам. Веднъж пропуснах да си поставя дозата, за да видя какво ще стане. Още съм жив, така че вадете си изводите. Все пак ме оставиха да се гърча няколко часа на пода. Също както направихте и вие, лейтенант Сейгън.

— Което пак не обяснява защо искате да ми помагате.

— Защото *вие* поне ме помните — отвърна Кайнен. — За всички останали аз съм един от многото ваши врагове, който не заслужава да му подхвърлят дори някоя книга, за да не умре от скука. Някой ден те просто ще забравят за моя антидот и ще ме оставят да пукна, защото и

без това им е все едно. Вие поне смятате, че имам някаква стойност. В малката вселена, в която живея, това ви прави моя единствен, моя най-добър приятел — макар да сте ми враг.

Сейгън го гледаше внимателно, спомни си колко жалък и измъчен беше първия път, когато го бе видяла. Сега също, впрочем. Кой знае защо, ѝ стана тъжно за него.

— Съжалявам — каза тя и сама се изненада от думите си.

Кайнен отново се разтреса от ррейски смях.

— Готвехме се да ви изтребим до крак, лейтенант. И все още можем да го направим. Така че няма за какво да съжалявате.

Сейгън не знаеше какво да отговори. Даде знак на наблюдаващия офицер, появи се тъмничар и застана на пост, докато отваряха вратата на килията.

— Благодаря ви за помощта — рече на излизане. — Ще помоля да ви осигурят лаборатория.

— И аз ви благодаря. Макар че не храня особени надежди.

— Сигурно сте прав.

— А, лейтенант... — спря я Кайнен. — Хрумна ми нещо. Вашият редник Дирак ще участва във военни операции, нали?

— Да.

— Дръжте го под око. Както при хората, така и при рреите, стресът от битката оставя трайни отпечатьци в мозъка. Това е първично преживяване. Ако Ботин е още там, възможно е войната да го пробуди. Или това, или някоя комбинация от въздействия.

— Как предлагате да го държим под око по време на битка?

— А, това е по вашата част — отвърна Кайнен. — Освен в краткия период на моето пленничество никога не съм участвал във война. Вие, хората, имате една поговорка: „Дръж приятелите си наблизо, а враговете — още повече“. Изглежда, вашият Дирак може да бъде и двете. Аз бих го държал максимално близо до себе си.

„Хвърчило“ завари крайцера на рреите неподготвен.

Мигнодвигът е ужасно капризно и сложно изобретение. Той позволява междузвездни пътешествия не като ускорява корабите над светлинната бариера, което всъщност е невъзможно, а като прониква през пространство-времето и премества кораба (или който и да било

съд, оборудван с мигнодвиг) във всяка точка на вселената, която би заинтересувала тези, които го управляват.

(Всъщност това не е съвсем точно: в логаритмична скала полетите с мигнодвиг стават по-ненадеждни с увеличаване на разстоянието между началната и крайната точка на пътуване. Причината за това се нарича Проблем с хоризонта на мигнодвигателя и тя все още чака своето обяснение, въпреки че нередко предизвиква изчезването на кораби и екипажи.

Последното принуждава човечеството и останалите раси, които използват мигнодвигатели, да се задържат в пределите на познатата им вселена и да летят предимно между своите планети и колонии. Реши ли някоя раса да разширява владенията си, сферата на нейното влияние се определя от размерите на този Мигнодвигателен хоризонт. В региона, обитаван от човечеството, всички раси с изключение на една все още не бяха в състояние да достигнат границите на своя хоризонт. Изключението беше консу, които бяха толкова напреднали в развитието си спрямо останалите, та стоеше открит въпросът дали въобще използват мигнодвигатели.)

Между множеството чудатости на мигнодвигателя, които трябваше да бъдат понасяни от всеки, който държи да го използва, трябваше да се посочат и неговите изисквания по отношение на старта и пристигането. Така например при стартиране мигнодвигателят се нуждае от относително „плоско“ пространство-време, което означава, че може да бъде активиран само когато корабът се намира извън гравитационните полета на близките планети, или с други думи, след кратък полет с употреба на конвенционални ракетни двигатели. Но от друга страна, кораб, използващ мигнодвиг, може да се озове до някоя планета толкова близо, колкото му е необходимо. Теоретически дори би могъл да се появи върху повърхността ѝ, стига навигаторът да е достатъчно умел. И макар приземяването на космически кораб с мигнодвиг на планета да бе официално забранено от Колониалния съюз, Колониалните отбранителни сили си даваха ясна сметка за стратегическите и тактически предимства, които би имала подобна неочаквана поява.

Когато пристигна на планетата, наричана от своите човешки заселници Гетисбърг, „Хвърчило“ изникна в пространството на четвърт светлинна секунда от ррейския крайцер и с вече готови за стрелба

оръдия. На екипажа на „Хвърчило“ бе необходима по-малко от минута, за да се ориентира и прицели в злополучния кораб, който едва към края направи опит да реагира, а снарядите на сдвоените магнитни оръдия преодоляха разстоянието между двата кораба за нищожните 2.3 секунди. Дори само скоростта на тези снаряди бе напълно достатъчна, за да пронизат обшивката на крайцера и да прокарат през меката му вътрешност канали, както куршуми през масло, но освен това те бяха конструирани така, че да се разширяват експлозивно при най-лекия допир с материя.

Една неизчислимо малка частица от секундата след като проникнаха в ррейския кораб, снарядите се разпаднаха и шрапнелите продължиха да се движат по посока на първоначалната траектория, превръщайки се в най-бързия залп от ловна пушка във вселената. Изразходването на енергия, необходимо за промяна на тези траектории, бе толкова голямо, че неминуемо забави полета на шрапнелите. Но тъй като разполагаха с изобилие от акумулирана енергия, шрапнелите имаха предостатъчно време, за да нанесат жестоки поражения на кораба, преди да го напуснат от другата страна и да продължат безпрепятствения си полет в космоса.

Заради първоначалната позиция на „Хвърчило“ спрямо крайцера първият снаряд попадна в носа на вражеския кораб и продължи към кърмата, а осколките му си проправиха път диагонално и нагоре, при което засегнаха няколко нива и превърнаха заселените от екипажа помещения в кървава баня. Входното отворстие на този снаряд беше идеално оформен кръг с диаметър седемнадесет сантиметра, а изходното — нацърбена десетметрова дупка, през която в околния вакуум излитаха метални късове, кървави останки и газови смеси.

Вторият снаряд навлезе странично спрямо първия, по паралелна траектория, но не успя да се разпадне и изходното му отворстие бе съвсем малко по-широко от входното. За компенсация на своя неуспех снарядът проби един от двигателите на кораба. Автоматичните системи за безопасност мигновено задействаха хидравличните врати, изолираха повредения двигател и изключиха двете съседни на него машини, за да се избегне верижна повреда. Целият ррейски кораб премина на аварийно енергоподаване, което го ограничаваше до минимален избор на щурмови и отбранителни операции, нито една от които не би била ефективна срещу кораб от класата на „Хвърчило“

Намалил част от енергийните си запаси по време на стрелбата, „Хвърчило“, който бързо попълваше резервите си, довърши противника, като изстреля пет конвенционални тактически ракети. Щеше да им е нужна повече от минута, за да достигнат ррейския крайцер, но „Хвърчило“ разполагаше с предостатъчно време. И без това крайцерът бе единственият ррейски кораб в целия регион. Нещо блесна за миг от носа на ударения кораб: мигносонда, изстреляна, за да преодолее пространството и да отнесе вестта за неочакваната атака до останалите ррейски въоръжени сили. „Хвърчило“ пушна шеста и последна ракета — сондата щеше да бъде застигната и унищожена на по-малко от десет километра от района за пространствен скок. По времето, когато рреите научеха за злощастната съдба на своя крайцер, „Хвърчило“ щеше да е вече на светлинни години от него.

Междувременно крайцерът вече представляваше бързоразширяващ се облак от отломки и лейтенант Сейгън и нейният Втори взвод получиха разрешение да започнат своята част от мисията.

Иаред се опита да овладее треската преди първата операция и лекия страх, породен от неравното спускане на совалката в атмосферата на Гетисбърг. Помъчи се да не обръща внимание на всички тези разсейващи фактори и се съсредоточи върху собствените си сили и способности. Седналият до него Даниъл Харви само затрудняваше тази задача.

::Проклети побъркани диви колонисти:: — заговори той още щом навлязоха в горните слоеве на атмосферата. — ::Мотаят се напред-назад из галактиката, строят незаконни колонии, а после идват да ни плачат на рамото, когато някое шибано извънземно изпълзи от дупката си и ги погне::

::Успокой се, Харви:: — обърна се към него Алекс Рентген. — ::Нервите водят до излишно главоболие::

::Това, което искам да знам, е как тези скапаняци намират подобни местенца:: — продължаваше да мърмори Харви. — ::Колониалният съюз не ги кара да идват тук, нали? А не можеш да ходиш където ти хрумне, ако не ти разрешат::

::Можеш, разбира се:: — възрази Рентген. — Колониалният съюз не държи под контрол всички междузвездни полети, само тези на

хората.::

::Колонистите са хора, Айнщайн:: — сръза го Харви.

::Ей!:: — обади се Джули Айнщайн. — ::Не ме забърквайте в тази история!::

::Най-обикновена ругатня, Джули:: — извини се Харви.

::Колонистите са хора, но тези, които ги транспортират, не са, идиоти такива:: — ядоса се Рентген. — ::Дивите колонисти наемат извънземни, с които търгува Колониалният съюз, и те ги откарват там, където пожелаят.::

::Това е глупаво:: — рече Харви и огледа останалите, за да потърси потвърждение. Повечето от войниците обаче седяха със затворени очи и игнорираха спора. Харви имаше репутацията на досадник и самохвалко. — ::Колониалният съюз би могъл да ги спре, ако иска. Достатъчно е да предупреди извънземните да не качват на борда диви колонисти. Така поне ще отпадне необходимостта да ни викат, за да им спасяваме задниците.::

Джейн Сейгън се обърна от предната седалка, погледна Харви и каза:

::Колониалният съюз няма никакво намерение да ги спира.::

::И защо, по дяволите?:: — попита той.

::Защото те са потенциални престъпници:: — обясни Сейгън. — ::Ако не ги оставиш да се реят на воля, ще ти създават неприятности у дома. Колониалният съюз си дава сметка, че не си заслужава да си има ядове с тях. Затова си затварят очите и ги оставят да правят каквото си искат. Пък те да си трошат главите.::

::А ние какво търсим тук?:: — попита Рентген. — ::Не че вземам страната на Харви, но тези долу са диви колонисти.::

::Заповеди:: — отвърна лаконично Сейгън и затвори очи, за да покаже, че разговорът е приключил. Харви изсумтя и очевидно понечи да отвърне нещо, но изведнъж попадна в особено силни турбуленции.

::Изглежда рреите долу току-що ни засякоха:: — обади се от пилотското кресло Чад Асиси. — ::Пуснаха три ракети по нас. Дръжте се здраво, ще се опитам да ги обезвредя на разстояние.:: — След няколко секунди чуха слабо равномерно бучене — мазерът на совалката бе открил огън по приближаващите се ракети.

::Защо просто не смажем тези негодници от орбита?:: — попита Харви. — ::Правили сме го и преди.::

::Долу има хора, забрави ли?:: — обади се Иаред за първи път. — ::Сигурно трябва да избягваме оръжия, които могат да им навредят или дори да ги изтребят.::

Харви го изгледа за миг, после реши да смени темата.

Иаред премести поглед към Сара Поулинг, но тя само сви рамене. Отношенията им с другите през двете седмици, откакто бяха постъпили във Втори взвод, можеха да се определят най-точно като „ледени“. Останалите членове на взвода се държаха с тях любезно, но се стараеха да ги избягват. Джейн Сейгън, командващият офицер, им даде да разберат, че това е част от нормалното третиране на новобранците, докато не преминат през огъня на първата бойна мисия.

::Дотогава ще стискате зъби: — посъветва ги още първия ден и после ги остави да се справят сами.

Иаред и Поулинг бяха неспокойни. Едно е да не ти обръщат внимание, съвсем друго — да си отрязан от пълно интегриране с взвода. Имаха съвсем слаба връзка, колкото да поддържат разговор и да получават най-необходимата информация относно предстоящата мисия, но нищо касаещо близките взаимоотношения между останалите войници. Иаред погледна към Харви и за пореден път се зачуди дали izolацията не е някаква форма на обучение. Ако беше така, изглеждаше доста груб метод спрямо човек, с когото предстои съвсем скоро да се сближиш. Той знаеше, че останалите поддържат пълна интеграция — виждаше го по някои на пръв поглед неуловими жестове, подсказващи за постоянен безгласен диалог между тях. Иаред и Поулинг копнееха да бъдат включени, но осъзнаваха, че за момента са подложени на изпитание.

За да компенсират липсата на връзка с взвода, двамата бяха интегрирани почти интимно: прекарваха толкова много време в главите си, че към края на седмицата вече бяха започнали да си омръзват. За първи път осъзнаваха, че дори интегрирането си има граници, които не бива да се прекрочват. За разнообразие от време на време допускаха при себе си и Стивън Сиборг. Стивън, който бе подложен на същия хладен прием от Първи взвод, но нямаше други новобранци, с които да се утешава, им бе благодарен почти до сълзи.

Сега, докато поглеждаше крадешком към Джейн Сейгън, Иаред се питаше дали командирът ще ги остави неинтегрирани и по време на операцията. Струваше му се доста рисковано. За него и за Поулинг поне.

Сякаш доловила мислите му, Сейгън извърна глава и заговори:

::Ето какво се иска от нас:: — Прати им карта на малката колония с указаните пунктове. — ::Помнете, че това е разузнавателна операция. Тъй като от колонията не са се опитвали да пратят мигносонда, трябва да се предполага, че или са измрели, или са откарани някъде, където се намират в пълна изолация. Задачата ни е да изтребим рреите с минимални разрушения за колонията. Повтарям: *минимални*, Харви:: — Изглежда го и той видимо се присви под втренчения ѝ поглед. — ::Нямам нищо против да се използват експлозивни, но не и когато сме на колония, където всичко е в постоянен недостиг::

::Какво?:: — учуди се Рентген. — ::Да не искате да кажете, че после ще оставим тези типове да си живуркат тук? Ако са още живи, разбира се::

::Става въпрос за диви колонисти, Рентген:: — отвърна Сейгън. — ::Не можем да ги накараме да се държат разумно::

::Бихме могли да ги попритиснем:: — подметна Харви.

::Никакво притискане:: — сряза го Сейгън. — ::Освен това не забравяйте, че имаме нови постъпления във взвода. Рентген, искам да наглеждаш Поулинг. Аз поемам Дирак. Останалите се разпределяте по двойки, съобразно задачите. Ще се приземим тук :: — върху картата се появи малък светещ кръг, — ::оттам нататък оставям на вас да изберете най-подходящите маршрути. Не забравяйте да съобщавате за местонахождението си и за местонахождението на противника::

::Интересно ние къде ще бъдем?:: — обърна се Поулинг към Иаред по затворена линия. После изведнъж и двамата почувстваха сетивния прилив на интегрирането, свръхсъзнанието за едновременно присъствие на множество гледни точки, насложени върху техните. Иаред едва се овладя да не извика.

::Гледай да не се напишкаш:: — подигра го Харви и репликата му бе придружена от весели импулси от останалите членове. Иаред ги игнорира, напълно потопен в информационния океан, създаван от неговите нови другари — увереността в техните способности да се

справят с рреите, спомени от по-ранни съвместни бойни операции, напрегнато очакване за предстоящото сражение, споделено съгласие, че опазването на материалната база на колонията е безсмислено, тъй като колонистите най-вероятно вече са мъртви.

::Зад теб:: — чу Иаред гласа на Сара Поулинг и двамата с Джейн Сейгън се извърнаха и стреляха едновременно, още докато приемаха картината и информацията, подавани от гледната точка на Сара — трима ррейски войници се бяха прокраднали зад една неголяма постройка и ги бяха издебнали в засада. Изведнъж и тримата се озоваха сред лавина от куршуми, изстреляни от Сейгън и Иаред, единият падна мъртъв, другите двама побягнаха в различни посоки.

Иаред и Сейгън направиха бърз преглед на полезренията на останалите войници, за да определят кои от тях могат да стрелят по бегълците. Междувременно Поулинг и още неколцина се бяха върнали към първоначалната си задача, а именно да открият и обезвредят снайпериста на един от покривите. Сейгън въздъхна, осъзнала, че ще трябва сами да се заемат с избягалите рреи.

::Поеми ей този:: — нареди му и се втурна след другия. — ::Гледай да не те гръмнат::

Иаред хукна след бягащия ррей, който подскочаше на яките си задни крака — приличаха на птици. Внезапно рреят се извърна и пусна един откос, стиснал оръжието си с една ръка — откатът го отклони още след третия изстрел. Куршумите се забиха в земята пред краката на Иаред и той приклепна зад една рухнала стена. Рреят хвърли оръжието и изчезна зад гаража на колонията.

::Май ще ми трябва помощ:: — каза Иаред и тръгна към гаража.

::Да бе, точно на тебе:: — подметна Харви неизвестно откъде. — ::Тези негодници са поне два пъти повече от нас::

Иаред влезе в гаража през широко отворената врата. Един бърз поглед му показа, че има още една врата на същата стена и редица прозорци, високи и тесни и едва ли подходящи за измъкване. Значи рреят трябваше все още да е някъде тук. Иаред се притисна до една от стените и започна методично да претърсва помещението.

Внезапно от един тъмен ъгъл блесна острие — стрелна се към дясното му бедро. Нанотъканта на спецуниформата се втвърди на

мястото на допира и Иаред дори не бе одраскан. Но от изненада изгуби равновесие, плюсна се на пода и изпусна пушката. Рреят изскочи от скривалището си, преди Иаред да успее да я вдигне, изрита я настрани и отново замахна с ножа. Острието изсвистя и го поряза по бузата, от порязаното мигом рукна УмнаКръв. Иаред извика от болка. Рреят се обърна и скочи към оръжието.

Докато Иаред се надигне, рреят вече бе сграбчил пушката и я бе насочил към него — издължените му пръсти стискаха несръчно, но здраво приклада и спусъка. Иаред застина. Рреят изграчи нещо и натисна спусъка.

Нищо. Иаред чак сега си спомни, че оръжието е свързано с неговия МозКом и спусъкът няма да се подчини на друг. Усмихна се измъчено, но облекчено. Рреят изграчи отново и заби приклада в лицето му, право в раната, която бе оставил ножът. Иаред изпищя от болка и падна по гръб. Рреят хвърли пушката на една висока лавица, където не можеха да я достигнат и двамата, смъкна от друга лавица тежка метална щанга и пристъпи към Иаред, като я размахваше свирепо.

Иаред блокира удара с ръка, унитардът се втвърди отново, но от сблъсъка ръката му изтръпна. При следващия замах той посегна да улови щангата, но не прецени скоростта ѝ и тя се стовари болезнено върху разперените му пръсти, строши два и му отплесна ръката. Рреят замахна странично и го удари в слепоочието. Иаред падна. Последва силен ритник в брадичката и устата му се напълни с УмнаКръв. Рреят го събори на пода и вдигна ножа към незащитеното му гърло. Кой знае защо, в този миг в съзнанието на Иаред изплува споменът за тренировките със Сара Поулинг, когато тя го бе затиснала с колене, бе опряла ножа си в гърлото му и го обвиняваше, че много лесно се разсейвал.

Беше същото като този път.

Иаред изхриптя и изплю хрчка УмнаКръв право в очите на ррея. Той се дръпна погнузен, което даде на Иаред време да инструктира чрез своя МозКом УмнаКръв да направи с лицето на ррея онова, което бе направила с кръвосмучещото насекомо на Феникс: *възпламеняване*.

Рреят изпищя — лицето и очите му бяха обгорени — и изпусна ножа. Иаред го сграбчи и го заби отстрани в главата му. Чуждоземецът нададе кратък прегракнал вик и рухна. Иаред последва примера му и

се отпусна уморено до още димящия труп, от който се вдигаше пушек с възкисел задушлив мирис.

::Ставай:: — нареди му някой и същият някой го срита. Иаред трепна от болка и вдигна глава. Беше Сейгън. — ::Мърдай, Дирак. Видяхме им сметката на всичките. Стига си се скатавал.::

::Боли:: — оплака се Иаред.

::На мен ли го казваш? Да знаеш само на какво приличаш. Следващия път гледай да го гръмнеш, преди да те докопа.::

::Разбрах:: — отвърна Иаред.

::Като стана дума за това, къде ти е пушката?::

Иаред погледна към високата лавица, където я бе запратил рреят.

::Май ще ми трябва стълба.::

::Ще ти трябват няколко шева:: — рече Сейгън. — ::Още малко и ще ти се отпори цялата буза.::

::Лейтенант:: — намеси се гласът на Джули Айнщайн. — ::Открихме колонистите.::

::Има ли някой жив?:: — попита Сейгън.

::Не, разбира се:: — рече Айнщайн уж спокойно, но гласът й явно потрепери. — ::По-добре елате да видите.::

Само след минута Сейгън и Иаред влязоха при нея в хладилното помещение на колонията.

::Вътре ли са?:: — попита Сейгън.

::Да:: — отвърна Айнщайн. — ::Отзад.::

::Всичките?:: — попита Сейгън.

::Така мисля. Трудно е да се каже. Повечето са разчленени.::

Хладилното помещение бе натъпкано с месо. Изкормени трупове висяха от куките. Поставените под тях варели бяха пълни с карантии. По масите бяха разхвърляни крайници в различни стадии на обработка. На отделна маса имаше колекция от глави, черепи, разтворени така, че да се вижда мозъкът. В друг варел под масата имаше празни черепни кутии.

В ъгъла бе струпана купчина непокътнати трупове, покрити с мушамата. Иаред отиде и я повдигна. И видя деца.

::Божичко!:: — възкликна Сейгън и се обърна към Айнщайн. — ::Прати някой до администрацията на колонията. Да провери дали има генетични архиви и снимки на колонистите. Ще ни трябват, за да

идентифицираме трупове. Други да погледнат в боклукчийските контейнери.::

::Какво търсим?:: — попита Айнщайн.

::Остатъци:: — обясни Сейгън. — ::От тези, които рреите вече са изяли.::

Иаред се подпря на стената, загледан в купчината детски трупчета. Най-отгоре бе положено малко момиченце с нежни черти, лицето му изглеждаше странно спокойно и необикновено красиво. Иаред посегна и го докосна по бузата. Беше леденостудена.

Изведнъж го завладя непреодолима мъка. Той изхлипа и стисна очи.

Даниъл Харви, който бе влязъл заедно с Айнщайн, спря до него и го погледна.

::За първи път ти е, нали?::

::Какво?:: — Иаред обърна глава към него.

Харви махна с ръка към купчината.

::За първи път виждаш деца. Прав ли съм?::

::Да:: — призна Иаред.

::Така е с всички:: — обясни Харви. — ::Първите колонисти, които виждаме, обикновено са мъртви. Първите деца, които виждаме, също. Първите извънземни, с които се срещаме, или се опитват да ни убият, или ги убиваме ние. Изминаха месеци, преди да видя жив колонист. А живо дете още не съм видял.::

Иаред отново се обърна към купчината.

::Това на колко години е?::

::Знам ли, за Бога?:: — Харви отмести поглед. — ::На три или четири, доколкото мога да преценя. Най-много на пет. И знаеш ли кое е странното? Това момиченце е поне два пъти по-старо от нас двамата взети заедно. Объркана вселена, приятелю.::

Харви се обърна и се отдалечи. Иаред погледа още известно време детето, после го покри. Огледа се за Сейгън, но я нямаше. Намери я извън сградата.

— Дирак — каза тя, — какво мислиш за бойното си кръщение?

Каза го на глас.

— Мисля, че е отвратително.

— Така е — каза Сейгън. — Знаеш ли защо сме тук? Какво търсим в селище на диви колонисти?

— Не — призна той след кратко замисляне.

— Тук сме, защото губернаторът на това селище е син на държавния секретар на Колониалния съюз. Тъпият копелдак искал да докаже на майка си, че ограниченията, налагани на дивите колонисти, са в разрез с техните граждански права.

— И така ли е? — попита Иаред.

— Защо питаш?

— Просто от любопитство.

— Може и да е така, а може и да не е. Но и в двата случая последното място, на което трябва да се решават подобни проблеми, е *тази* планета. Рреите я обявиха за своя територия още преди години, нищо че не бързаха да я заселят. Сигурно този глупак си е помислил, че след като Колониалният съюз скрива задниците на рреите в последната война, те ще си подвият опашките, когато цъфне тук. Но само преди десетина дни шпионският сателит, който изведохме в орбита около тази планета, беше разрушен. Все пак успя да ни прати снимка, преди да потъне в небитието. И ето ни тук.

— Какъв ужас! — изпъшка Иаред.

Сейгън се засмя криво.

— Да, може да се каже. Сега обаче трябва да се върна в хладилника и да се заема с анализите, докато не открием онзи нещастен кучи син. След което ще имам удоволствието да съобщя на държавния секретар, че синът ѝ е бил изяден от рреите. Заедно със семейството му.

— Със семейството му?!

— С жена му — уточни Сейгън. — И дъщерята. Четиригодишна. Иаред потрепери, спомни си мъртвото момиченце.

— Какво ти е? — попита Сейгън, беше втренчила поглед в него.

— Нищо — тросна се той. — Всичко това е толкова безсмислено.

— Безсмислено за жена му и дъщеря му. Глупакът си е получил заслуженото.

— Щом казваш. — Той потрепери отново.

— Да, казвам го — отвърна тя. — Да вървим да се заемем с пробите.

::Дано ти е дошъл акълът в главата: — посрещна го Сара Поулинг, когато Иаред излезе от лазарета на „Хвърчило“, и докосна раната на бузата му. — ::Ама много обичаш сам да си създаваш проблеми.:

::Дребна работа: — увери я той. — ::Де да можех да кажа същото за ръката и глезена. Е, глезенът не е счупен, но на пръстите ще им трябват няколко дена, за да зараснат напълно.:

::По-добре е, отколкото да си мъртъв, нали?: — засмя се Поулинг.

::Права си.:

::Освен това всички научиха нещо ново от теб. За какво може да се използва хракка УмнаКръв. Сега ти викат Иаред Отровния.:

::Всеки знае как да загрее УмнаКръв: — възрази Иаред. — ::На Феникс съм виждал да трепят с нея насекомите.:

::Да, за насекомите го знаем всички. Но трябва да си малко по-съобразителен, за да се сетиш, че върши работа и с по-големите буболечки.:

::Да ти призная, почти не разсъждавах. Просто не исках да умра.:

::Странно какви неща придават вдъхновение на човека: — ухили се Поулинг.

::Да, знаеш ли, спомних си как ме учеше да се съсредоточавам. Точно в онзи момент.:

::Това е добре. Значи ми дължиш голяма услуга. Гледай да ми я върнеш някой ден.:

Иаред спря и се послуша.

::Какво има?:

::Усетили?:

::Кое?:

::Че ми се чука.:

::О, Иаред. Когато човек спре насред коридора, трудно ще се сетиш, че точно това му е на ума.:

::Поулинг, Дирак: — намеси се в разговора Алекс Рентген. — ::Заповядайте в стаята за почивка. Ще празнуваме успешния завършек на операцията.:

::Да бе: — въздъхна Поулинг. — ::Сигурно ще има торта и сладолед.:

Нямаше нито торта, нито сладолед. Имаше оргия. Бяха се събрали всички войници от Втори взвод без един и вече се намираха в различни стадии на разсъбличане. Двойки и тройки на пода и по диваните, прегръщаха се и се целуваха.

::Това ли ви е празненството?: — попита Поулинг.

::Празненството по случай успешния завършек на операцията: — повтори тържествено Алекс Рентген. — ::Правим го след всяко сражение.::

::Защо?: — попита Иаред.

Алекс Рентген го погледна изненадано.

::Наистина ли ти трябва конкретна причина, за да участваш в оргия?: — Иаред понечи да отговори, но Алекс вдигна ръка. — ::Първо, защото слязохме в Долината на тъмната сянка и излязохме от другата ѝ страна. Няма по-добър начин от този да почувстваш, че си жив. А и след гадостите, на които бяхме свидетели днес, имаме нужда от разтуха за ума. И второ — сексът наистина е добро средство, още повече когато всички са интегрирани.::

::Значи ли това, че вече няма да ни ограничавате от интеграцията?: — попита Поулинг, Иаред долови известна тревога във въпроса ѝ.

::Точно така: — потвърди Рентген. — ::Сега вие сте едно цяло с нас. И не само за секса. Става въпрос за истинско усещане за съпричастност и доверие.::

::Всичко това ми звучи малко префърцунено: — подхвърли Поулинг.

Рентген отвърна с весел импулс.

::Какво пък, твоя воля. Разбирай го както щеш. Няма да отрека, че сексът също има важно значение. Увери се сама.: — Той ѝ подаде ръка. — ::Нещо против да започваме?:

Поулинг погледна Иаред, намигна му и хвана ръката на Рентген.

::С най-голямо удоволствие: — Иаред ги изпрати с поглед и после усети, че някой го тупа по рамото. Обърна се и видя Джули Айнщайн, гола и с набъбнали зърна.

::Дойдох да проверя вярно ли е това, дето говорят за Иаред Отровния: — каза тя.

Неопределено време по-късно Поулинг се върна при Иаред и легна до него.

::Много интересна вечер:: — бяха първите й думи.

::Може и така да се каже:: — отвърна той уклончиво. Думите на Рентген, че сексът е различен, когато всички са интегрирани, се оказаха доста бледо описание на преживяното. — ::Сейгън защо не беше с нас?::

::Алекс каза, че преди участвала, но от известно време престанала. Преди няколко години. След една битка, при която едва не загинала. Но тъй като участието е доброволно, никой не й се сърди::

Иаред почувства, че при споменаването на името „Алекс“ нещо го срязва, Поулинг беше с него, докато той беше с Айнщайн.

::Значи все пак има някакво обяснение:: — каза той замислено.

::Добре ли си прекара?:: — Тя го погали по рамото.

::Знаеш отговора::

::Зная:: — потвърди тя. — ::Усещам те в главата си::

::Да:: — рече Иаред.

::И въпреки това не изглеждаш щастлив::

::Виж, на това не знам какво да кажа:: — призна той.

::Аз пък знам:: — Тя го гледаше усмихнато. — ::Сладък си, когато ревнуваш::

И го целуна.

::Не исках да ревнувам:: — рече той.

::Никой не иска да ревнува според мен::

::Съжалявам:: — Иаред сведе глава.

::Няма за какво. Щастлива съм, че ни интегрираха. Радвам се, че съм част от този взвод. Има толкова много хубави страни. Но ти винаги ще си останеш на първо място за мен. Ти си моята най-голяма любов::

::Най-голяма любов:: — повтори той и кимна. — ::Завинаги::

Поулинг се усмихна широко.

::Ето, че се разбрахме. А сега :: — тя се притисна към него, — ::любимците имат особени привилегии::

7.

::Височина трийсет километра:: — обяви Джейн Сейгън. —
::Всички да слязат от автобуса.::

Войниците от Втори взвод изскочиха от десантния кораб и се понесоха в нощното небе над Дърлуи, столицата на енешанския народ. Под тях в небето разцъфнаха експлозии — не смъртоносните разрушителни взривове на противовъздушната отбрана, а красиви разноцветни букети на празнични фойерверки. Беше последната вечер на Чафалана, енешанския празник за прераждане и обновление. Във всички градове и големи селища на планетата енешанците бяха наизлезли по улиците и празнуваха така, както подобава на един уважаващ радостните мигове народ.

Този Чафалан Дърлуи бе особено шумен. Освен обичайните празненства тази година съвпаднаше с Ръкополагането, което означаваше, че Фхилеб Сер, енешанската кралица-майка, ще обяви дъщеря си, Вют Сер, за бъдеща управница. В чест на Ръкополагането Фхилеб Сер бе предоставила рецептата на кралското млечице, с което хранеше Вют Сер, за производството на масова синтетична версия, която щеше да бъде раздадена, в разредена форма, на всички граждани на Дърлуи в последната нощ на Чафалана.

В естествената си форма, използвано за подхранване на преметаморфозирал енешанец, кралското млечице предизвикваше дълбоки растежни изменения, които водеха до физически и умствени предимства, когато енешанецът достигне зрелост. В разреден и синтетичен вариант то пораждаше само халюциногенни преживявания. Повечето граждани на Дърлуи бяха излапали полагащото им се млечице преди началото на фойерверките и сега се излежаваха по ливадите, зареяли замъглен поглед към озарения от светлини небосвод.

На трийсет километра над тях (и снижавайки се бързо) Иаред все още не можеше да види упоените енешанци: фойерверките под него, макар и ярки, бяха още далеч, а тътенът от взривовете се омекотяваше в гъстата атмосфера. Вниманието на Иаред бе погълнато от съвсем

други неща: местоположението на неговите другари, темпа на снижаване и необходимостта от маневри, за да поддържа правилно място във формацията и да не се озове твърде далеч от зоната за приземяване.

Локализирането на неговите другари бе най-лесната част. Всеки член на отряда бе маскиран за по-голямата част от електромагнитния спектър с помощта на камуфлажен наноботен костюм и добавъчна екипировка, но носеше миниатюрен предавател и приемник, настроен на строго определена вълна. Предавателят се включваше на къси интервали, за да обнови картината за дислокацията на отряда във въздуха. Така Иаред знаеше, че Сара Поулинг е на четирийсет метра над и зад него, Даниъл Харви е на шейсет метра под него, а Джейн Сейгън е на двеста метра отгоре, последната, напуснала десантния кораб. Първия път, когато бе участвал в нощен височинен скок, малко след мисията в Гетисбърг, Иаред бе изгубил насочващия сигнал и се бе приземил на няколко километра от своя отряд, объркан и сам. След което естествено му триха доста сол на главата.

Десантната зона бе на дващест и пет километра под тях, озарена от неговия МозКом, който освен това предлагаше виртуален маршрут за най-правилен заход към нея. Маршрутът непрестанно се променяше, тъй като МозКомът вземаше предвид посоката и силата на вятъра и други атмосферни условия и освен това се стараяше да не го прекарва през трите виртуални колони, насложени върху полезрението на Иаред. Тези колони започваха някъде високо в небето и опираха в една-единствена сграда: Двореца на кралицата-майка, който служеше едновременно за резиденция на Фхилеб Сер и нейните придворни и за официално седалище на правителството.

Какво всъщност представляваха тези колони стана ясно, когато Иаред и Втори взвод достигнаха височина четири километра. Три ярки лъча блеснаха в небето, насочени право надолу от спътниците, които Специалните части бяха извели в ниска орбита над Енеша. Единият лъч беше мъждив, вторият — ослепително ярък, а третият почти черен, ако се изключеха неравномерните му проблясъци. Гражданите на Дърлуи бяха заплениени от тази гледка и последвалия я тътен, който всъщност бе възникнал заедно с лъчите. В своето замаяно и възторжено състояние на ума те сметнаха лъчите за неразделна част от светлинното представление над града. Само нашествениците и

организаторите на празненството знаеха, че това, което става, не отговаря на сценария.

Сателити, снабдени с лъчеви оръдия, не бяха нещо, което енешанската планетна защитна система би пропуснала с лека ръка — в края на краищата тъкмо това ѝ бе предназначението. Но в конкретния случай сателитите бяха умело дегизирани като три ремонтни влекача. Влекачите бяха разположени на орбита още преди няколко месеца — малко след инцидента при Гетисбърг — като част от обслужващия флот на Колониалния съюз, предназначена да поддържа дипломатическите кораби в една от трите големи енешански станции. И наистина, в основната си част спътниците имаха тъкмо това предназначение. Леко модифицираните им двигатели не се виждаха отвън, нито можеха да бъдат засечени при повърхностно сканиране, ала същевременно осигуряваха някои по-различни функции.

Трите влекача трябваше да изтеглят „Хвърчило“, след като корабът се появи в енешанския космос, и да поискат разрешение да извършат ремонтни дейности по корпуса му вследствие от скорошната битка с ррейски крайцер. „Хвърчило“ бе спечелил битката, но трябваше да отстъпи, за да отстрани някои незначителни повреди (битката бе край една сравнително добре защитена ррейска колония). Нещо повече, бяха предложили на енешанските военни да направят посещение на добра воля на борда на кораба, но последните отказаха, тъй като вече бяха потвърдили легендата на „Хвърчило“ по свои канали. От „Хвърчило“ освен това поискаха и получиха разрешение членове на неговия екипаж да си отдъхнат в Треш, енешански курорт, предназначен за дипломати от Колониалния съюз. Треш се намираше югоизточно от Дърлуи и северно от посоката, която следваше в началото транспортният кораб, натоварил на борда си два взвода „почиващи“.

Докато прелиташе над Дърлуи, корабът съобщи по официалния канал за силни турбуленции и промени курса си на изток, за да ги избегне, с което навлезе в забраненото за полети въздушно пространство над столицата. Енешанският въздушен контрол засече промяната, но разреши на кораба да се върне на стария курс, след като преодолее въздушните ями. Така и стана, само след няколко минути, но междувременно десантният съд бе олекнал с два взвода.

Интересни възможности се разкриват, когато врагът ти официално все още е твой съюзник. И не осъзнава, че вече сте станали противници.

Трите мощни лъча от влекачите, които бяха изтеглили „Хвърчило“, бяха насочени право към двореца на кралицата-майка. Първият — най-силният — проби всичките шест етажа, стигна до подземиято и разтопи резервния генератор на електричество и — още двайсет метра по-надолу — главния електропровод. Това лиши двореца от електричество и се наложи да се премине към аварийните системи, които също бяха унищожени след микросекунди. Въпреки липсата на енергия в двореца имаше достатъчно локални енергоизточници, които се пробудиха и го превърнаха в лабиринт от затворени врати. Създателите на охранителната система бяха сметнали, че прекъсването на двата основни енергоизточника може да бъде предизвикано само от пряка атака срещу двореца. Това отговаряше напълно на истината, с едно малко изключение — никой не бе очаквал, че децентрализираната система от охранителни мерки може да играе важна роля в плана за нападение.

Лъчът предизвика сравнително малко вторични разрушения — основната му енергия бе насочена към достигане на определеното ниво под земята. Полученият кладенец първоначално имаше дълбочина петдесетина метра, но после вътре се посипаха отломъци от шестте пробити етажа и накрая шахтата остана дълбока само няколко метра.

Вторият лъч попадна в административното крило на двореца. За разлика от първия, той бе значително по-широк и настроен така, че да отдели огромно количество топлина. Административното крило на двореца буквално се разпука. Свръхнагрят въздух се понесе като горещ вихър из канцелариите, разтваряше вратите с трясък и възпламеняваше всичко с гореща вълна, която достигаше 932 градуса. Над трийсетина енешански служители, дребни чиновници и охрана, се свариха в черупките си. Канцеларията на кралицата-майка бе разположена в самия фокус на лъча и всичко вътре бе изпепелено за миг. Секунда след това вихрушката разнесе пепелищата по всички краища на рухналото крило.

Вторият лъч беше най-разрушителният, но и най-маловажният от трите. Никой в Специалните части не очакваше кралицата-майка да загине в канцеларията си, тъй като предварително бе известно, че ще

присъства на празненствата. Знаеше се, че се намира в другия край на Дърлуи. Но Специалните части държаха операцията да прилича на опит за покушение, макар и неуспешен, тъй като това щеше да задържи кралицата-майка надалеч от двореца, докато Втори взвод си свърши задачата.

Третият лъч бе най-слабият и мъждукаше едва забележимо, докато си проправяше бавно път през покрива, като хирург, който отделя пластове слой след слой. Целта на този лъч не беше да предизвика ужас и разрушение, а да проправи отвор до едно помещение в двореца, където се намиреше и главната цел на Втори взвод, и до средството, което — както се надяваха — щеше да принуди енешанците да се оттеглят от тристранния пакт за унищожаване на човечеството.

::Кого трябва да отвлечем?:: — попита Даниъл Харви.

::Вют Сер:: — отвърна Джейн Сейгън. — Наследницата на енешанския трон::

Харви изглеждаше объркан и дори сърдит и Иаред си припомни, че заради постоянното си интегриране войниците от Специалните части не умееха да прикриват гримасите и жестовете си.

Сейгън се зае да им прехвърля данните от разузнаването, но Харви се обади отново, още преди да е разархивирал доклада докрай.

::Откога се занимаваме с отвличания?:: — попита той. — ::Да няма някоя нова мода?::

::И преди сме го правили:: — отвърна Сейгън. — ::Нищо ново под слънцето::

::Да, но онова бяха възрастни екземпляри:: — рече Харви. — ::При това такива, които по един, или друг начин ни заплашваха. А сега ще отвлечем дете::

::По-скоро е ларва:: — намеси се Алекс Рентген, който вече беше приключил с разчитането на компресираната информация.

::Каквото и да е:: — рече Харви. — ::Ларва, хлапе, дете. Въпросът е, че възнамеряваме да използваме едно невинно създание като разменна монета. Нали не греша? Такова нещо не сме правили досега. Отвратително е::

::И това го казва човек, когото обикновено предупреждават да не прекалява с експлозивните заряди:: — захили се Рентген.

Харви го стрелна с поглед.

::Така е. Обикновено ме предупреждават да внимавам с ракетите и бомбите. И тъкмо аз ти казвам, че тази операция е гадна. Какво ви става на всички, по дяволите?::

::Харви, нашите противници нямат твоите възвишени представи за живота:: — обади се Джули Айнщайн и придружи думите си със снимка на избитите на Гетисбърг дечица. Иаред потрепери.

::Това означава ли, че трябва да падаме до тяхното равнище?:: — отвърна с въпрос Харви.

::Вижте:: — намеси се Сейгън. — ::Въпросът не подлежи на обсъждане. Нашето разузнаване съобщава, че рреите, енешанците и обините се готвят за масивно нахлуване в човешкия космос. Вече извършихме няколко незначителни набега срещу рреите и обините, но не предприехме нищо срещу енешанците, тъй като официално все още сме в съюз с тях. Това им осигурява време да се подготвят и въпреки дезинформацията, с която ги подхранваме непрестанно, те познават добре слабите ни места. Разполагаме със солидни сведения, че се готвят да участват с пълна сила в удара. Ако се нахвърлим срещу тях открито, и трите раси ще отвърнат, а нямаме достатъчно сили да воюваме на три фронта. Харви е прав — тази мисия ни отвежда в нова територия. Но нито един от другите варианти няма толкова значително въздействие. Не можем да прекършим гръбнака на тяхната военна сила. Но можем да им нанесем психически удар::

Иаред — вече бе получил целия доклад — подхвърли:

::Виждам, че няма да се ограничим само с отвличането::

::Така е:: — потвърди Сейгън. — ::Защото няма да е достатъчно, за да накараме кралицата-майка да играе по нашите правила::

::Божичко!:: — възкликна Харви. Той също най-сетне бе схванал цялостната картина. — ::Историята е още по-гадна значи!::

::Но е единствената възможност:: — отвърна Сейгън. — ::Освен ако наистина не смятате, че Колониалният съюз трябва да воюва на три фронта::

::Мога ли да задам само един въпрос?:: — попита Харви. — ::Защо точно ние трябва да се занимаваме с тази помия?::

::Защото сме Специални части:: — рече Сейгън. — Тази *помия* е по нашата част::

::Глупости:: — ядоса се Харви. — ::Ти сама го каза. Ние не правим такива неща. Никой не ги прави. Карат ни, защото останалите няма да се съгласят:: — Огледа другите в стаята за стратегическо планиране. — ::Хайде, да признаем поне пред себе си. Някакъв живороден задник от военното разузнаване е измислил този план, после други живородени генерали са го отхвърлили и сега живородените началници от Колониалния отбранителен съюз не искат да имат нищо общо с него. Прехвърлят го на нас и всеки си мисли, че няма да откажем, защото сме банда двегодишни аморални убийци. Да, но ние имаме морал — поне всички в тази стая, а аз ви познавам добре. Няма да се откажа да изпълня заповедта, когато ми наредят да се бия. Но тук не става въпрос за бой. Това са пълни глупости. Фъшкии първо качество::

::Добре де, може да са глупости:: — съгласи се Сейгън. — ::Но, както сам каза, такава е заповедта::

::Само не ме карай аз да съм този, който ще нарами онова жалко създание:: — упорстваше Харви. — ::Може да помагам, но не желая да играя главната роля::

::Няма да те карам. Ще намеря някой друг да го направи::

::И кой ще е този храбрец?:: — попита Алекс Рентген.

::Аз:: — отвърна Сейгън. — ::Но ми трябва двама доброволци, които да дойдат с мен::

::Вече казах, че съм готов да помагам:: — заяви сърдито Харви.

::Харви, трябва ми някой, който да ме замести, ако получа куршум в главата:: — каза Сейгън.

::Тогава нека съм аз:: — намеси се Сара Поулинг. — ::Но Харви е прав, тази история е адски гадна::

::Благодаря ти, Поулинг:: — каза Харви.

::Няма за какво. Само не се възгордявай::

::Чухме едно мнение. Други има ли?:: — попита Сейгън.

Всички присъстващи извърнаха погледи към Иаред.

::Какво?:: — Той подскочи от изненада.

::Нищо:: — рече Джули Айнщайн. — ::Нали с Поулинг сте двойка::

::Не е вярно:: — възрази Иаред. — ::Искам да кажа, в този отряд съм от няколко месеца и съм пазил гърба на почти всеки от вас::

::Ей, чакай малко:: — спря го Айнщайн. — ::Никой не казва, че сте женени. И е вярно, че си ни пазил гърбовете — както и ние твоя. Но всеки тук си има предпочитан човек, с когото да участва в операциите. Аз например съм в екип с Рентген. Сейгън е вързана с Харви, защото никой друг не го иска. Ти и Поулинг често действате заедно. Нищо повече::

::Стига си го дразнил:: — намеси се усмихнато Поулинг. — ::Иаред е чудесен човек, не като вас, дегенерати такива::

::Добре де, ние пък сме чудесни дегенерати:: — отвърна също с усмивка Рентген.

::Или дегенерираме чудесно:: — подметна Айнщайн.

::Стига празни приказки:: — скастри ги Сейгън. — ::Чакам още един доброволец::

::Дирак:: — обади се Харви.

::Това вече го чухме:: — каза Сейгън.

::Добре де, съгласен съм:: — склони Иаред. — ::Ще участвам::

Сейгън изглеждаше, сякаш се готви да възрази, но се отказа и продължи оперативната.

::Ето че пак го направи:: — обърна се Иаред към Поулинг на закрит канал. — ::Видя го, нали? Готвеше се да каже „не“::

::Видях го:: — потвърди Поулинг. — ::Но се отказа. Сякаш се старая да се държи с теб като с останалите::

::Ще ми се да разбера защо всъщност не ме харесва::

::По-скоро не харесва никого:: — поправи го Поулинг. — ::Престани да се държиш, сякаш си центърът на вселената. Пък и нали аз те харесвам. Освен когато си такъв параноик::_

::Ще поработя по въпроса:: — обеща той.

::Постарай се. И ти благодаря, че се съгласи да станеш доброволец::

::Е, нали знаеш. Дай на тълпата хляб и зрелища::

Поулинг се изкиска. Сейгън я сръза с поглед.

::Извинявам се:: — каза Сара по общия канал.

След няколко минути Иаред я повика отново по закрития канал.

::Наистина ли смяташ, че тази мисия е гадна?::

::Смърди като нужник:: — отвърна Поулинг.

Лъчите изчезнаха и Иаред и останалите разтвориха парашутите си. Специално програмираните за целта наноботи протегнаха пипала от раниците и оформиха индивидуални планери. Иаред вече не падаше свободно, а летеше косо към двореца и димящия отвор, оставен от третия лъч — онзи, който водеше към люпилнята на наследницата.

Дворецът на кралицата-майка, който спокойно можеше да си съперничи по мащаби с базиликата „Свети Петър“, бе наистина огромно и впечатляващо с размерите си здание. Не бяха успели да открият архитектурни планове в енешанските обществени архиви, а самата сграда, вдигната в типичния разхвърлян и хаотичен енешански стил, наподобяваше отвътре нескончаема поредица от свързани термитници, което означаваше, че ще затрудни максимално ориентирането и придвижването на неканените гости. Ето защо основната задача пред разузнаването бе да определи точното местонахождение на помещението, в което се намира наследницата. Задача не особено трудна, стига, разбира се, да разполагаш с необходимото време.

Решението бе да се мисли в дребни, дори микроскопични мащаби — да се мисли за *S. xavierii*, енешански прокариотен организъм, наподобяващ в еволюционното си развитие въпросната бактерия. Подобно на някои бактериални щамове, живеещи в щастлива симбиозна връзка с хората, *S. xavierii* бе добре приет в енешанските организми, главно вътрешно, но нерядко и външно. Подобно на хората, енешанците също не бяха особено придирчиви по отношение на отделителните си навици.

Отделът за научни разработки на Колониалния съюз бе успял да разчете генетичната структура на *S. xavierii* и да създаде подобен на него *S. xavierii movere*: вариант, синтезиращ радиопредавател и радиоприемник с митохондриални размери. Тези микроскопични машинки записваха движенията на своите гостоприемници и сравняваха местоположението им с това на *S. xavierii movere* в други енешанци в предела на обхват. Записващият капацитет на миниатюрните устройства естествено бе крайно ограничен — не повече от час движение, — но затова пък те се деляха непрестанно и синтезираха нови машини, които продължаваха наблюдението.

Отделът за научни разработки успя да вкара генетично модифицираната бактерия в двореца чрез лосион за ръце, подхвърлен на нищо неподозиращ дипломат от Колониалния съюз, който често посещаваше своите енешански колеги. Тези енешанци на свой ред прехвърлиха бактерията на други служители в двореца и скоро тя се разпространи навсякъде. Успоредно с това бе извършена незабележима корекция в мозъчната протеза на дипломата, така че да записва микропредаванията на модифицираните бактерии, които вече се бяха загнездили не само в придворните, но и в наследницата и обслужващия я персонал. За по-малко от месец Отделът разполагаше с подробна и точна карта на Двореца на кралицата-майка, основаваща се на придвижването на служителите в него.

Никой от Отдела за научни разработки не си направи труда да информира дипломатическия корпус за това, че техен колега се използва в шпионска операция. Това не само би го изложило на риск, но и щеше да разяри служителите на корпуса.

Иаред достигна покрива на двореца, приземи се безпрепятствено и сгъна парапланера. Около него кацаха и другите войници от Втори взвод — и веднага се заемаха с поставянето на въжета за спускане в отвора. Сара Поулинг застана на ръба на отвора и надникна надолу през облака прах.

::Не гледай надолу:: — предупреди я Иаред.

::Няма страшно:: — успокой го тя и му прати интегрирано изображение на отвора, от което му се зави свят. Той долови тревогата и нетърпението ѝ.

Въжетата бяха завързани.

::Поулинг, Дирак:: — заговори Джейн Сейгън. — ::Почваме::

Не бяха изминали и пет минути, откакто трите лъча бяха прорязали небето, и с всяка нова секунда опасността жертвата да бъде преместена се увеличаваше. Освен това скоро можеше да пристигнат подкрепления и още служители. Разрушаването на административното крило щеше да отвлече вниманието в друга посока, но не задълго. Тримата се закачиха за въжетата и се спуснаха четири етажа надолу, право в покоите на кралицата-майка. Люпилното бе точно под тях. Бяха решили лъчът да спре тук, за да не предизвика срутване на тавана. Докато се спускаха, Иаред се убеди в мъдростта на това решение: макар и обявен за „свръхточен“, лъчът бе предизвикал

значителни щети на трите етажа, които бе прорязал, и голяма част от отломките се бяха посипали на дъното.

::Премини на инфрачервен обхват:: — нареди Сейгън. — ::Светлините са изключени и има много прах.::

Иаред и Поулинг веднага изпълниха нареждането. Въздухът около тях бе озарен от бледо сияние — разсеяна топлина от лъча и димящите останки долу.

Тъкмо когато се спускаха на най-долното ниво, върху вратата на помещението се посипаха удари — охраната бе пристигнала. Иаред, Сейгън и Поулинг откачиха въжетата и тежко стъпиха върху прашния под — Енеша бе планета с по-висока гравитация. Иаред разрита камънаците около краката си. Тримата огледаха помещението, маркираха местонахождението на пазачите в мрака и пратиха информацията на останалите. Само след няколко секунди от покрива се чуха приглушени изстрели. Пазачите изпопадаха като покосени.

::Районът е прочистен:: — докладва Алекс Рентген. — ::Крилото е изолирано. Не виждаме други пазачи. Слизаме след вас.::

Джули Айнщайн и още двама от взвода вече се спускаха по въжетата.

Покоите на кралицата-майка и люпилното бяха отделени от останалата част на сградата с подсилени прегради и врати. Тъй като се предполагаше, че тези помещения са добре защитени, вътре нямаше почти никаква охрана. Една-единствена тежка резбована врата затваряше прохода към люпилното. Иаред гръмна ключалката и нахълта вътре, следван от Поулинг и Сейгън.

Нещо профуча към него, докато проверяваше ъглите, той се наведе и се претърколи — и когато вдигна глава, видя енешанец, който тъкмо замахваше с някаква тояга. Иаред блокира удара и изрита енешанеца в яките долни крайници. Енешанецът изрева от болка. С периферното си зрение Иаред забеляза още един енешанец — беше се присвил в ъгъла и стискаше нещо, което пищеше.

Първият енешанец се хвърли отново, но изведнъж викът му секна и той се отпусна върху присвитиия Иаред. Едва когато почувства тежестта на увисналото му тяло, Иаред осъзна, че е чул кратък автоматен откос. Погледна над трупа и видя Сара Поулинг — тя тъкмо сграбчваше енешанеца за мантията, за да го изтегли настрана.

::Можеше да го убиеш и преди да се нахвърли върху мен:: — укори я Иаред.

::Ако продължаваш да се оплакваш, ще те оставя под него:: — тросна се тя. — ::Между другото, няма да е зле да ми помогнеш, вместо да ме оставяш да дърпам сама::

Със съвместни усилия двамата изтърколиха тежкия енешанец настрана. Иаред се наведе да го огледа по-внимателно.

::Това *той* ли е?: — попита Поулинг.

::Не мога да определя:: — отвърна Иаред. — ::Всички ми изглеждат еднакви::

::Мърдай!:: — Тя го сръга и се озърна. Междувременно бе прегледала отново доклада за операцията. — ::Да, той е. Това е бащата. Кралската особа::

Иаред кимна. Янх Хио, кралската особа, избран по политически съображения да бъде баща на наследницата. Матриархалните традиции на енешанското общество изискваха бащата да е пряко отговорен за претаморфозните грижи за отрочето. Традициите също така налагаха бащата да остане в люпилното на наследницата през трите дни след ръкополагането, жест, символизиращ приемането на родителските задължения. Това — заедно с някои други причини — бе наложило отвлечането да стане тъкмо в този период. Убийството на Янх Хио не бе първостепенна задача на операцията, но си оставаше важна част от нея.

::Той загина, защитавайки детето си:: — рече Иаред.

::Това е начинът, но не и причината:: — уточни Поулинг.

::Е, това вече едва ли има някакво значение за него::

::Тази операция е гадна:: — повтори отново Поулинг.

Внезапно от ъгъла на стаята долетяха изстрели. Врещенето, което придружаваше появата им тук, замлъкна за кратко, после се поднови, още по-интензивно. Иззад ъгъла се появи Сейгън, с пушка в едната ръка и гърчеща се бяла маса в другата. Вторият енешанец лежеше неподвижно — Джейн го бе застреляла.

::Това е гледачката:: — уточни тя. — ::Не ми даваше наследничката::

::Ти помоли ли я?: — попита Поулинг.

::Ами да:: — отвърна Сейгън и посочи миниатюрния механичен преводач на колана си. Беше предназначен за по-късен етап на

операцията. — ::Или поне опитах::

::Вероятно сме ти объркали плановете с убийството на бащата::
— изръмжа Иаред.

Вревящото нещо в ръката на Сейгън се извиваше енергично и едва не се изплъзна от хватката ѝ. Тя пусна оръжието си, за да може да улови съществото по-добре. Пищенето му се усили, когато го притисна към гърдите си.

::Значи това им е наследничката:: — рече Иаред.

::Аха:: — потвърди Сейгън. — ::Преметаморфична енешанка. Като голям пищящ червей::

::Не можем ли да я седираме?:: — попита Поулинг. — ::Вдига ужасен шум::

::Не:: — отвърна Сейгън. — ::Кралицата-майка трябва да се увери, че е още жива:: — Наследничката отново се задърпа и Сейгън вдигна ръка и я погали, за да я успокои. — ::Дирак, вземи ми пушката::

Иаред се наведе да вдигне оръжието. В този момент светлините блеснаха.

::О, по дяволите!:: — изруга Сейгън. — ::Възстановиха захранването::

::Нали трябваше да разрушим и резервния генератор?:: — попита Иаред.

::Да:: — потвърди Сейгън. — ::Изглежда обаче не е само един. Да тръгваме:: — Изскочиха от люпилното, Сейгън с наследничката, а Иаред с нейната пушка.

В покоите на кралицата-майка двама от войниците държаха въжетата опънати. Джули Айнщайн прикриваше подходите.

::Долните два етажа също са обезопасени:: — докладва тя. — ::Към тях има само един вход. Но най-горният е отворен на всички страни::

::Десантният кораб се приближава:: — намеси се Алекс Рентген. — ::Забелязаха ни на покрива и започнаха да ни обстрелват::

::Искам да ни прикривате, докато излизаме горе:: — нареди Сейгън. — ::Осигурете прикриващ огън за горния етаж. Там е отворено, всеки може да дойде::

::Слушам:: — отвърна Рентген.

Сейгън подаде наследничката на Поулинг, свали си раницата и извади от нея специално пригоден за целта вързоп. Напъха вътре гърчещото се същество и праметна презрамките през рамо.

::Аз съм в средата. Дирак, поемаш отляво, Поулинг отдясно. Айнщайн ни прикрива, докато се изкачваме, а после вие двамата прикривате нея. Ясно?::

::Ясно:: — потвърдиха Иаред и Поулинг.

::Презареди ми пушката и я дай на Айнщайн:: — продължи Сейгън. — ::Тя няма да има време да презарежда.::

Иаред извади пълнителя от пушката на Сейгън и го смени с нов, после я подаде на Айнщайн.

::Готови сме:: — докладва Рентген отгоре. — ::Побързайте.::

Малко след като започнаха да се катерят по въжетата, чуха тропота на прииждащите енешанци. Заели позиции, останалите войници от взвода очакваха началото на престрелката. Напълно интегриран с тях, Иаред можеше да определи, че спокойствието им е привидно и че всъщност са ужасно напрегнати. В този момент Айнщайн откри стрелба. Последваха изстрели и отгоре. Енешанците бяха стигнали горния етаж.

Сейгън бе затруднена до известна степен от вързопата с наследничката, но тъй като не носеше оръжие, имаше най-малък товар и това ѝ позволи да се катери най-бързо. Два куршума я одраскаха по рамото тъкмо когато стигна горния край и поемаше протегнатата ръка на Джулиан Лоуъл. Трети просвистя над ръката ѝ и удари Лоуъл точно в дясното око, мина през мозъка, рикошира от вътрешната страна на черепа, върна се в шията и прекъсна сънната артерия. Лоуъл падна в отвора, блъсна Сейгън, вкопчи се в мъртвешка хватка във вързопата и го откъсна от презрамките. Сейгън се бе вкопчила в ръба и не можеше да направи нищо.

::Някой да го хване:: — предаде светкавично тя, докато Алекс Рентген я издърпваше.

Иаред посегна към падащия вързоп, но не можа да го стигне — беше твърде далеч от него. Презрамките изплющяха покрай Поулинг, тя успя да ги улови и вързопът описа полукръг под нея.

Още по-надолу Иаред долови откъм Айнщайн изненада и болка. Оръжието ѝ мълчеше. Хрущящият звук, който предаваше, бе от стъпките на нахлуващите в помещението енешанци.

Поулинг погледна нагоре към Иаред.

::Продължавай да се катериш.::

Иаред я послуша, без да поглежда надолу. Подаде глава на най-горното ниво и видя цяла купчина избити енешанци и други, които бяха отстъпили назад и обстрелваха неговите другари. Някой отгоре му протегна ръка. Той погледна надолу и видя увисналата на въжето Сара Поулинг, с вързопа в ръка, а на дъното енешанец, целеше се в нея. Вързопът ѝ пречеше да се катери.

Тя също го гледаше. Усмихна му се.

::Любими...:: — успя да изрече и хвърли вързопа към него в мига, когато първият куршум попадна в гърдите ѝ. Иаред протегна ръка, втренчил хипнотизиран поглед в тялото ѝ, което сякаш танцуваше под ударите на куршумите. Върху лицето, гърдите и корема ѝ разцъфваха ярки цветя. Той успя да улови вързопа и го изтеглиха през ръба в мига, в който Поулинг политаше надолу. Почувства как животът я напуска... и връзката прекъсна.

Докато го дърпаха към десантния кораб, не спираше да крещи.

Енешанската култура е едновременно матриархална и племенна, нещо съвсем естествено за раса, чиито далечни насекомоподобни предци са обитавали термитници. Кралицата-майка идва на власт с гласуване на матриарсите на големите енешански племена, но терминът едва ли е в състояние да опише един мъчителен и дълъг процес, продължаващ години и нерядко придружаван от кръвопролитни войни, тъй като всяко племе копнее именно неговият матриарх да заеме този многоуважаван пост. За да се избегнат междуособиците в края на управлението на всяка кралица-майка, постът ѝ става наследствен, но това е свързано със строги изисквания: кралицата е длъжна да осигури наследница до две години от момента, когато е приела кралската мантия, в противен случай племето ѝ се лишава от правото да излъчва свой представител за в бъдеще.

Енешанските матриарси, захранвани с богато на хормони кралско млечице, което предизвиква стремителни изменения в телата им (още един наследствен белег), са плодовити през целия си живот, така че способността за възпроизводство при тях рядко се поставя под съмнение. Проблемът обикновено възниква при избора на подходящ

баща. Матриарсите не се женят по любов (строго погледнато, те въобще не се женят), така че изборът обикновено е свързан с определени политически съображения. Племената, които не са успели да излъчат свой матриарх, се съревновават в избора на кралска особа, баща на наследницата, тъй като това ще осигури на племето власт и влияние в управляващите среди. Новоизбраната кралица-майка обикновено посочва за своя половинка представител на някое съюзническо племе, в благодарност за върнатата служба, но е възможно изборът да падне и върху най-големия противник, когато това може да позволи да се избегнат назряващи междусобици. Само когато е от дълга потомствена линия, кралицата-майка може да си позволи лукса сама да избира кралската особа.

Фхилеб Сер беше шестата кралица-майка в настоящата династия Сер (племето бе излъчило три други успешни кралици през последните няколкостотин енешански години). След възкачването си на престола тя бе избрала за свой спътник представител на племето хио — племе, чиито експанзионистични колониални амбиции в края на краищата бяха довели до сключването на таен съюз с рреите и обините и подготовката на нападение срещу човешките колонии. Тъй като възнамеряваха да играят главна роля в предстоящата война, енешанците разчитаха да получат най-голямото парче от територията на Колониалния съюз, включително централната планета на Съюза, Феникс. Рреите щяха да се задоволят с няколко по-слабо развити планети, между които Корал — мястото, където наскоро бяха претърпели унижително поражение.

Що се отнася до обините, загадъчни до последно, те предложиха да участват със сили, които почти се равняваха на енешанските, но поискаха в замяна една-единствена планета: свръхнаселената и лишена от природни богатства Земя, която бе в такова незавидно и тежко положение, че дори Колониалният съюз я държеше под карантина. Енешанците и рреите бяха щастливи от този избор.

Наследственото управление, подхранвано от политическите амбиции и възгледи на хио, бе подтикнало енешанците да започнат подготовката на война срещу човечеството. Но макар племената да бяха обединени, всяко си имаше свой съвет. И едно от тях — племето гелн — възразяваше упорито срещу идеята за нападение над Колониалния съюз с мотивите, че хората могат да са непредсказуемо

силни и жестоки, особено когато бъдат притиснати до стената. Гелните смятаха, че реите са много по-перспективна жертва, като се има предвид дълготрайната вражда между тези две раси и незавидното състояние на военните им сили след погрома при Корал.

Кралицата-майка Фхилеб Сер предпочете да игнорира решението на гелнския съвет по този въпрос, но тъй като сметна, че то е продиктувано от някаква неясна симпатия към хората, избра един от гелнските съветници, Ху Гелн, за енешански посланик в Колониалния съюз. Ху Гелн бе повикан наскоро на Енеша, за да присъства на Ръкополагането и да участва в празнуването на Чафалана заедно с кралицата-майка. Същият този Ху Гелн, който бе при кралицата-майка, когато Втори взвод атакува, и който, все още заедно с нея, се криеше, докато хората, убили нейния съпруг и отвлечли едничкото ѝ отроче, се готвеха да установят контакт с нея.

::Спряха да ни обстрелват:: — докладва Алекс Рентген. —
::Изглежда, се усетиха, че наследничката е при нас::

::Добре:: — отвърна Сейгън. Поулинг и Айнщайн бяха мъртви, но тя и останалите войници все още се намираха в двореца и Сейгън искаше да се измъкнат час по-скоро. Даде сигнал да се отправят към десантния кораб и подскочи, когато Даниъл Харви неволно я докосна по рамото — унитардът бе успял да блокира първия изстрел, но вторият бе минал през тъканта и бе оставил дълбока рана. Поне за известно време дясната ѝ ръка щеше да е извън строя. Джейн посочи с лявата малката носилка, където лежеше пристегнатото с колани гърчещо се телце на Вют Сер, наследницата на кралицата-майка. Тя вече не врещеше, а само скимтеше тихичко, изтощена до такава степен, че дори бе забравила страха си.

::Някой да ѝ бие инжекцията:: — нареди Сейгън.

::Аз ще го направя:: — Иаред се надигна, преди друг да е предложил услугите си, и извади дългата игла, поставена в медицинския комплект под седалката на Сейгън. Наведе се над Вют Сер, изпълнен с отвращение и омраза. Пред погледа му изникна схема, чрез която МозКомът му показваше къде точно трябва да се вкара иглата и на каква дълбочина, преди да изпразни съдържанието на спринцовката.

Иаред заби иглата със сила и Вют Сер нададе оглушителен рев. Иаред натисна буталото на спринцовката и изстреля половината от съдържанието ѝ в едната от двете незрели разплодителни торбички на телцето. Изтегли иглата, пъкна я наново, във втората торбичка, и повтори процедурата. Попадналите в торбичките наноботи облепиха вътрешните им стени и постепенно се нагорещиха, умъртвиха околните тъкани и стерилизираха напълно наследницата.

Вют Сер продължаваше да крещи от болка и уплаха.

::Имам пряка връзка с кралицата-майка:: — докладва Рентген. — ::Картина и звук::

::Включи я на общия канал:: — отвърна Сейгън. — ::Алекс, застани до носилката. Ти ще си камерата::

Рентген кимна, наведе се над носилката и втренчи поглед в Сейгън така, че да изпълнява ролята на камера и микрофон.

::Излизам на линия:: — докладва той. Пред погледа на Иаред — както и на всички останали — се появи кралицата-майка на Енеша. Дори без да познават енешанските гримаси, за всички бе ясно, че кралицата кипи от гняв.

— Ах, ти, шибано човешко лайно — заговори кралицата-майка (или по-точно механичният преводач, подаващ литературен превод на всичко онова, което очевидно не можеше да се изрази само с думи). — Имаш трийсет секунди да ми върнеш дъщерята или ще обявя война на всички ваши светове. Кълна се, че от тях няма да остане камък върху камък.

— Я млъквай! — срязва я Сейгън и превеждащото устройство на колана ѝ изграка повелително.

От другия край на линията се дочуха множество потраквания, подсказващи объркването, царящо сред всички придворни. Беше абсолютно недопустимо някой да си позволява подобен език с кралицата-майка.

— Какво казахте? — попита кралицата, очевидно също шокирана.

— Казах да млъкваш — повтори Сейгън. — Ако си умна, ще изслушаш внимателно това, което ти казвам, и ще спестиш на народа си нови страдания. Освен това, няма начин да обявиш война на Колониалния съюз, защото вече сте го направили. Вие, рреите и обините.

— Нямам представа за какво говориш... — почна кралицата-майка.

— Ако ме излъжеш още веднъж, главата на дъщеря ти ще хвъркне — прекъсна я Сейгън.

Отново потракване. Но кралицата-майка не посмя да продължи.

— И така — рече Сейгън. — Питам отново — във война ли сте с Колониалния съюз?

— Да — отвърна кралицата-майка след продължително мълчание. — Или по-скоро, ще бъдем.

— Мисля, че няма да бъдете — заяви Сейгън.

— Коя си ти? — настоя кралицата-майка. — Къде е посланик Хартлинг? Защо преговарям с някой, който заплашва детето ми?

— Предполагам, че посланик Хартлинг в момента е в своя кабинет и няма никаква представа за ставащото тук. Вие не си направихте труда да я информирате за военните си планове, ние също. Преговаряш с човек, който заплашва да убие детето ти, защото вие възнамерявахте да убивате наши деца. Говориш с мен, защото не заслужаваш повече. Искам да те уверя, че това е единствената ти възможност за преговори с Колониалния съюз.

— Трябва да видя дъщеря си — проговори кралицата-майка след поредната пауза.

Сейгън кимна на Рентген и той се обърна и погледна хлипащото на носилката създание. Иаред, който наблюдаваше внимателно кралицата-майка, забеляза отчаянието и болката ѝ.

— И какво очаквате от мен? — попита тя.

— Да прекратиш войната — отвърна Сейгън.

— Не сме само ние — посочи кралицата-майка. — Дори да поискаме да се оттеглим, другите ще настояват да знаят защо.

— В такъв случай продължавайте да се готвите за война. Но после нападнете някой от своите съюзници. Бих ти предложила рреите. Те са слаби и освен това ще са изненадани.

— А какво да правим с обините?

— Ние ще имаме грижата за тях.

— Така ли? — подхвърли недоверчиво кралицата-майка.

— Така — рече Сейгън.

— И предлагате да потулим това, което се случи тази вечер тук? Лъчите, които разрушиха двореца ми, сигурно са се виждали от

стотици мили.

— Не да го потулите, а да го разследвате — отвърна Сейгън. — Колониалният съюз с радост ще ви помогне за това. Енешанците са наши приятели. А после, когато се разбере, че за всичко са виновни рреите, ще имате повод за войната.

— Какво друго искате?

— Има един човек, Чарлз Ботин. Знаем, че ви помага. Искаме да ни го предадете.

— Не е при нас — отвърна кралицата-майка. — При обините е. Поискайте си го от тях. Друго?

— Гаранции, че няма да участвате във войната срещу нас.

— Искате да сключим договор?

— Не — рече Сейгън. — Искаме нова кралска особа. По наш избор.

Това вече предизвика ужасно вълнение.

— Убихте съпруга ми, а сега настоявате да ми изберете нов? — попита кралицата-майка.

— Да.

— Но какъв е смисълът? Моята Вют вече е ръкоположена. Тя е официалната наследница. Дори да се съглася и вие да освободите дъщеря ми, като член на клана хио тя ще му осигурява политическо влияние. Само ако я убие, ще ги лишите от това влияние... — Кралицата-майка млъкна, после продължи: — Но ако го направите, защо да изпълнявам останалите ви искания?

— Кралице — бавно каза Сейгън, — дъщеря ви е стерилна.

Мълчание.

— Не сте го направили — възкликна кралицата-майка отчаяно.

— Напротив.

Кралицата затрака пронизително с уста. Плачеше. Надигна се и се приближи до камерата.

— Вие сте чудовища!

Сейгън не отговори.

Ръкополагането на наследница не можеше да бъде отменено. Стерилна наследница означаваше край на управляващата династия и началото на нов период на кървави войни, докато на престола не се възкачи нова наследница. Ако племената разберяха, че ръкоположената не може да има деца, нямаше да дочакат да умре от естествена смърт,

за да подхванат войната. Първо щяха да убият кралицата-майка, за да може ръкоположената наследница да заеме мястото ѝ. После щяха да премахнат и нея. А когато тронът бъдеше освободен, към него щяха да протегнат ръце мнозина. Като беше лишил Вют Сер от възможността да създаде потомство, Колониалният съюз бе обрекъл рода ѝ на забрава и унищожение, а Енеша — на анархия. Освен ако кралицата-майка не се съгласеше с условията им.

— Няма да позволя вие да ми избирате съпруг — викна тя.

— Ще съобщим на матриарсите, че дъщеря ти е стерилна — заплаши Сейгън.

— Ще унищожа кораба ви заедно с дъщеря ми в него! — изкрещя кралицата-майка.

— Ами добре — отвърна Сейгън. — И всички матриарси ще узнаят, че твоята некомпетентност е предизвикала нападението ни и е довела до смъртта на кралската особа и наследницата. И тогава дори да си посочиш съпруг, племето му най-вероятно ще те отхвърли. А без съпруг няма и наследница. Без наследница няма мир. Ние познаваме добре енешанската история. Знаем, че племената ви са се счепквали и за по-дребни неща и че заобиколените с всеобща ненавист кралици-майки не са издържали дълго на престола.

— Няма да позволя това да се случи.

Сейгън сви рамене.

— Убий ни тогава. Или отхвърли исканията ни и ще ти върнем стерилната дъщеря. Всъщност можеш да направиш и това, което очакваме, и тогава можеш да разчиташ на съдействието ни. Имаш избор всъщност. Само дето не разполагаш с време.

Макар да не познаваше особеностите на енешанската физиология и психология, Иаред не се съмняваше, че в душата на кралицата-майка се води страшна борба. Спомни си думите на Сейгън на оперативката — че дори да не могат да сломят военната машина на енешанците, хората могат да ги пречупят психологически.

— И кого трябва да избира? — попита кралицата-майка.

— Хю Гелн.

Кралицата се обърна и изгледа Хю, който стоеше мълчаливо зад нея. От гърлото ѝ се изтръгна енешанското подобие на смях.

— Защо ли не съм учудена?

— Той ще е добър мъж — увери я Сейгън. — Ще ти бъде утеха и опора.

— Само да си го похвалила още веднъж — заплаши я кралицата-майка, — войната почва.

— Моля за прошка, кралице — отвърна Сейгън с престорена смиреност. — Е, споразумяхме ли се?

— Да — отвърна кралицата и отново издаде онзи стържещ звук. — О, Боже! — преведе воплите ѝ машината. — Ох, Вют. О, Боже!

— Знаете какво трябва да направите — рече Сейгън.

— Не мога... не мога... — Кралицата-майка се разплака. Щом я чу, Вют Сер също се разрева.

— Трябва — повтори твърдо Сейгън.

— Моля ви — обърна се към тях най-могъщото същество на планетата. — Не мога. Моля ви. Моля ви, помогнете ми.

::Дирак:: — премина на вътрешна връзка Сейгън. — ::Направи го::

Иаред извади бойния си нож и застана над съществото, заради което бе умряла Сара Поулинг. Беше вързано и се гърчеше и плачеше за майка си, но щеше да умре само и далече от нея, завладяно от страх и безпомощност. Далече от всички, които са го обичали.

И изведнъж Иаред почувства, че нещо в него се прекършва. Не разбра какво точно, но беше безсилен.

Джейн Сейгън пристъпи до него, взе ножа от ръката му и го вдигна. Иаред извърна глава.

Плачът секна.

ВТОРА ЧАСТ

8.

Всичко започна от едни желирани бонбони.

Иаред ги видя на щанда за сладкиши, докато се мотаеше из станция Феникс. Отначало ги подмина, беше по-заинтригуван от шоколадите. Но очите му сами се върнаха към прозрачното пликче с черни топчета, които изпъкваха странно на фона на общата сладкарска шарения.

— Добре де, как става това? — попита Иаред продавачката, когато осъзна, че му е трудно да откъсне поглед от тях. — Какво ги прави тия желирани бонбони толкова специални?

— Едни ги обичат, други ги мразят — отвърна тя. — Повечето хора ги мразят — и се дразнят, че трябва да ги отделят от останалите в пликчето. Тези, които ги обичат, предпочитат в пликчето да са само такива. Така че реших да ги продавам отделно.

— Вие от коя група сте? — попита Иаред.

— От тези, дето не могат да ги понесат. А мъжът ми не може да им се насити. Дъвче ги, и ми дъха, за да съм им усетела аромата. Веднъж го изритах от леглото за това. Никога ли не сте опитвали черни желирани бонбони?

— Никога — призна Иаред. — Смятам обаче да пробвам.

— Храбрец сте значи — похвали го продавачката и му подаде едно пликче. Иаред го взе, докато продавачката регистрираше покупката (като войник от КОС, Иаред не беше длъжен да плаща за нея: всичко, което доставяше удоволствие на храбреците от армията, беше безплатно, включително желираните бонбони), но търговците си водеха стриктни записки, тъй като след това предоставяха сметките на Колониалните отбранителни сили. Капитализмът си бе проправил път в космоса и се справяше доста добре.

Иаред извади две бонбончета и ги лапна, строши с кътници твърдата им обвивка и засмука ароматния пълнеж. Примижа. Бяха точно такива, каквито ги помнеше. Лапна цяла шепа.

— Как са? — попита продавачката развеселено.

— Чудесни са — изфъфли Иаред с пълна уста. — Идеални.

— Ще кажа на мъжа ми, че има попълнение в отбора.

— Двама сме — отвърна Иаред. — Дъщеря ми също ги харесва.

— Е, чудесно — засмя се продавачката, но Иаред вече се бе отдалечил, унесен в мисли. След десетина крачки бръкна в пликчето за още бонбони... и замря неподвижно.

„Дъщеря ми?“, помисли си и изведнъж го завладя необяснима мъка. Призля му, той се задави, наведе се и повърна. В паметта му изникна едно име.

„Зоя — помисли си Иаред. — Дъщеря ми е Зоя. Мъртвата ми дъщеричка“.

Някой го хвана за рамото. Иаред подскочи, едва не се подхлъзна върху повърнатото и изпусна кесийката с бонбони. Вдигна глава и видя, че пред него стои жена от Колониалните отбранителни сили. Гледаше го някак странно, после изведнъж в главата му отекна бръмчащ звук, като човешки глас, но ускорен десетократно. Това се повтори няколко пъти, сякаш някой пляскаше с ръце в главата му.

— Какво? — извика Иаред на жената.

— Дирак — каза тя. — Успокой се. Какво ти е?

Внезапно го завладя необясним страх. Той се обърна и побягна.

Джейн Сейгън го проследи с поглед, после сведе глава към повърнатото и разхвърляните бонбони. Обърна се, отиде до щанда за сладкиши и попита продавачката:

— Какво стана?

— Ами значи той дойде и си купи черни желирани бонбони — отвърна продавачката. — Много ги обичал. Налапа цяла шепа. И после си тръгна... и повърна.

— Нещо друго? — попита Сейгън.

— Нищо — отвърна продавачката. — Е, побъбрихме си. Аз му казах, че мъжът ми много ги харесва тия бонбони, той каза, че и дъщеря му ги харесвала. Нищо друго.

— Дъщеря му?

— Да де. Така каза.

Сейгън огледа улицата. От Дирак нямаше и следа. Тя въздъхна и отвори пряка линия до генерал Сцилард.

Иаред влезе в стационарния асансьор, натисна бутона за нивото с лабораторията и едва сега забеляза, че ръката му е зелена. Дръпна я с такава сила, че я удари в стената на кабината. Другите в асансьора го изгледаха със странни, дори навъсени погледи и той едва сега осъзна, че е блъснал с лакът една жена, и каза високо:

— Извинете.

Жената изсумтя нещо и втренчи поглед право пред себе си. Иаред направи същото и видя размазаното си зелено отражение в полираната метална стена. Вече бе толкова изплашен, че едничкото, за което се молеше, бе да не се напикае в пълния с непознати асансьор. За момента социалните условности надделяха над ужаса от обърканата му идентичност.

Ако в този момент трябваше да отговори кой е, едва ли щеше да може. Но във всекидневието хората не си задават подобни въпроси. Иаред знаеше, че зеленият цвят на кожата му не е нормален, че лабораторията му се намира три етажа по-долу и че дъщеря му Зоя е мъртва.

Асансьорът спря на неговия етаж и той излезе в широкия коридор. На това ниво нямаше магазини и сладкарски щандове, то бе предназначено за Отдела за научни разработки. На всеки стотина крачки от двете страни имаше войници, които следяха всичко, което ставаше тук. Вратите към коридорите бяха оборудвани с биометрични и МозКом-скенери, които проверяваха посетителите от разстояние. Ако някой от скенерите засечеше чужд човек, щяха да го спрат още преди да е влязъл в коридора.

Иаред знаеше, че разполага със свободен достъп до повечето от страничните коридори, и същевременно се чудеше как е възможно човек със зелено тяло да се разхожда тук необезпокояван. Тръгна с привидно забързана походка към лабораторията. Може би докато стигне дотам, ще се досети какво трябва да прави. Ала изведнъж осъзна, че всички войници са се обърнали към него и го гледат.

„По дяволите!“ — изруга Иаред наум. До входа за неговия коридор имаше по-малко от петдесетина крачки. Той хукна нататък и се изненада от бързината, с която функционираше тялото му. Войникът на пост при входа смъкна от рамо пушката си, но докато я вдигне, Иаред вече беше до него. Блъсна го грубо — и войникът се удари в стената и се свлече до нея. Иаред го прескочи и хукна към вратата на

лабораторията. Изведнъж над главата му завиха сирени и аварийните врати се хлопнаха — Иаред едва успя да се шмугне покрай тази, която щеше да отреже пътя му до целта. Стигна входа на лабораторията и натисна. Вътре завари един от техниците и някакъв ррей. Иаред бе поразен от това, че в лабораторията има чуждоземец, а заедно с объркването дойде и страхът, че може би ще го заловят да върши нещо незаконно и подлежащо на наказание. Умът му заработи трескаво, търсеше някакво обяснение за случващото се, но безуспешно.

Рреят извърна глава, заобиколи масата, зад която стоеше, и се приближи към Иаред.

— Ти си онзи, нали? — попита на странен, но съвсем разбираем английски.

— Кой? — отвърна с въпрос Иаред.

— Войникът, когото създадох, за да поставят клопка на предателя. Но не успяха.

— Не те разбирам — рече Иаред. — Това е моята лаборатория. Ти кой си?

Рреят завъртя глава.

— А може би в края на краищата са успели — каза и се посочи. — Аз съм Кайнен. Учен и затворник. Вече знаеш кой съм. Но знаеш ли *ти* кой си?

Иаред понечи да отвърне, но изведнъж осъзна, че отговорът му убягва. Стоеше, мърдаше беззвучно уста и не знаеше какво да каже. След секунди вратата се отвори. Жената, която прекрачи прага, вдигна пистолет и го простреля в главата.

::Първи въпрос:: — заговори генерал Сцилард. Иаред лежеше в лазарета на станция Феникс, където се възстановяваше от зашеметяващия изстрел. Охраняваха го двама войници и Джейн Сейгън, която се бе облегла на стената. — ::Кой си ти?::

::Редник Иаред Дирак:: — докладва Дирак. Не попита кой е генерал Сцилард, МозКомът го бе идентифицирал още щом влезе в помещението. Същото трябваше да е направил и МозКомът на генерала, така че въпросът му беше излишен. — ::Разпределен съм на „Хвърчило“. Моят командващ офицер е лейтенант Сейгън, която присъства.::

::Втори въпрос:: — продължи Сцилард. — ::Знаеш ли кой е Чарлз Ботин?::

::Не, сър:: — рече Иаред. — ::Трябва ли?::

::Вероятно, като се има предвид, че те открихме точно в неговата лаборатория. Така си казал и на онзи ррей. Кое то подсказва, че си се мислел за Ботин — поне в онзи момент. Лейтенант Сейгън ми докладва, че не си реагира на името си, когато те е повикала.::

::Сега си спомням, че не знаех кой съм:: — призна Иаред. — ::Но не помня да съм се мислел за някой друг.::

::Но си открил точно лабораторията на Ботин, без да си ходил там преди това:: — посочи Сцилард. — ::Вече проверихме, че не си се ориентирал чрез своя МозКом, за да я намериш.::

::Не мога да дам никакво обяснение:: — отвърна Иаред. — ::Споменът за нея просто изникна в главата ми.:: — Видя, че Сцилард и Сейгън се споглеждат.

Вратата се отвори и влязоха двама души. Единият приближи Иаред, преди МозКомът да го разпознае, и попита:

— Познаваш ли ме?

Юмрукът на Иаред го запрати на пода. Войниците вдигнаха оръжия, но Иаред, който вече се бе успокоил от внезапния изблик на гняв, се обърна към тях с разперени ръце.

Докато мъжът се изправяше, МозКомът най-сетне го идентифицира като генерал Грег Матсън, ръководител на Отдела за научни разработки.

— Този отговор ми беше достатъчен — рече той, затисна с длан насиненото си око и тръгна към умивалника, за да провери пораженията.

— Не бъди толкова сигурен — подвикна след него Сцилард. После се обърна към Иаред. — Редник, познавате ли човека, когото ударихте току-що?

— Зная, че това е генерал Матсън — отвърна Иаред.

— Но не го знаех, когато го ударих.

— Защо го ударихте?

— Нямам представа, сър. Аз просто... — И млъкна.

— Отговорете на въпроса, редник! — подкани го Сцилард.

— Стори ми се, че така трябва. Не мога да обясня защо.

— Той определено си спомня някои неща — обърна се Сцилард към Матсън. — Но не всичко. И не помни кой е.

— Глупости — изсумтя Матсън откъм умивалника.

— Помни достатъчно, за да ме прасне по главата. Този кучи син копнее за това от години.

— Генерале, може да си е припомнил всичко, но да се преструва, че не е — обади се човекът до Сцилард. Според МозКома на Иаред това беше полковник Джеймс Робинс.

— Напълно възможно — съгласи се Сцилард. — Но действията му до момента не го потвърждават. Ако наистина беше Ботин, нямаше да е в негов интерес да разкрива пред нас, че си спомня каквото и да било. Крошето не беше най-умното нещо.

— Може и да не е умно — рече Матсън от умивалника. — Но се запомня. — Обърна се и Иаред видя, че под окото му набъбва синина. — Ако бяхме на Земята, този тип щеше да бъде изправен пред трибунал. Нищо чудно и да го разстрелят за нарушаване на дисциплината.

— Генерале... — почна Сцилард.

— Спокойно, Сци — прекъсна го Матсън. — Склонен съм да се съглася с теб. Ботин не би постъпил толкова глупаво, че да ме удари, следователно това не е Ботин. Изплуват само късчета от него и сега искам да видя какво можем да извлечем от тях.

— Генерале, войната, която се опитваше да разпали Ботин, приключи — каза Джейн Сейгън. — Енешанците ще нападнат рреите, а не нас.

— Това е чудесно, лейтенант — отвърна Матсън. — Но все още остава един противник. Обините продължават да си плетат кошницата и тъй като Ботин най-вероятно е при тях, не бива да бързаме да празнуваме победата. Все още искаме да узнаем това, което знае Ботин, и сега, когато нашият малък редник държи двама души в главата си, може бе е редно да окуражим втория от тях да излезе на бял свят. — Обърна се към Иаред. — Какво ще кажете, редник? Наричат колегите ви Призрачните бригади, но според мен вие сте този, в чиято глава витае *истински* призрак. Ще ни помогнете ли да го изкараме?

— С цялото ми уважение, сър, нямам ни най-малка представа за какво говорите — отвърна Иаред.

— Разбира се, че нямаш — изръмжа Матсън. — Освен че си спомняш коя е лабораторията, не знаеш нищо друго за Чарлз Ботин, нали?

— А, знам още нещо — възрази Иаред. — Че е имал дъщеря.

Генерал Матсън отново опипа с пръсти насиненото.

— Абсолютно вярно, редник. — И погледна Сцилард. — Сци, бих искал да ми го върнеш. — Сейгън и Сцилард се спогледаха отново. Без съмнение си пращаха онези телеграфни съобщения, които Специалните части използваша за комуникиране. — Само временно, лейтенант — добави Матсън към Сейгън. — Ще ви го дам веднага щом приключим. Обещавам ви, че няма да го повредя. Едва ли ще ни е от полза, ако оставите да го гръмнат в някоя мисия.

— Преди този въпрос не ви безпокоеше — каза Сейгън. — Сър.

— Ах, прословутите нахакани маниери на Специалните части. Чудех се кога ли ще ви проличи, че вече сте на шест.

— На девет съм — поправи го Сейгън.

— А аз съм на сто и тридесет, така че искам да послушаш своя прапрадядо. Преди не ме интересуваше, че той може да умре, защото не смятах, че ще ни е полезен. Сега обаче не мисля така и затова предпочитам да остане жив. Ако се окаже, че няма с какво да ни помогне, ще ви го върна и можете да го пратите да го утрепят някъде. Освен това нямате право на глас. Така че млъквайте, лейтенант, и оставете на големите да говорят.

Сейгън само преглътна мъчително.

— Какво смяташ да го правиш? — попита Сцилард.

— Ще го пхна под микроскоп, разбира се — рече Матсън. — Ще разбере защо спомените му се връщат и може ли да изстискаме нещо от него. — Изви палец към Робинс. — Официално ще бъде назначен за асистент на Робинс. Ще прекарва доста време в лабораторията. Онзи ррей, който ви измъкнахме, може да се окаже полезен. Ще прибегнем и до неговите услуги.

— Смяташ да се довериш на един ррей? — Сцилард го погледна учудено.

— По дяволите, Сци. Не го оставяме дори да сере, без да му напъхаме камера в задника. Освен това е обречен, ако не си взема лекарството. Той е единственият учен, на когото мога да имам пълно доверие.

— Е, добре — склони Сцилард. — Навремето ти го поисках и ти ми го даде. Можеш да си го вземеш. Само не забравяй, че той е от нашите. Знаеш, че държа на хората си.

— Разбрахме се — ухили се Матсън.

— Заповедта за прехвърляне вече е при теб — продължи Сцилард. — Можеш да я парафираш, когато пожелаеш. — Кимна на Робинс и Сейгън, погледна за миг Иаред и излезе.

Матсън се обърна към Сейгън.

— Ако ще се сбогувате, сега е моментът.

— Благодаря, генерале — отвърна Сейгън. И каза на Иаред —
::Голям задник::

::Все още не разбирам какво става и кой е този Чарлз Ботин:: — отвърна Иаред. — ::Опитах се да открия информация за него, но явно е засекретена::

::Скоро ще научиш достатъчно:: — увери го Сейгън. — ::Но каквото и да е то, искам да запомниш едно. Ти си и ще си останеш Иаред Дирак. Не някой друг. Независимо от това как си направен или защо се е случило всичко това. Дори аз понякога го забравям и сега съжалявам. Така че искам да го запомниш::

::Ще го запомня:: — обеща Иаред.

::Хубаво. Този ррей, за когото говорят — казва се Кайнен. Кажу ми, че лейтенант Сейгън го моли да се грижи за теб. Предай му, че ще го приема за лична услуга::

::Ще му кажа:: — потвърди Дирак. — ::Веднага щом го срещна::

::Съжалявам, че те прострелях в главата със зашеметяващ заряд. Но нямаше друг начин::

::Сигурно. Благодаря, лейтенант. И сбогом::

Сейгън излезе.

— Свободни сте — каза Матсън на двамата войници и те също излязоха. — И така — Матсън се обърна към Иаред. — Редник, нека засега предположим, че малкият ти припадък от тази сутрин няма да се повтаря често. Въпреки това твоят МозКом е настроен да следи всяко твое действие и да показва местонахождението ти. Опиташ ли се да промениш настройките, моите войници ще ти видят сметката на мига. Докато не знаем точно кой се спотайва в главата ти, нямаш право на никакви тайни мисли. Разбра ли ме?

— Разбрах ви.

— Чудесно. В такъв случай, добре дошъл в Отдела за научни разработки, синко.

— Благодаря, сър. Обаче ще ми каже ли някой най-сетне какво става?

Матсън се усмихна, погледна Робинс и нареди:

— Ти му кажи.

И излезе.

Иаред втренчи поглед в Робинс.

— Ох... — въздъхна Робинс. — Значи така...

— Интересен белег. — Кайнен посочи слепоочието на Иаред. Говореше на своя език, а МозКомът на Иаред превеждаше.

— Благодаря — отвърна Иаред. — Простреляха ме.

Иаред също говореше на своя език.

— Да, помня. Нали бях там. На мен също ми се е случвало лейтенант Сейгън да ме зашеметява. Дватамата с вас можем да си направим клуб. — Кайнен се обърна към Хари Уилсън, който стоеше до тях. — Ще вземем и теб, Уилсън.

— Аз пасувам — отвърна Уилсън. — Още не съм имал тази чест, а и не копнея да ми се случи.

— Страхливец — заяви спокойно Кайнен.

— На вашите услуги. — Уилсън се поклони.

— И така. — Кайнен отново се обърна към Иаред. — Предполагам имате някаква представа защо сте тук.

Иаред си припомни неловкия и доста объркан разговор с полковник Робинс от предния ден.

— Полковник Робинс ми каза, че са ме създали, за да прехвърлят в мозъка ми съзнанието на Чарлз Ботин, но не се е получило. Каза ми също, че Ботин се е занимавал тук с важни научни изследвания, но се оказало, че е предател. Изглежда, спомените, които напоследък изникват в съзнанието ми, са всъщност спомени на Ботин, но никой не знае защо излизат на бял свят чак сега.

— Какво по-точно ти разказа за живота и работата на Ботин? — попита Уилсън.

— Почти нищо всъщност. Смяташе, че ако прочета за него във файловете, това може да обърка спомените ми. Така ли е?

Уилсън повдигна рамене. Вместо него отвърна Кайнен:

— Тъй като сте първият човек, с когото се случва нещо подобно, няма начин да знаем какво точно ще стане. Състоянието ви донякъде напомня на амнезия. Вчера успяхте да откриете тази лаборатория и си спомнихте името на дъщерята на Ботин, но нямате никаква представа как е станало това. Разликата обаче е, че спомените ви не са ваши, а нечии други.

— Значи не знаете как да измъкнете тези спомени от мен, така ли? — попита Иаред.

— Спретнахме няколко теории — отвърна уклончиво Уилсън.

— Теории — повтори с презрение Иаред.

— Хипотези по-точно — намеси се Кайнен. — Преди няколко месеца казах на лейтенант Сейгън, че според мен съзнанието на Ботин не е успяло да се загнезди в мозъка, защото е съзнание на зрял, възрастен човек, а мозъкът ви още е в начален етап на развитие, без необходимият опит. Но сега вече сте понатрупали опит, нали? Седем месеца война са достатъчни да поузрее всеки мозък. Може би нещо от онова, което сте преживели, е послужило като мост към спомените на Ботин.

Иаред се замисли, после каза:

— Последната ни акция. В нея изгубих човек, на когото много държах. А дъщерята на Ботин също е умряла. — Пропусна да спомене за убийството на Вют Сер, както и да разкаже на Кайнен за нервния срив, който бе преживял, когато му наредиха да я заколи. За неизпълнението на заповедта.

— Може да е точно това. — Кайнен кимна: изглежда, вече бе запознат с човешките жестове при общуване.

— Но защо спомените ми не се върнаха още тогава? Защо се случи тук, на станция Феникс, докато ядях желирани бонбони?

— „По следите на изгубеното време“ — промълви Уилсън.

Иаред го погледна неразбиращо.

— Какво?

— Това е роман от Марсел Пруст. В началото главният герой е залят от спомени от детството и всичко това само защото потапя парче сладкиш в чаша чай. Спомените и сетивните възприятия при хората са

тясно свързани. Вкусът на желираните бонбони най-вероятно е задействал някаква реакция в мозъка, особено ако бонбоните са имали значение за вас в миналото.

— Мисля, вече казах, че бяха любимите на Зоя — подхвърли Иаред. — Това е дъщерята на Ботин.

— Това може да е било напълно достатъчно — съгласи се Кайнен.

— Защо пак не ги опиташ? — попита Уилсън.

— Ами вече го направих — отвърна Иаред. Беше помолил полковник Робинс да му вземе едно пликче. После се бе прибрал в стаята си и бе сдъвкал бонбоните до последния — отне му близо час.

— И? — попита Уилсън.

Иаред поклати глава.

— Позволете да ви покажа нещо, редник — заговори официално Кайнен и натисна един клавиш на пулта. На екрана се появиха три малки светлини. Кайнен посочи едната.

— Този сигнал символизира съзнанието на Чарлз Ботин, чието копие, благодарение на неговата невероятна изобретателност, все още притежаваме на файл.

Втората светлина съответства на вашето съзнание, такова, каквото е било в периода на обучението ви. — Иаред го погледна изненадано. — Да, редник, следим внимателно развитието ви още откакто се появихте на бял свят. Но това е само симулация, тъй като, за разлика от съзнанието на Ботин, не разполагаме с вашето на файл. Що се отнася до третия сигнал, той съответства на съзнанието ви сега. Макар да нямате необходимия опит и познания, дори с неопитно око става ясно, че третата светлинна се различава от другите две. Това е така — поне според нас, — тъй като мозъкът ви се опитва да смеси съзнанието на Ботин с вашето. Вчерашният инцидент доведе до някои съществени и вероятно постоянни промени. Не ги ли усещате?

Иаред се замисли за миг, после каза:

— Нищо не усещам. Имам нови спомени, но не мисля, че се държа по различен начин.

— Освен че удряш генерали — посочи Уилсън.

— Стана съвсем случайно — оправда се Иаред.

— Ни най-малко — възрази Кайнен, внезапно се бе оживил. — И точно това исках да докажа, редник. Роден сте, за да станете един

човек. Но станяхте друг. А сега се превръщате в трети — нещо като комбинация от първите двама. Ако продължим в същата посока, трябва да очакваме по-нататъшно развитие на този процес. Промените ще продължават. Ще се измени характерът, личността ви, при това драстично. Този, в когото ще се превърнете, ще е коренно различен от човека, който сте сега. Искам да се уверя, че ме разбирате, защото според мен трябва да решите дали бихте желали това да се случи.

— Да реша? — попита Иаред.

— Да, редник, имате право на избор — потвърди Кайнен. — Също като присъстващия тук лейтенант Уилсън. Той сам е избрал да служи в Колониалните отбранителни сили и е подписал договор. На вас, както и на всички войници от Специалните части, не е предоставена подобна възможност. Редник, давате ли си сметка, че спецвойниците са почти като роби? Никой не ви пита искате ли да се биете. Нямаме право да отказвате. Дори не знаете дали е възможно да откажете.

Иаред се обърка още повече.

— Никой от нас не мисли по този начин. Ние се гордеем, че служим.

— Разбира се, че се гордеете — каза Кайнен. — На това ви учат от съвсем малки, веднага след като ви включат изкуствените мозъци. И когато започнете да мислите сами, тези неща вече са залегнали дълбоко в съзнанието ви.

— Но аз непрестанно вземам най-различни решения.

— Само че те не са важни. Имат отношение към дребни, ежедневни събития. Що се отнася до появата ви на бял свят — някой друг е решил това да стане. Същият този друг е решил да сте войник. Избира дори сраженията, в които да участвате. Ако е необходимо, ще избере и смъртта ви. Да не говорим за това, че са готови да оставят съзнанието на Чарлз Ботин да се пръкне в объркания ви мозък, с всички неизвестни последици от това. Ето защо аз реших да ви предоставя възможността да избирате.

— Но защо? — попита Иаред.

— Защото мога — отвърна Кайнен. — И защото мисля, че трябва да го направите. Никой друг няма да ви го позволи. Това е вашият живот, Иаред Дирак. Ако сте съгласен да продължите да го живеете по

този начин, ще ви предложим начини, които според нас ще отключат спомените и личността на Ботин.

— А ако откажа? Тогава какво?

— Тогава ще съобщим на Отдела за научни разработки, че не можем да измъкнем нищо от вас — рече Уилсън.

— И те ще намерят някой друг да свърши вашата работа.

— Най-вероятно — съгласи се Кайнен. — Но поне ще знаете, че сте направили своя избор. И ние също.

Иаред едва сега започна да схваща какво иска да каже Кайнен: това беше неговият живот, а досега всички важни решения се вземаха от други. Оставяха го сам да прави избор за незначителни неща, или в бойни ситуации, където бездействието можеше да доведе до гибел. Досега не му бе хрумвало, че е роб, а изглежда, положението му в Специалните части съответстваше тъкмо на подобно определение. По време на обучението Гейбриъл Брахе им бе съобщил, че след изтичането на десетгодишната служба могат да се заселят някъде, но никой не си бе задал въпроса защо трябва да служат цели десет години. Обучението в Специалните части непрестанно подчиняваше личните желания и избор на нуждите на отделението или взвода; дори интеграцията, това огромно военно преимущество, потискаше собственото аз в полза на груповото самовъзприятие.

При спомена за интегрирането Иаред почувства остро самотата си. Веднага щом получи новите си заповеди, интеграцията с Втори взвод бе прекратена. Липсата на постоянния фонен шум от чужди мисли и емоции в главата му го потискаше. Помисли си, че ако не беше преживял онзи кратък период на самота, преди да бъде интегриран с взвода, може би дори щеше да полудее.

Всичко това го накара да се замисли с нарастващо безпокойство за колко много неща в живота си е получавал команди, заповеди и решения отвън. Даде си сметка, че вероятно не е подготвен да направи избора, който Кайнен очакваше от него. Първоначалното му желание бе да каже „да“, тоест че иска да продължи, да научи повече за Чарлз Ботин, човека, който трябваше да бъде и в който се бе превърнал в известна степен. Но вече не беше сигурен дали наистина го желае, или го прави само защото го очакват от него. Ядоса се, но не на Специалните части или Колониалния съюз, а на Кайнен — задето го бе поставил в позиция, в която да се почувства толкова несигурен.

— Вие какво бихте направили? — обърна се Иаред към Кайнен.

— Аз не съм Иаред — отвърна Кайнен и отказа да разговаря повече по въпроса. Уилсън също не беше особено сговорчив. И двамата се върнаха към обичайните си задължения в лабораторията, докато Иаред размишляваше, загледан в трите светлинни на екрана, които олицетворяваха части от неговото съзнание.

— Знаете ли, реших — заяви той след близо два часа. — Искам да продължим.

— Ще ми кажете ли защо? — попита Кайнен.

— Защото искам да знам повече за това тук. — Иаред посочи светлинната на третото съзнание. — Вие ми казахте, че се променям. Че се превръщам в някой друг. Вярвам ви. Но въпреки това отвътре се чувствам същият. Струва ми се, че ще си остана аз, каквото и да се случи. Но искам да разбера едно нещо. Одеве споменахте, че спецвойниците са роби. Прав сте. Не мога да споря за това. Но освен това ни съобщиха, че сме единствените хора, родени с конкретна цел — да пазим човечеството. Не са ме питали дали искам да го правя, но сега вече имам избор. И избрах това.

— Избрахте да сте роб — рече Кайнен.

— Не — възрази Иаред. — Престанах да съм роб в мига, когато направих този избор.

— Но избрахте пътя, по който искат да вървите онези, които ви направиха роб — рече Кайнен.

— Това е моят избор. Ако Ботин наистина иска да ни стори зло, не мога да го спирам.

— Това означава, че може да станеш като него — обади се Уилсън.

— Нали е трябвало да стана тъкмо него. Така че не се е променило нищо съществено.

— Значи това е вашият окончателен избор? — попита Кайнен.

— Да — потвърди Иаред.

— Какво пък, слава Богу — въздъхна Уилсън.

Кайнен също изглеждаше поуспокоен.

Иаред ги изгледа учудено и каза:

— Не разбирам.

— Беше ни наредено да *измъкнем* колкото се може повече Чарлз Ботин от вас — обясни Кайнен. — Ако бяхте отказали и ние не

можехме да изпълним заповедта, за мен това най-вероятно щеше да означава смъртна присъда. Редник, аз съм военнопленник. Единствената причина, поради която разполагам с известна свобода, е защото мога да съм ви полезен. В мига, в който изгубя това свое качество, ще спрат лекарството, което ми пречи да умра. Лейтенант Уилсън едва ли ще бъде застрелян за неизпълнение на заповед, но доколкото разбрах, вашите затвори не са особено приятни места.

— Защо не ми казахте? — попита Иаред.

— Защото тогава изборът ти нямаше да е свободен — отвърна Уилсън.

— Двамата решихме да ви предоставим тази възможност и да приемем последствията — каквито и да са те — допълни Кайнен. — Тъй като имахме свободата да вземем подобно решение, оставихме и на вас същата възможност.

— Така че, благодарим ти, че се съгласи да продължим — каза Уилсън. — Едва не се насрах от страх, докато ти обмисляше решението си.

— Съжалявам — рече Иаред.

— Както и да е. Вече взе решение.

— Измислихме два начина, които според нас могат да отключат спомените на Ботин във вашето съзнание — заговори Кайнен. — Първият е вариант на метода за прехвърляне на съзнание, използван първоначално върху мозъка ви. Можем да ви прекараме през същата процедура и да опитаме повторно да загнездим съзнанието вътре. Сега, когато мозъкът ви е по-зрял, вероятността да успеем е много по-голяма. Но има опасност от доста сериозни последствия.

— Като например? — попита Иаред.

— Като това съзнанието ти да бъде напълно изтрито от новото — обясни Уилсън.

— А, не! — възкликна Иаред.

— Ето, виждате колко е трудно — каза Кайнен.

— Не искам.

— Ние също — каза Кайнен. — Значи почваме резервния план.

— Който е?

— Пътешествие назад в тунела на спомените — рече Уилсън. — Желираните бонбонки са само началото.

9.

Полковник Джеймс Робинс вдигна глава към увисналата в небето планета Феникс и си помисли:

„Ето ме пак тук“.

Генерал Сцилард не пропусна да забележи смущението му.

— Не ти харесва генералската столова, нали, полковник? — попита и си отрязва късче от пържолата.

— Мразя я — призна Робинс, преди да е осъзнал какво казва. — Сър — добави припряно.

— Не мога да кажа, че те виня за това. — Сцилард поклати глава. — Идеята да се забранява на офицерите да ядат тук е най-малкото глупава. Как ти е водата, между другото?

Робинс погледна запотената чаша на масата.

— Приятно освежаваща, сър.

Сцилард описа с вилицата кръг, обхващащ цялата столова.

— За това сме виновни ние, ако не ти е известно. Имам предвид Специалните части.

— В смисъл?

— Ами, генералите от Специалните части водеха тук когото им падне — не само офицери, но и войници. Защото извън бойните ситуации никой в Специалните части не дава пукната пара за субординацията. Ето защо можеше да видиш всякакви типове тук, да мляскат бифтеци и да зяпат Феникс. А това хич не се харесваше на останалите генерали. Говоря ти за онези времена, в началото, когато живородените направо изтръпваха при мисълта, че край тях се навъртат войници, които не са навършили и годинка.

— И все още изтръпват — каза Робинс. — От време на време.

— Да бе, зная — успокои го Сцилард. — Само че се научихте да го прикривате. Както и да е, по някое време генералите надигнаха вой, че това си е само тяхна територия. Затуй сега такива като теб не могат да се надяват на повече от чаша студена вода. Така че, полковник, поднасям извиненията си от името на Специалните части.

— Благодаря, генерале. И без това не съм гладен.

— Е, поне да не те мисля — рече Сцилард и продължи да се храни с апетит.

Полковник Робинс плъзна поглед из столовата. Всъщност беше гладен. Реши следващия път, когато го повикат тук, първо да се нахрани.

Сцилард приключи с пържолата, погледна го и каза:

— Полковник, да си чувал за системата Есто? Не се блещи такъв, само ми кажи да или не.

— Нищо не ми говори — отвърна Робинс.

— Ами Крана? Мауна Кеа? Шефилд?

— Мауна Кеа е изгаснал вулкан на Земята. Но едва ли говорим за него.

— Не говорим — потвърди Сцилард, вдигна вилицата и посочи източния край на Феникс. — Системата Мауна Кеа е натам, малко отвъд мигнодвигателния хоризонт на Феникс. Съвсем нова колония.

— Хавайци? — попита Робинс.

— Разбира се, че не. Повечето са тамили, доколкото съм информиран. Те не са дали име на системата, само живеят в нея.

— И какво толкова интересно има в тази система? — попита Робинс.

— Нищо, освен това, че преди три дни там изчезна крайцер на Специалните части.

— Бил е нападнат? Разрушен?

— Не — отвърна Сцилард. — Просто *изчезна*. Изгубихме връзка в момента, в който пристигна в системата.

— Съврзвал ли се е с колонията?

— Не би трябвало — заяви Сцилард с глас, който подсказваше, че Робинс не бива да разпитва повече. Робинс схвана намека.

— Може да се е случило нещо с кораба при навлизането му в реалния космос.

— Пратихме мигносонда. Няма следа от кораба. Няма черна кутия. Никакви останки по протежение на предполагаемия маршрут. Абсолютно нищо. Сякаш се е изпарил.

— Това е странно.

— Не — поправи го Сцилард. — По-странното е, че е четвъртият изчезнал кораб на Специалните части за последния месец.

Робинс се ококори.

— Изгубили сте четири крайцера? Но как?

— Ако знаехме отговора, полковник, вече щяхме да стискаме когото трябва за шията. Фактът, че си седя тук и ям пържола в твоята компания, идва да покаже, че сме в пълно неведение.

— Но мислите, че *някой* стои зад това, нали? — попита Робинс.
— Не става въпрос за проблем с двигателите или самите кораби.

— Разбира се, че мислим така. Изчезването на един кораб може да е случайност. Но четири за един месец си е обезпокояваща тенденция. Не може да се говори само за технически проблеми.

— И кой според вас може да е виновен?

Сцилард изведнъж стана раздразнителен и неспокоен.

— За Бога, Робинс! Да не смяташ, че разговарям с теб, защото си нямам *приятели!*

Робинс се усмихна иронично.

— Обините са, нали?

— Обините — повтори Сцилард. — Да. Същите, които скриха някъде Чарлз Ботин. Всички системи, в които изчезнаха кораби, или са близо до космоса на обините, или до планети, към които те предявяват претенции. Нишката е тънка, но е единствената, с която разполагаме. Това, което не знаем, е как и защо и затова се надявах ти да хвърлиш малко светлина по въпроса.

— Искате да разберете докъде стигнахме с редник Дирак?

— Стига да не възразяваш — отвърна Сцилард.

— Засега напредваме доста бавно — призна Робинс. — Смятаме, че пробивът в паметта е станал под влияние на стрес и някои външни дразнителни. Не можем да го поставим под същия стрес като при бойни условия, но се опитахме да го запознаем на порции с живота на Ботин.

— Откъде черпите информация?

— Не и от архивите. Във всеки случай не от докладите и файловете за Ботин, съставени от други. Няма смисъл от странична гледна точка. Кайнен и лейтенант Уилсън работят с първични източници — собствените записки и бележки на Ботин — и с неговите вещи.

— С вещите на Ботин? — Сцилард повдигна вежди.

— Да, нещата които е притежавал и харесвал — спомняте ли си онези желирани бонбони? Освен това го отведохме на местата, където

Ботин е израсъл и живял. Нали знаете, че той е от Феникс? Съвсем кратко пътуване със совалката.

— Хубаво е, че го разхождате насам-натам. Но не виждам да има напредък.

— Мисля, че успяхме да измъкнем туй-онуй от спомените на Ботин. Само че това даде отражение главно в характера. Четох психологическия профил на Дирак — там го описват като пасивен тип. Като човек, който предпочита да го движат събитията, вместо той тях. И през първата седмица наистина бе такъв. Но от три седмици забелязахме промяна — сега той е много по-самоуверен и настойчив. Което го сближава с профила на Ботин.

— Значи заприличва на Ботин, а? Ами хубаво. Но поне спомня ли си нещо?

— Там е проблемът. Нищо, поне засега. Малкото, което възстановихме, е свързано със семейния живот, но не и с работата. Пускаме му записи на гласа на Ботин и той ги прослушва внимателно. Показваме му снимки на дъщеричката и той става неспокоен и дори ни разказва подробности около снимката. Но нищо повече. Направо сме отчаяни.

Сцилард се замисли. Робинс използва паузата, за да отпие от водата. Не беше толкова освежаваща, колкото я бе описал.

— Спомените за дъщеря му не водят ли до други, по-важни неща?

— Понякога — отвърна Робинс. — Една снимка на Ботин и дъщеря му в изследователска база го накара да си припомни над какво е работил там. Някакви ранни разработки върху буферното съзнание, преди да се върне на станция Феникс и да се заеме с изследванията, при които използваше техниката, с която се сдобихме от консу. Но не си спомня нищо полезно за това защо Ботин е решил да стане предател.

— Ами покажете му други снимки на дъщерята на Ботин.

— Показахме му всичките. Не са чак толкова много. И вещите от нея също — нямаме играчки, нито рисунки.

— Защо? — попита Сцилард.

Робинс сви рамене.

— Тя е умряла, преди Ботин да се върне на станция Феникс. Предполагам, че не е пожелал да вземе нещата ѝ със себе си.

— Виж, това е интересно. — Сцилард сякаш се бе загледал в далечината, признак, че чете нещо в своя МозКом.

— Какво? — попита Робинс.

— Докато говореше, дръпнах досието на Ботин — отвърна Сцилард. — Ботин е колонист, но работата му за Колониалния съюз е изисквала да бъде прехвърлен в Отдела за научни разработки. Последното място, където е работил, преди да дойде тук, е изследователска станция Ковел. Чувал ли си за нея?

— Звучи ми познато. Но не мога да се сетя къде беше.

— Това е безтегловна изследователска станция — каза Сцилард. — Там правят биомедицински изследвания, заради които са преместили и Ботин, но освен това разработват оръжейни и навигационни системи. И нещо интересно: станцията е разположена директно над планетарна пръстенова система. Само на километър над плоскостта на пръстена. Използвали са отломки от него за изпитания на навигационните системи за близка ориентация.

Робинс започна да схваща накъде бие Сцилард. Скалистите планети с пръстени бяха рядкост, още повече тези, на които имаше човешки колонии. Никой не искаше да живее на планета, където метеоритните дъждове са нещо обичайно. Но скалиста планета с пръстен и военноизследователска станция — това вече беше нещо уникално.

— Омага — сети се Робинс.

— Омага — потвърди Сцилард. — Която вече не е наша. Никога няма да можем да докажем дали обините са нападнали колонията и станцията. Възможно е първи да са били рреите, а сетне от бъркотията да са се възползвали обините. По-важното е, че някак доста бързо решиха да обявят тази система за своя — преди да успеем да съберем достатъчно сили, за да си я върнем.

— И дъщерята на Ботин е била в колонията — добави Робинс.

— Била е на станцията, според архивите — уточни Сцилард и прати списъка на Робинс. — Доста голяма станция. Навярно е имало и семейни квартири.

— Божичко!

— Знаеш ли — замислено каза Сцилард, — станция Ковел не е била разрушена докрай при атаката. Нещо повече, разполагаме с

достоверни сведения, че в по-голямата си част е почти непокътната. Включително жилищният отсек.

— Ясно — кимна Робинс. — Вече виждам накъде води това. Само че никак не ми харесва.

— Одеве каза, че спомените на Дирак се пробуждат при стрес и дразнения — рече Сцилард. — Предполагам, че ако го отведем на мястото, където е умряла дъщеря му, където най-вероятно все още има нейни вещи, това може да предизвика доста силно дразнене.

— Има един малък проблем — тази система в момента е на обините — посочи Робинс.

Сцилард сви рамене.

— Значи ще имаме и поводи за стрес. — И сложи вилицата и ножа в чинията си така, че да подсказе, че е приключил с яденето.

— Генерал Матсън изтегли Дирак при себе си, защото се боеше да не загине в някоя битка — каза Робинс. — Да го пратим в системата Омага ми се струва доста опасно начинание.

— Да, но това беше преди да изчезнат четири от корабите ми в разстояние само на три дена. Дирак е боец от Специалните части и мога да си го взема по всяко време.

— Матсън едва ли ще е доволен.

— Аз също — рече Сцилард. — С него се разбираме доста добре въпреки презрителното му отношение към Специалните части.

— Не сте само вие — оплака се Робинс. — Така се отнася с всички.

— Да, понякога е голям задник — съгласи се Сцилард. — И го знае, което означава, че няма нищо против. Но колкото и да не ми се ще да ставам лош, просто се налага. Надявам се все пак да не стигнем до разпра.

Един келнер дойде да прибере чинията на Сцилард и генералът си поръча десерт.

— Защо да се налага? — попита Робинс.

— Какво ще кажеш, ако те осведомя, че вече разполагаме с наши части в системата Омага? — отвърна с въпрос Сцилард.

— Не ми се вярва. Подобни действия могат лесно да бъдат засечени, а обините са доказали, че реагират безкомпромисно. Няма да позволят да им се мотаем из територията.

— Прав си — потвърди Сцилард. — И същевременно грешиш. В Омага има Специални части от около година. Дори са влизали в станция Ковел. Мисля, че можем да откараме редник Дирак там, без някой да ни забележи.

— Но как?

— Като внимаваме. И използваме някои нови играчки.

Келнерът се върна с десерта на генерала — две щръкнали курабии с гръмкото название „Камбанария“. Робинс не можеше да откъсне поглед от чинията. Обожаваше курабийки.

— Давате ли си сметка, че ако грешите и не успеете да прокарате Дирак покрай обините, те ще го убият, планът ви за освобождаване на станцията ще бъде разкрит и Дирак, заедно с Ботин в него, ще бъде изгубен завинаги?

Сцилард посегна към първата курабийка.

— Рискове винаги има. Ако се провалим, наистина здравата ще загазим. Но ако не опитаме, може би никога няма да си върнем спомените на Дирак и тогава ще сме уязвими за бъдещите планове на обините. Което означава, че пак ще загазим — при това много по-сериозно. Така че, полковник, предпочитам, да загазя по мое желание, а не когато го решават други.

— Не мога да не се съглася с вас, генерале.

— Благодаря, полковник. Радвам се, че се разбрахме. — И побутна чинията с втората курабийка към Робинс. — Яж. Видях как я гледаш.

Робинс втренчи поглед в курабийката, после тръсна глава.

— Не мога да я взема.

— Разбира се, че можеш — настоя Сцилард.

— Не ми е позволено да се храня тук.

— И какво от това? Майната им. Това е тъпа традиция и ти го знаеш. Наруши я. Вземи я тая курабийка.

Робинс взе курабийката и я загледа мрачно.

— О, за Бога! — въздъхна Сцилард. — Трябва ли да ти заповядам да я изядеш?

— Може би ще се наложи.

— Добре — отсече Сцилард. — Полковник, това е заповед! Изяж проклетата курабийка!

Робинс я изяде. Келнерите бяха възмутени.

— Погледни — рече Хари Уилсън на Иаред, когато влязоха в товарния отсек на „Шикра“. — Това е твоята колесница.

Споменатата „колесница“ се състоеше от плетена седалка от карбонови нишки, два изключително малки йонни двигателя с ограничена мощност и маневреност, по един от всяка страна на седалката, и правоъгълен предмет с размери на хотелски минибар, монтиран отзад.

— Ама че грозна колесница — захили се Иаред.

Уилсън също се засмя. През последните седмици чувството за хумор на Иаред се бе подобрило значително — и по-точно, бе придобило отличителни черти, които се нравеха на Уилсън. Някак си му напомняше за саркастичния Чарлз Ботин. Всичко това караше Уилсън да изпитва едновременно гордост и тревога — гордост от добре свършената работа; тревога, защото в края на краищата Ботин беше предател на човечеството. Уилсън харесваше Иаред твърде много, за да му пожелава подобна участ.

— Може да е грозна, но е последна дума на техниката — заяви Уилсън, заобиколи „колесницата“ и шляпна с длан „минибара“. — Това е най-миниатюрният мигнодвиг на света. Още топъл, направо от поточната линия. Не само е малогабаритен, но и е пример за първия истински напредък, осъществяван в мигнодвигателната технология през последното десетилетие.

— Нека позная — рече Иаред. — При конструирането му са използвани консуански принципи и методи, които откраднахме от рреите.

— От твоите уста звучи, сякаш е престъпление.

— Е, знаеш, че участвам в тази игра тъкмо заради проклетата консуанска технология. Нека кажем, че не съм неутрален по въпроса.

— Сега вече доказва тезата си — отвърна Уилсън. — Но все пак признай, че количката е много сладка. Един мой приятел я направи, ще ти разкажа за него. Повечето мигнодвигатели изискват да излезеш в плоско пространство-време, преди да ги използваш. Трябва да си далече от планетите. Този не е толкова придирчив — може да използва точката на Лагранж.

Достатъчно е да разполагаме с планета с относително голяма луна, която да ни осигури до пет точки в околното пространство, където гравитацията е „плоска“, та този двигател да може да се

задейства. Знаеш ли, ако учените поработят още малко върху това откритие, космическите пътешествия ще преживеят истинска революция.

— „Ако поработят още малко“? — Иаред го погледна. — Значи ще използвам нещо, което още не е изпробвано? Какви са рисковете?

— Рисковете ли? Проблемът е, че двигателят е ужасно чувствителен за масата на обекта, към който е прикачен — обясни Уилсън. — Прекалено много маса ще доведе до твърде голямо изкривяване на локалното пространство-време. И тогава мигнодвигът започва да прави странни неща.

— Като например?

— Като например да експлодира.

— Ако мислиш, че с това ме окуражаваш...

— Всъщност „експлозия“ не е най-точната дума — поправи се Уилсън. — Явлението е много по-странно и все още не подлежи на обяснение с нашите познания по физика.

— Я по-добре спри дотук — сръза го Иаред.

— Но ти няма от какво да се безпокоиш — продължи невъзмутимо Уилсън. — Нужни са поне пет тона маса, преди двигателят да започне да се държи непредсказуемо. Тъкмо по тази причина това нещо тук прилича на пустинно бъги. Сега е много под долната граница на критичната маса, тъй че ще се справиш.

— На теория — упорстваше Иаред.

— О, престани да се държиш като дете.

— Че аз дори нямам и годинка. Мога да се вдетинявам колкото си искам. Хайде, помогни ми да се напъхам вътре.

Иаред се настани на тясната седалка. Уилсън пристегна коланите, прибра пушката в багажното отделение отстрани и каза:

— Да направим проверка на системите.

Иаред активира своя МозКом и се свърза с „колесницата“, след това провери работните режими на мигнодвига и йонните двигатели. Показателите бяха в норма. Колесницата нямаше директни уреди за управление, контролираше се само чрез МозКома на Иаред.

— Всичко е наред — докладва той.

— Как е унитардът? — попита Уилсън.

— Ами добре. — Колесницата беше с открита кабина, унитардовият костюм на Иаред бе форматирен за вакуум, включително

прозрачна качулка, която се спускаше отпред и закриваше лицето херметично. Импрегнираната с наноботи умна тъкан беше фоточувствителна и прехвърляше визуална и друга електромагнитна информация право в МозКома. Благодарение на това Иаред щеше да „вижда“ дори по-добре, когато очите му бъдеха закрити от качулката. На пояса му имаше рециклираща система, която при необходимост можеше да му осигури въздух за една седмица.

— В такъв случай можеш да потегляш — заяви Уилсън. — Координатите на полета са заложили предварително, също и тези за обратния. Достатъчно е да ги въведеш — останалото ще го свърши колесницата. Сцилард каза, че от другата страна ще те чака спасителен екип от Специалните части. Връзката ти е капитан Мартин. Той разполага с потвърждаваща парола, която да го идентифицира. Сцилард каза оттам нататък да изпълняваш каквото ти нареди. Разбрано?

— Разбрано — отвърна Иаред.

— Хубаво. Аз изчезвам. Започваме изпомпването на въздуха. Щом люкът се отвори, включи навигационната програма и тя поема работата.

— Разбрано — повтори Иаред.

— Успех, Иаред. — Уилсън го тупна по рамото. — Надявам се да откриеш нещо полезно. — Отдалечи се бавно, под звука на помпите, всмукващи въздуха в хангара. Иаред активира качулката и изчака визуалния сигнал от унитарда.

Свистенето на напускащия хангара въздух утихна — Иаред бе заобиколен от вакуум. Усети вибрациите на отварящия се люк, предавани през металната рамка на колесницата. Включи навигационната програма и колесницата се издигна над пода и излезе през люка. Във визуалното му поле с ярки черти бе обозначено трасето на предстоящия маршрут и крайната цел на няколко хиляди километра — позиция L4 между Феникс и нейната луна Бену, където в момента нямаше никакво материално тяло. Включиха се йонните двигатели и Иаред почувства нарастваща тежест, породена от ускорението.

Мигнодвигът се активира веднага щом колесницата прекоси точка L4. Всичко стана светкавично. Пред погледа на Иаред внезапно изникна огромна разклонена система от пръстени, само на километър над мястото, където се намираще — обрамчваха синя, подобна на

Земята планета. Колесницата, която допреди миг се бе движила с невъобразима скорост, сякаш висеше неподвижно в пространството. Йонните двигатели се бяха изключили малко преди преминаване към мигнодвиж, а при прехода инерциалната енергия се губеше. Всъщност Иаред се радваше, че е така. Изпитваше съмнения в способността на немошните йонни двигатели да спрат малката летателна машина, преди да се озове сред пръстените и да се разбие в някоя назъбена скала.

::Редник Дирак:: — чу в мига, когато неговият МозКом установи контакт и прие верифициращия код.

::Да?::

::Говори капитан Мартин. Добре дошъл на Омага. Изчакай, идваме за теб::

::Ако ми пратите координати, мога аз да дойда при вас::

::Предпочитаме да не го правиш:: — рече Мартин. —
::Напоследък обините непрестанно сканират този участък. Най-добре да не привличаме вниманието им. Стой мирно::

След около минута Иаред забеляза, че към него се приближават три скални отломъка.

::Виждам някакви скали да идват насам:: — съобщи той на Мартин. — ::Ще маневрирам, за да се отклоня от траекторията им::

::Не го прави:: — предупреди го Мартин.

::Защо?::

::Защото мразя да гоня дивото:: — отвърна Мартин.

Иаред нареди на унитарда си да се фокусира върху приближаващите се скали и да даде максимално увеличение. Едва сега забеляза, че скалите имат крайници и че едната от тях тегли нещо, което прилича на буксирно въже. Скоро трите обекта доближиха колесницата и се разположиха в пространството около нея. Единият от тях застана непосредствено пред Иаред, докато другите два закачиха въжетата. Скалният отломък имаше приблизително човешки размери и полусферична форма и отблизо наподобяваше черупка на костенурка без отвор за главата. Четирите крайника, абсолютно симетрични, разполагаха с по две ставни съчленения и завършваха с плоски разширения със срещуположни израстъци. Долната част на скалата бе равна и покрита с петна, през средата ѝ преминаваше черна линия, която подсказваше, че може да се отваря. Линия от петна имаше и в

горния край и Иаред предположи, че това са фоточувствителни сензори.

::Не е каквото очакваше, нали, редник?: — заговори скалата с гласа на Мартин.

::Съвсем не, сър: — отвърна Иаред и направи кратък преглед на информационната база данни, касаеща разумните същества, които бяха настроени приятелски (или поне не проявяваха открита враждебност) спрямо хората, но не откри нищо, което дори отдалече да напомня за това същество. — ::Очаквах да ме посрещнат хора.::

::Ние сме хора, редник: — възрази скалата и придружи думите си с весел импулс. — ::Доколкото си и ти.::

::Не ми приличате на хора: — рече Иаред и веднага съжали за думите си.

::Разбира се, че не приличаме: — съгласи се Мартин. — ::Защото не живеем в типична човешка среда. Ние сме адаптирани към средата, която обитаваме.::

::Къде живеете?: — попита Иаред.

Мартин размаха един от крайниците си и отвърна:

::Тук. Пригодени сме за живот в космоса. Издръжливи на вакуум тела. Фоточувствително покритие за осигуряване на енергия.:: — Мартин посочи долния си край. — ::А тук имаме един орган, помещаващ модифицирани водорасли, които доставят кислорода и органичните вещества, от които се нуждаем. Можем да изкараме на открито седмици, да шпионираме и саботираме обините и те дори няма да се досетят, че сме тук. Непрестанно търсят кораби на Колониалните сили. Бас държа, че са страшно объркани.::

::И има защо.::

::Добре, Строс ми съобщи, че можем да потегляме. Готови сме да те изтеглим на буксир. Дръж се.:: — Иаред почувства рязко дръпване и после леки вибрации: кабелът се бе развил докрай и вече теглеше колесницата към пръстена. Трите скали се държаха на равни разстояния от него, маневрираха с миниатюрните реактивни двигатели в крайниците си.

::Така ли сте били родени?: — попита Иаред.

::Не и аз: — отвърна Мартин. — ::Този тип тела са създадени само преди три години. Всичко е ново. Трябваша им доброволци, за да ги изпитат. Разликите са твърде големи, за да преминат веднага към

прехвърляне на съзнанието. Необходимо беше първо да се уверим, че хората могат да се адаптират към подобен начин на живот, без да си изгубят разсъдък. Това тяло е почти напълно затворена система. Получавам кислород, хранителни вещества и влага от водораслите, които се хранят от отходните ми продукти. Не ям, нито пия нищо, което приемат хората. Не пикая като вас. Не знаеш колко е странно да не правиш неща, с които си свикнал. Като например пикаенето — нямаш представа колко дълбоко е загнездено в мозъците ни. В началото непрестанно мислиш за това. Но е просто един от проблемите, които трябваше да преодолеят, преди да преминат към серийно производство.::

Мартин посочи другите два скални отломъка и продължи:

::Със Строс и Пол е различно, те са родени в тези тела. Чувстват се съвсем нормално в тях. Когато им разказвам какво е да хапнеш вкусен хамбургер или да се изсерещ, ме гледат, сякаш ми хлопа дъската. А да им говоря за човешки секс ще е чиста загуба на време.::

::Че те правят ли секс?:: — ококори се Иаред.

::С нагона шега не бива, редник:: — отвърна Мартин. — ::Действа зле на всички разумни същества. Ами да, правим секс непрестанно. :: — Той посочи долната си страна. — ::Ето тук се отваря. Краищата на покривалото се слепват с тези на някой друг. Е, броят на позите, които можем да използваме, е малко ограничен спрямо тези при хората. Вашите тела са много по-гъвкави. Но от друга страна, можем да се чукаме в абсолютния вакуум. Кое е страшно готино.::

::Хъм, обзалагам се, че сте прав:: — рече Иаред. Имаше чувството, че неусетно са навлезли в забранената за разговори територия.

::Но ние сме различен вид, няма никакво съмнение:: — продължаваше Мартин. — ::Дори наименованията ни са различни от тези в Специалните части. Носим имената на някогашни писатели фантасти, а не на учени. Така че, когато ме прехвърлиха в това тяло, се наложи да си сменя и името.::

::Смятате ли да се връщате?:: — попита Иаред. — ::В нормалното тяло.::

::Не:: — заяви Мартин. — ::Бях готов да го направя в началото. Но с времето свикнах. Сега за мен това е нормалното тяло. Това е

моето бъдеще. Колониалните отбранителни сили ни създадоха по този начин, за да използват преимуществата ни срещу противника. Също както някога са създали Специалните части. И се получи. Ние сме тъмна материя. Можем да се промъкваме близо до корабите, а врагът ни смята за отломъци чак докато не залепим върху обшивката водородна мина. След това вече е късно да направят каквото и да било. Всъщност ние сме много повече. Първите хора, *органично* адаптирани за живот в космоса. Всички наши телесни системи са на органична основа, дори МозКомът — да, така е, ние притежаваме първия напълно органичен МозКом. Едно подобрене, което ще залегне в производството на следващото поколение спецвойници. Всичко, което представляваме, е заложено в нашите ДНК. Ако успеят да открият начин да се размножаваме по естествен път, ще станем съвсем нова раса: Номо astrum, способна да живее между звездите. И тогава няма да се налага да водим война за нови територии. Което ще означава, че човечеството е победило.::

::Стига да искате да приличате на костенурки:: — рече Иаред.

::И това е вярно:: — съгласи се все така жизнерадостно Мартин.
— ::Знаеш ли, помежду си се наричаме гамеранци^[1]:::

Иаред се обърка за миг, преди да си спомни вечерите в лагера Карсън, когато се бе забавлявал да гледа стари фантастични филми с десетократно ускорение.

::Като онова японско чудовище?:: — попита той.

::Позна:::

::И вие ли бълвате огън?::

::Питай обините:::

Колесницата навлезе сред пръстените.

Иаред видя мъртвеца още щом се промушиха през отвора в стената на станция Ковел.

Гамеранците бяха информирали Специалните части, че станция Ковел е запазена в по-голямата си част, но „запазена“ очевидно имаше друго значение за войници, пригодени да обитават в открития космос. Станция Ковел бе лишена от въздух, живот и гравитация, макар че някои електрически системи продължаваха да функционират благодарение на слънчевите колектори. Гамеранците познаваха

станцията отлично, бяха идвали често тук, за да прехвърлят файлове и документи и да събират предмети, които не бяха унищожени или заграбени от обините. Единственото, което не докосваха, бяха мъртъвците — обините все още прескачаха до станцията от време на време и можеха да забележат, ако трупове изчезнат. Ето защо мъртъвците рееха вкочанените си тела из потъналата в мрак вътрешност.

Мъртвецът, когото видя Иаред, бе заклещен от хидравличната врата на коридора. Иаред предполагаше, че не е бил там, когато е била пробита дупката в стената, през която се промушиха: експлозивното разгерметизиране би трябвало да го изхвърли в космоса. Въпреки това попита и Мартин.

::Нов е:: — потвърди Мартин. — ::Поне за тази секция. Мъртъвците се местят доста често из станцията, заедно с всичко останало, разбира се. Този ли точно търсиш?::

Иаред се приближи до мъртвеца. Тялото му бе изсъхнало и смалено — влагата отдавна го бе напуснала. Беше изменен до неузнаваемост и Ботин едва ли би могъл да го познае, дори ако го бе виждал преди. Мъжът бе облечен с лабораторен комбинезон, Иаред погледна табелката на гърдите: „Уптал Чатърджи“. Типично име за колонист, вероятно с корени в Западната земна цивилизация.

::Не го познавам:: — рече Иаред.

::Да вървим нататък тогава:: — подкани го Мартин, улови се за перилата с двата си леви израстъка и се понесе по коридора. Иаред го последва, като спираше само за да заобикаля трупове. Зачуди се дали в някой тъмен ъгъл на станцията няма да се натъкне на Зоя Ботин.

„Едва ли — помисли си. — Така и не са открили тялото й. Както и телата на повечето колонисти, впрочем“.

::Стоп:: — нареди на Мартин.

::Какво има?:: — попита Мартин.

::Мъча се да си спомня нещо:: — отвърна Иаред, беше затворил очи. Когато вдигна клепачи, почувства, че съзнанието му се е избистрило и е по-съсредоточено. Освен това знаеше точно къде иска да отиде.

::Последвай ме:: — рече той.

Бяха проникнали в станцията през оръжейното крило. По-навътре бяха разположени лабораториите за навигационни и

биомедицински изследвания, а в средата беше безтегловният изпитателен център. Иаред поведе Мартин навътре и по посока на часовниковата стрелка, спираше само когато се налагаше Мартин да отвори някоя блокирала хидравлична врата със специално пригоден за целта крик. Захранваните от слънчевите колектори коридорни лампи изпускаха бледо сияние, но и това бе повече от достатъчно за подсиленото зрение на Иаред.

::Насам:: — рече той. — ::Ето я моята лаборатория.::

Лабораторията бе изпълнена с мазилка и дупки от куршуми. Който и да бе нахлул тук, очевидно не бе имал никакво намерение да запази онова, на което се бе натъкнал, а само да избие всичко живо. Върху масите и пода се виждаха тъмни петна от засъхнала кръв. Нямаше и следа от убитите.

„Джеръм Кос — припомни си Иаред. — Така се казваше асистентът ми. Роден в Гватемала, емигрирал в Щатите още като малък. Той реши проблема с буферното претоварване...“

::По дяволите!:: — изруга Иаред. Споменът за Джери Кос се рееше в главата му като птица, диреща суша, на която да кацне. Иаред оглеждаше стаята за компютри или системи за съхраняване на информация, но не откри нищо. — ::Вие ли отнесохте компютрите оттук?:: — обърна се към Мартин.

::Не и от това помещение. Компютрите и апаратурата в някои лаборатории бяха демонтирани, преди да пристигнем. Предполагам, че са ги взели обините.::

Иаред се приближи към бюрото на Ботин. Каквото и да бе имало върху него, отдавна бе отлетяло нанякъде. В чекмеджетата откри различни канцеларски принадлежности, папки и други не особено полезни неща. Докато затваряше чекмеджето с папките, забеляза, че в една от тях има листове. Отвори я и намери вътре рисунка, притежаваща повече ентузиазъм, отколкото прецизност и подписана „Зоя Ботин“.

„Рисуваше ми по една на седмица, в сряда, когато ходеше на уроци — припомни си Иаред. — Поставях новата на стената до бюрото, а старата прибирах в папка. Никога не ги изхвърлях“. Погледна корковата дъска над бюрото — по нея имаше забити карфици, но не и рисунка. Последната вероятно бе отлетяла, издухана от течението. Може би бе още в стаята и той едва се сдържа да не

тръгне да я търси. Вместо това се отгласна от бюрото и се измъкна в коридора, преди Мартин да го попита накъде се е запътил. Знаеше, че ще го последва.

Служебните коридори на станция Ковел бяха аскетично мебелирани и стерилно почистени — жилищните отсеци се стараеха да са тяхната противоположност. Подът бе покрит с меки килими, макар и серийно производство. Подтикваха децата от кръжоците по рисуване да украсяват стените и върху тях се мъдреха слънца, котки и хълмове с цветя — напълно лишени от каквато и да било художествена стойност, освен ако не си родител на авторите им. Отломките по пода и нередките тъмни петна по стените потискаха иначе радостната атмосфера.

Като шеф на лаборатория и самотен баща с дете Ботин бе получил по-голяма квартира, което пак означаваше, че е непоносимо тясна, тъй като свободното жизнено пространство е един от основните дефицити на всяка космическа станция. Апартаментът на Ботин се разполагаше в дъното на коридор „К“ („К“ от „котка“ — стените бяха изрисувани с всякакви видове котаци), под номер 10. Вратата беше затворена, но не заключена. Иаред я побутна и пристъпи вътре.

Както навсякъде другаде, из стаята се рееха всякакви предмети. Едни от тях му бяха познати, други — не. Книга, подарък от приятел от колежа. Някаква снимка в рамка. Молив. Килим, който двамата с Черил си бяха купили по време на медения месец.

Черил. Жена му, загинала при падане по време на планинско изкачване. Беше станало тъкмо преди да го пратят на тази станция. Погребението ѝ се бе състояло в деня, преди да отпътува. Спомняше си, че на церемонията държеше Зоя за ръката. Зоя го попита защо мама си е тръгнала, а после го накара да ѝ обещае, че никога няма да я изостави. Ботин, разбира се, ѝ обеща.

Спалнята беше компактна, стаичката на Зоя щеше да е тясна за всеки, прехвърлил петгодишна възраст. Мъничкото легълце бе поставено плътно до стената, така солидно прикрепено, че не бе помръднало при трусовете — дори матракът бе останал. Книжки с рисунки, играчки и плюшени животни се носеха из въздуха. Нещо привлече вниманието на Иаред и той протегна ръка.

Бабар и Слоначето. Феникс бе колонизирана, преди Колониалният съюз да преустанови приемането на колонисти от богати страни, и

имаше голяма френска популация, от която бе произлязъл и Ботин. Бабар бе популярен детски герой на Феникс, заедно с Астерикс, Тинтин и Глупчо — спомени от детски свят на една планета, толкова отдалечена от Феникс, че никой вече не се сещаше за нея. Зоя никога не бе виждала слон на живо — космическите пътешествия все още бяха голяма рядкост, — но се влюби в Бабар малко след като Черил ѝ подари книжката за четвъртия ѝ рожден ден. След смъртта на Черил Зоя обяви Бабар за свой любимец и си го носеше навсякъде.

Спомни си как Зоя избухна в неудържим плач, когато я остави в апартамента на Хелън Грийн, докато се готвеше да отпътува за Феникс, където го очакваха няколко седмици напрегнати изпитания в завършващия етап на работата. Вече бе изпуснал совалката, но все пак успя да я успокои накрая, като ѝ обеща Селесте за нейния Бабар. Тя го целуна за сбогом и отиде в стаята на Кей Грийн, за да си играят. А той забрави за Бабар и Селесте до деня, в който трябваше да се върне на Омага и Ковел. Още се чудеше какво обяснение да измисли за това, че се прибира с празни ръце, когато някой го дръпна настрани и му съобщи, че станция Ковел е атакувана, че всички на базата и в колонията са избити и че дъщеря му, неговото любимо момиченце, е напуснала този свят изплашена и сама, далече от единствения човек, който някога я е обичал.

Иаред продължи да стиска Бабар... и бариерите между неговото съзнание и спомените на Ботин рухнаха и го заляха вълни от мъка и гняв, сякаш бяха негови собствени. Ето това беше. Това бе събитието, което го бе накарало да поеме пътя на предателството — смъртта на дъщеря му, неговата Зоя-сладост-моя, неговата единствена радост. Безпомощен да се изолира, Иаред бе подложен на стихията от бушуващи чувства, която бликаше от душата на Ботин — от болезнения ужас да бъдеш спохождан отново и отново от видения за последните мигове на твоето мъртво дете, от неутешимата болка да стоиш на мястото, където е стояла тя, от безумното и безсилно желание да направиш нещо повече, отколкото само да скърбиш.

Потокът спомени продължи да го залива и той изстена. Спомените се преследваха из съзнанието му, твърде бързо, за да ги види в тяхната цялост и завършеност, за да може да ги разбере, едва докосваха мислите му, докато очертаваха пътя, по който бе поел Ботин. Иаред нямаше спомен за първия контакт с обините, само усещането за

освобождаване, сякаш вземането на това решение го бе отървало от непрестанното присъствие на болката и гнева — но видя как Ботин сключва сделка с чуждоземците, как обещава срещу безопасно убежище своите познания за МозКом и изследванията в областта на съзнанието.

Все още му убягваха подробностите от научните разработки на Ботин, за да ги разбере, необходимо бе да разполага със знания и подготовка, каквато нямаше. Това, което ги заместваше, бе споменът от емоционалния опит, удоволствието да планира своята мнима смърт и да подготвя бягството си, болката от раздялата със Зоя, желанието да напусне човешкия свят и да започне работата си на друго място, да подготви отмъщението си.

На места в този котел от усещания и емоции, подобно на скъпоценни камъни, проблясваха и солидни спомени — информация, която се повтаряше в необятното поле на паметта, неща, които си припомняше от повече от една случка. Дори тогава някои факти оставаха да се мержелаят отвъд познаваемата част на съзнанието — увереността, че Зоя е ключът към предателството на Ботин, без да знае точно защо се е завъртял този ключ; усещането, че отговорът му се изплъзва всеки път, когато се опита да посегне към него, примамлив и недосегаем.

Опита да се съсредоточи върху онези спомени, които стърчаха непоклатимо, масивни и достижими. Съзнанието му описа кръг около един от тях — непознато място, обитавано от създания, които не говореха човешки езици.

Иаред вече знаеше къде се намира Ботин.

Вратата на апартамента се отмести и влезе Мартин.

::Дирак, трябва да тръгваме. Варли съобщи, че обините идват насам. Вероятно са поставили в станцията сигнални устройства. Глупаво от моя страна да ги пропусна.::

::Дай ми само минутка.:: — помоли Иаред.

::Не разполагаме с минута.:: — възрази Мартин.

::Добре.:: — въздъхна Иаред и тръгна. Взе Бабар обаче.

::Моментът не е най-подходящият да прибираш сувенири.:: — укори го Мартин.

::Млъквай. Да побързаме.:: — Той се стрелна по коридора, без да се обръща, за да провери дали Мартин го следва.

Уптал Чатърджи бе там, където го бяха оставили. Новото бе само корпусът на чуждоземния кораб, който бе запречил отвора в стената.

::Има и други изходи:: — подхвърли Иаред на Мартин, докато двамата се спотайваха зад трупа. Корабът продължаваше да стои отвън, но не предприемаше нищо; изглежда, все още не ги бяха забелязали.

::Знам, че има:: — тросна се Мартин. — ::Въпросът е ще можем ли да се доберем до някой от тях, преди да пристигнат още от тези типове. С един от тях бихме могли да се справим. Станат ли повече, ще си имаме ядове::

::Къде е твоят отряд?::

::Идват насам:: — информира го Мартин. — ::Стараям се да напускам пръстените колкото се може по-рядко::

::Чудесна идея, само моментът да беше друг::

::Този кораб не ми е познат. Прилича на нов тип патрулен катер. Дори не зная дали има оръжия. Ако няма, вероятно бихме могли да го разрушим дори с нашите пушки::

Иаред обмисли предложението. Изведнъж сграбчи трупа на Чатърджи и го тласна през пробойната в стената.

::Дотук добре:: — рече Мартин, втренчил поглед в отдалечаващия се труп.

Изведнъж корпусът на кораба изригна в огънове и трупът бе разкъсан от няколко откоса. Крайниците му се завъртяха в различни посоки. Проектилите продължаваха да удрят в стената около отвора. Някои проникваха вътре и рикошираха в отсрещния коридор.

Иаред бе споходен от странно усещане, сякаш някой ровичка в ума му. Патрулният кораб промени едва забележимо позицията си.

::Наведи се!:: — извика Иаред на Мартин, но кой знае защо, посланието му не стигна до адресата. Иаред заби пети в пода, сграбчи туловището на Мартин и го тласна настрани в мига, когато от кораба долетя нов залп, който профуча в опасна близост до мястото, където се намираха.

Отвън блесна яркооранжево сияние и изведнъж патрулният кораб се наклони рязко на една страна. Втора ракета озари мрака на космоса, заби се в търбуха на кораба и го разцепи на две. Кой знае защо, Иаред си помисли, че гамеранците наистина бълват огън.

::... настана голяма веселба:: — говореше Мартин. — ::Сега ще трябва да се крием поне седмица или две, докато обините тършуват наоколо за онзи, който им е разрушил кораба. Направи живота ми интересен, редник. Хайде да изчезваме. Момчетата изстреляха насам ново въже. Да се махаме, преди да са цъфнали нови приятелчета.: — Мартин доближи отвора. Промуши се през него и се насочи към буксирното въже, което се рееше на пет метра от тях. Иаред го последва и се вкопчи във въжето, сякаш от него му зависеше животът. С другата ръка стискаше Бабар...

Минаха три дни, преди обините да се откажат да ги търсят.

— Добре дошъл — посрещна го Уилсън. — Това Бабар ли е?

— Същият — каза Иаред, настанен в седалката на колесницата и притиснал Бабар към себе си.

— Ще ми кажеш ли защо си го взел.

— Разбира се.

— Има ли нещо общо с Ботин?

— Има *всичко* общо с Ботин — рече Иаред. — Хари, зная защо е станал предател. Зная всичко.

[1] Гамера — подобно на костенурка чудовище от японски фантастичен сериал през 60-те години — Б.пр. ↑

10.

Ден преди Иаред да се върне на станция Феникс, гушнал в прегръдките си Бабар, корабът на Специалните части „Орел“ пристигна в системата Нагано, за да разследва сигнал за помощ, пратен по мигнокуриер от мините в Кобе. „Орел“ изчезна безследно.

Иаред трябваше да докладва на полковник Робинс. Вместо това подмина с решителна крачка кабинета на Робинс и нахлу в канцеларията на генерал Матсън, преди секретарят да успее да го спре. Матсън вдигна глава.

— Вземи — рече Иаред и тикна Бабар в ръцете на изненадания генерал. — Сега вече знаеш защо те фраснах, кучи сине.

Матсън сведе поглед към плюшеното животинче.

— Нека познаеш — отвърна той. — Това е на Зоя Ботин. А ти си възвърна паметта.

— Поне достатъчно от нея — рече Иаред. — Толкова, колкото да си обясня кой е виновен за смъртта ѝ.

— Странно. — Матсън поклати глава и сложи Бабар на бюрото. — Все си мислех, че реите или обините са виновни за смъртта ѝ.

— Не се правете на глупак, генерале — заяви Иаред. Матсън повдигна вежди. — Вие сте наредили на Ботин да дойде тук. Той е помолил да вземе дъщеря си. Вие сте му отказали. Ботин оставя дъщеря си на станцията и тя загива. Той смята, че вие сте виновен.

— Също както и ти, очевидно — рече Матсън.

Иаред пренебрегна думите му.

— Защо не му позволихте да я вземе?

— Редник, аз не съм директор на детска градина — ядоса се Матсън. — Искан Ботин да се съсредоточи върху работата си. Жена му вече беше умряла. Кой щеше да се грижи за момичето? На Ковел имаше хора, които можеха да го правят, казах му да я остави там. Не съм предполагал, че ще изгубим станцията и колонията и че дъщеря му ще умре.

— На тази станция също има семейства на учени и работници — посочи Иаред. — Все щеше да се намери някой да я гледа. Молбата му е била напълно резонна, и вие го знаете. Така че искам да ми кажете — защо всъщност не му позволихте?

Повикан от секретаря, Робинс също се появи в кабинета. Матсън изглеждаше сконфузен.

— Чуй ме — заговори той. — Ботин притежаваше първокласен ум, но беше в депресия, откакто почина жена му. *Особено* след като я изгуби. Черил беше като попивателна за ексцентричните му изцепки, кил в неспокойното море. След като си отиде, той стана непредсказуем, най-вече когато се касаеше за дъщеря му. — Иаред отвори уста, но Матсън го спря с жест. — Не го виня за това, редник. Жена му умря, остави му малко момиче, за което да се грижи. И аз съм бил родител. Помня какво ми беше. Но всичко това му пречеше в работата, нарушаваше организацията му. Той бе стълб на проекта, с който се занимаваше. Тъкмо по тази причина го повиках тук за периода на изпитания. Искан да работи, без да се разсейва със странични неща. И се получи. Приключихме изпитанията по план и всичко вървеше толкова добре, че дадох предложение да го направят директор на неговата секция.

Беше поел обратно към Ковел, когато атакуваха станцията.

— Той смята, че сте му отказали, защото сте безсърдечен тиранин — заяви Иаред.

— Естествено е да си го мисли — съгласи се Матсън. — Съвсем типично за Ботин. Виж, двамата с него не се погаждахме особено. Такива са ни характерите. Той имаше огромно самочувствие и ако не беше такъв проклет гений, нямаше да го търпя. Дразнеше го фактът, че аз или хората ми непрестанно му надничавме през рамото. Дразнеше го, че все трябва да ни обяснява работата си. Най-вече го дразнеше това, че не ми пукаше за нищо, което го дразни. Не се учудвам, че ме е смятал за дребнав.

— А вие не сте, така ли?

— Не съм, разбира се — отвърна генералът и вдигна ръце, когато видя насмешливия поглед на Иаред. — Добре де. Виж сега. Сигурно и несходството в характерите ни е изиграло своята роля. Може би е трябвало да съм по-отстъпчив с него от време на време. Хубаво. Но от

мен се искаше да го накарам да работи. В края на краищата аз го предложих за повишение тоя кучи син.

— Но той не ви е простил заради онова, което се случи със Зоя.

— Редник, да не мислиш, че съм искал смъртта на неговото момиченце? — озъби се Матсън. — Или че не си давам сметка, че ако се бях съгласил с молбата му, сега тя щеше да е жива? За Бога! Не мога да го виня, че ме мрази след всичко това. Не съм искал Зоя Ботин да умре и приемам, че нося поне известна доза отговорност за трагичната ѝ гибел. Казах го на Ботин. Провери дали го имаш в спомените си.

Имаше го. Иаред видя как Матсън се приближава към него в лабораторията, как неловко поднася съболезнованията си и изразява съчувствие. Иаред си припомни колко го бяха подразнили купешките израз и, които сами крещяха, че Матсън е виновен за смъртта на неговата Зоя. Усети как в него се надига вледеняващ гняв и трябваше да си припомни, че спомените, които се пробуждат, принадлежат на друг човек и че детето, за което става дума, не е негово.

— Той не прие извиненията ви.

— Зная го, *редник*. — Матсън го изгледа навъсено и седна. — Е, кой си ти сега? Ясно е, че имаш спомените на Ботин. Но с кого разговарям? Дълбоко в себе си — кой си?

— Аз съм си аз — отвърна Иаред. — Иаред Дирак. Но чувствам това, което е чувствал Ботин. И разбирам защо е постъпил така.

— Разбираш защо го е направил — заговори Робинс. — Означава ли, че го одобряваш?

— Предателството ли? — попита Иаред. Робинс кимна. — Не. Изпитвам неговите чувства. Зная колко е бил разгневен от всичко, което се е случило. Зная колко е скърбял за дъщеря си. Но не мога да разбера как това го е накарало да се обърне срещу нас.

— Не можеш да разбереш или не си спомняш?

— И двете — призна Иаред. След преживяното на Ковел непрестанно се връщаха нови спомени, отделни случки, информация за различни моменти от живота на Ботин. Но празнините си оставаха и не му даваха покой. — Може би ще изплуват още спомени, колкото повече мисля за това. Но в момента не разполагам с нищо повече.

— И все пак знаеш къде се намира. — Матсън върна разговора към най-важната му част. — Говоря за Ботин. Каза, че знаеш къде е.

— Зная къде е бил — обясни Иаред. — Или по-скоро накъде е поел, когато е избягал. — Името сияеше като неонов надпис в съзнанието му, Ботин го бе спотайвал дълбоко в ума си, сякаш е пътеводна звезда или скъп талисман. — Отишъл е на Арист.

Кратка пауза, докато Матсън и Робинс проверят в своите МозКоми данните за Арист.

— Хъм, мамка му — бе коментарът на Матсън.

Родната система на обините се състоеше от четири газови гиганта, един от които — Ча — се намираще в най-подходящата зона за възникване на животински форми на въглеродна основа и притежаваше три луни с размери на планети, както и няколко по-малки спътници. Най-малката от големите луни, Саруф, лежеше отвъд границата на Рош^[1] и бе постоянно разтърсвана от гигантски приливни сили, които я бяха превърнали в необитаема топка лава. Втората, Обинур, бе наполовина колкото Земята, но с по-малка маса, заради бедната си на метали сърцевина. Това бе родният свят на обините. Третата, със земни размери и маса, се наричаше Арист.

Арист бе плътно заселена с местни форми на живот, но като цяло не представляваше особен интерес за обините и те бяха поставили там само няколко наблюдателни поста. Въпреки това близкото ѝ разположение до Обинур я правеше непривлекателна цел за атака. Корабите на Колониалните сили не биха могли да се доберат дотам незабелязано, тъй като Арист бе само на светлинни секунди от Обинур. Веднага след появата им в региона те щяха да се превърнат в цел на вражеския флот. Нищо по-малобройно от добре въоръжена армада не би имало шанса да измъкне Ботин от Арист. Самият факт на появата там щеше да е равносилен на обявяване на война — война, която Колониалният съюз не бе готов да започне дори ако противник щяха да са само обините.

— Ще се наложи да обсъдим въпроса с генерал Сцилард — каза Робинс на Матсън.

— Тука си прав. И това ако не е работа за Специалните части... Като стана дума за това... — Матсън погледна Иаред, — веднага щом те върнем в прегръдките на Сцилард, той ще те тикне обратно в строя. Което означава, че и този проблем ще стане негов проблем.

— Ще ми липсват, генерале — подсмихна се Иаред.
Матсън изсумтя.

— Понякога говориш съвсем като Ботин. А това хич не ми се нрави. Между другото, преди да съм те изгубил от погледа си, искам да слезеш долу при онова насекомо и лейтенант Уилсън, за да могат още веднъж да ти надникнат в мозъка. Когато те взех от генерал Сцилард, обещах да не те повредя. Искам да съм сигурен, че съм си удържал думата. На мен поне ми изглеждаш здрав.

— Слушам, сър.

— Добре. Свободен си. — Матсън взе Бабар и го хвърли на Иаред. — Прибери си това нещо.

Иаред улови играчката, но после я нагласи отново върху бюрото, с лице към генерала.

— Защо не я задържите, генерале? За спомен... — И излезе, преди Матсън да успее да възрази, като кимна пътъом на Робинс.

Матсън изгледа мрачно плюшения слон, после и Робинс, който сякаш се готвеше да каже нещо, и изръмжа:

— Полковник, да не съм чул и думичка за тоя проклет слон.

Робинс побърза да смени темата.

— Как мислите, Сцилард ще се съгласи ли да си го прибере? Сам казахте, че с всеки ден все повече заприличва на Ботин.

— На мен ли го казваш? — Матсън се намръщи и махна с ръка към вратата. — Тъкмо ти и генералът измислихте да сглобите този тип от резервни части, ако случайно си забравил. Сега вие мислете какво да правите с него. Или по-точно Сци да му мисли. Божичко!

— И все пак сте обезпокоен — отбеляза Робинс.

— От този човек винаги са ме побивали тръпки. Още когато служеше при мен, ми се щеше да направи някоя глупост, която да ми развърже ръцете, за да мога да го застрелям. Ужасявам се при мисълта, че сами си отгледахме нов предател, при това надарен с тяло и ум на спецвойник. Ако зависеше от мен, щях да натикам редник Дирак в някоя просторна стая с тоалетна и процеп за храна и да го оставя да гние там.

— Юридически той все още е под ваше командване.

— Сци даде недвусмислено да се разбере, че си го иска обратно, по каквито и тъпашки причини да е това. Мога само да се надявам, че знае с какво се захваща.

— Но ако в края на краищата Дирак се окаже различен от Ботин? Матсън изсумтя презрително и хвърли Бабар по Робинс.

— Виждаш ли този слон? Само не си мисли, че е някакъв проклет сувенир. Той е послание — право от Чарлз Ботин. Не, полковник. Дирак прилича точно толкова на Ботин, колкото смятам.

— В това няма съмнение — заяви Кайнен на Иаред. — Ти си станал Чарлз Ботин.

— Не съм, мътните ме взели! — ядоса се Иаред.

— О, че са те взели, е сигурно — повтори Кайнен и посочи монитора. — Моделът на съзнанието ти сега е почти идентичен с този на Ботин, преди да ни напусне. Има известни отклонения, разбира се, но те са незначителни. Що се отнася до намеренията и целите, ти имаш същия ум като на Чарлз Ботин.

— Но аз не се чувствам различен!

— Така ли? — Хари Уилсън го погледна от другия край на лабораторията.

Иаред понечи да отговори, но се отказа. Уилсън се захили.

— Чувстваш се, нали? Познавам по лицето ти. Дори Кайнен го усеща. По-агресивен си. Отговаряш по-бързо и невъздържано. Иаред Дирак бе кротък, дори потиснат човек. Някак простодушен, ако мога да се изразя така. Ти не си нито кротък, нито потиснат. И със сигурност не си простодушен. Помня добре Чарлз Ботин. Много повече приличаш на него, отколкото на Иаред Дирак.

— Но аз въобще не смятам, че се превръщам в предател — възрази Иаред.

— Естествено, че не смяташ — рече Кайнен. — Делиш с него едно съзнание, дори някои от спомените му. Но имаш собствен опит и въз основа на него гледаш на света. Същото е като при едноличните близнаци. Може генетичната им структура да е сходна, но животът, който водят, е различен. Чарлз Ботин е близнакът в ума ти. Но опитът си е само твой.

— Значи и вие вярвате, че ще стана лош. — Иаред поклати глава.

Кайнен повдигна рамене — по ррейския еквивалент. Иаред погледна Уилсън, който бе направил същото.

— Ти каза, че Чарли е започнал да става лош след смъртта на дъщеря си. Спомняш си я, помниш и мига, когато научи за смъртта ѝ, но въпреки това не изпитваш усещането, че това ще те накара да

измениш на човечеството, нали? Възнамеряваме да им предложим да те възстановят на неговата служба. Не знаем дали ще се съгласят, защото човекът, който е ръководил проекта, близо година е заговорничил против човечеството. Но не смятаме, че това е твой проблем.

— Разбира се, че е мой проблем — възрази Иаред. — Защото аз искам да открия Ботин. Не само за да помогна този въпрос да бъде приключен, а и защото държа да го върна.

— Защо? — попита Кайнен.

— Защото искам да го разбера. Искам да узная какво кара някой да постъпи по този начин. Какво ги кара да станат предатели — допълни Иаред.

— Ще останеш изненадан, когато узнаеш колко малко е необходимо — рече Кайнен. — Понякога дори нещо толкова дребно като проява на доброта от страна на врага. — Кайнен извърна глава и Иаред си напомни, че и той е в сходно положение. — Лейтенант Уилсън — каза Кайнен, все още извърнал лице. — Ще ни оставите ли за минутка насаме с редник Дирак? — Уилсън повдигна вежди, но не каза нищо и напусна лабораторията. Кайнен отново погледна Иаред и каза: — Искам да ти се извиня, Иаред. И да те предупредя.

Иаред се усмихна неуверено.

— Кайнен, не е необходимо да ми се извиняваш за нищо.

— Не е така. Моят страх бе причината да се появиш на бял свят. Ако бях достатъчно силен да издържа на мъченията, на които ме подложи лейтенант Сейгън, сега щях да съм мъртъв, човечеството нямаше да знае за готвещата се срещу него война, нито че Чарлз Ботин е още жив. Ако бях по-силен, нямаше да има причина да бъдеш създаден и роден, нито да ти натресат съзнание, което изцяло превзе ума ти, за добро или лошо. Но аз съм слаб и исках да живея, дори ако последното означаваше да съм затворник и предател. Както казват вашите колонисти: „такава е моята карма, трябва сам да си нося кръста“. Но освен това, редник, съвсем непреднамерено, аз съгреших спрямо теб — продължи Кайнен. — Може да се каже, че съм съпричастен за ужасното зло, което ти сториха. Непростимо е да се раждат войници с изкуствени мозъци както правите вие в Специалните части. Но дважд по-отвратително е да създадат някой като теб, който да

носи съзнанието на друг човек. Това е нарушение на изконното право да бъдеш самият себе си.

— Не е толкова лошо, колкото си мислиш — подхвърли замислено Иаред.

— О, напротив, много по-лошо е дори. Ние, рреите, сме духовни и принципни същества. Реагираме на света съобразно всичко, в което вярваме. Сред нещата, които поставяме на най-висок пиедестал, е свещеното право за самоопределение на личността — вярата, че на всеки трябва да бъде позволено да взема сам решенията в живота. Във всеки случай — той поклати глава — всеки ррей има право на това. И ние, като останалите раси, не се интересуваме от нуждите и правата на чуждоземците, особено когато са наши врагове. Въпреки това правото на избор има огромно значение. Също както и независимостта. Когато за пръв път дойде при мен и Уилсън, ние ти дадохме право да решиш дали искаш да продължиш нататък. Спомняш ли си? — Иаред кимна. — Трябва да ти призная, че тогава го направих не само заради теб, но и заради себе си. Тъй като аз бях причината да бъдеш роден без право на избор, мое морално задължение бе да ти го осигуря. И когато избра как да продължиш — тогава за пръв път почувствах, че греховете ми са опростени. Не всичките, разбира се. Все още трябва да нося бремето на моята карма. Но някои. И за това искам да ти благодаря, редник.

— Няма защо — рече Иаред.

— А сега, относно моето предупреждение. Лейтенант Сейгън ме подложи на изтезания малко след като й попаднах в ръцете и накрая аз се пречупих и й разказах почти всичко, което искаше да узнае за плановете за нападение срещу човечеството. Но за едно нещо я излъгах. Казах й, че никога не съм се срещал с Чарлз Ботин.

— Срещал ли си го?

— Да — потвърди Кайнен. — Веднъж, когато дойде да разговаря с мен и с други ррейски учени за строежа на МозКома и за това как може да го адаптираме към ррейските мозъци. Невероятен човек. Страстен във всичко, а ние, рреите, сме чувствителни към страстта. Всеотдаен, целеустремен. И ужасно сърдит. — Кайнен се наведе към него. — Редник, зная, че го обясняваш със смъртта на дъщеря му, и донякъде е така. Но има и други причини, които го карат да се държи така. Гибелта на малката може би е катализаторът, който е накарал

една отдавна залегнала идея да изкристализира в съзнанието му, а после да подхранва чувствата му. Ето така е станал предател.

— И коя е тази идея? — попита Иаред.

— Не зная — призна Кайнен. — Най-лесно е да предположим, че става въпрос за отмъщение. Но аз съм се срещал с този човек. Жаждата за мъст не е в негов стил. И ти трябва да го знаеш по-добре от мен. Нали притежаваш неговия ум.

— Нямам представа — призна Иаред.

— Какво пък, с времето може би всичко ще излезе наяве. Искам само да те предупредя — каквато и да е причината, той й се е отдал всецяло, напълно и докрай. Твърде късно е да бъде разубеден. Опасността за теб е, че ако се срещнеш с него, можеш да му повярваш и да започнеш да му симпатизираш. В края на краищата ти си *конструиран*, за да го разбираш. И Ботин ще те използва както може.

— Какво трябва да направя? — попита Иаред.

— Помни кой си — отвърна Кайнен. — Помни, че си различен от него. Помни, че винаги имаш право на избор.

— Ще го запомня — обеща Иаред.

— Надявам се да е така — рече Кайнен. — Редник, желая ти късмет. Можеш да си вървиш. Когато излезеш, помоли Уилсън да се върне. — Кайнен му обърна гръб и тръбна към другия край на лабораторията.

Иаред излезе и каза на чакащия отвън Уилсън:

— Ако искаш, влизай.

— Добре — каза Уилсън. — Надявам се разговорът ви да е бил ползотворен.

— Беше — потвърди Иаред. — Той е интересен екземпляр.

— Може и така да се каже — съгласи се Уилсън. — Знаеш ли, Дирак, той изпитва своего рода бащински чувства към теб.

— Подразбрах нещо такова. И това ми харесва. Макар че не прилича на бащата, който бих очаквал.

Уилсън се засмя.

— Животът е пълен с изненади, Дирак. Къде отиваш сега?

— Мисля, че ще ида да се срещна с внучката на Кайнен — отвърна Иаред.

„Буревестник“ задейства мигнодвигача си шест часа преди Иаред да се прибере на станция Феникс и се премести в системата на едно мътнооранжево слънце, което, гледано от Земята, но само с много мощен телескоп, щеше да се намира в съзвездието Пергел. Корабът пътуваше натам, за да прибере останките на колониалния влекач „Хенди“, чиято черна кутия, пратена на Феникс с аварийна мигносонда, подсказваше, че някой съзнателно е повредил двигателите.

Но от „Буревестник“ не остана нито черна кутия, нито нищо.

Лейтенант Клауд вдигна глава от пръснатата на масичката колода карти и се засмя.

— Брей, пак ли ти бе?

— Здравсти, лейтенант — отвърна Иаред. — Отдавна не сме се виждали.

— Не е по моя вина. Кисна тук през цялото време. Ти къде се изгуби?

— Ходих да спасявам човечеството. Знаеш как е.

— Мръсна работа, но все някой трябва да я върши — съгласи се Клауд. — Радвам се, че си ти, а не аз. — Пресегна се с крак и придърпа един празен стол. — Що не поседнеш? След петнайсет минути ще ме викат за предстартова подготовка за поредния снабдителен курс, но дотогава има достатъчно време да те бия на карти.

— Винаги печеля — отвърна Иаред.

— Пак почна с твоите шегички, а?

— Всъщност идвам при теб тъкмо заради полета — каза Иаред. — Надявах се да ме вземеш с теб.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Клауд, докато размесваше картите. — Прехвърли ми разрешителното за пътуване и ще продължим играта на борда. И без това през повечето време ще фучим на автопилот. Държат ме на кораба просто да могат да докладват, че има жертви, ако катастрофирам.

— Нямам разрешително за пътуване — призна Иаред. — Но трябва на всяка цена да слеза на Феникс.

— От какъв зор? — учуди се Клауд.

— За да навестя един мъртъв роднина — обясни Иаред. — Скоро ще отпътувам.

Клауд се изкиска.

— Бас държа, че мъртвият роднина ще си е на мястото, когато се върнеш.

— Не се безпокоя за него. — Иаред посегна към колодата. — Ще позволиш ли? — Клауд я побутна към него и Иаред почна да размесва картите. — Лейтенант, виждам, че обичаш хазарта. — Спря да размесва картите и постави кол одата пред Клауд. — Сечи. — Клауд пресече кол одата на една трета от върха. — Вземаме по една карта. Ако моята е по-голяма, ме откарваш на Феникс, виждам когото трябва да видя и се прибирам, преди да си отлетял.

— А ако е моята, ще опитаме пак до три пъти — засмя се Клауд.

Иаред също се ухили.

— Няма да е справедливо, нали? Е, готов ли си? — Клауд кимна. — Тегли! — рече Иаред.

Клауд изтегли осмица купа, Иаред — шестица спатия.

— По дяволите! — изруга и побутна картите на Клауд.

— И кой е този мъртъв роднина? — поинтересува се лейтенантът.

— Малко е сложно...

— Вече наистина ме заинтригува.

— Клонинг на човека, чието съзнание съм създаден да приема.

— Прав си, че е сложно. Въобще не разбрах какво ми каза.

— Някой, който ми е като роден брат — обясни Иаред. — Но когото не познавам.

— Интересен живот водиш за човек, който няма и годинка.

— Зная — потвърди Иаред. — Но не съм виновен за това. — Той се надигна. — Довиждане, лейтенант.

— О, я стига! Дай ми минутка да си изпразня мехура и потегляме. Искам обаче да си затваряш устата, когато се качим на борда — остави на мен да приказвам. И помни: ако закъсаме, ти си носиш последствията.

— То си е ясно — въздъхна Иаред.

Да преминат през обслужващия персонал в хангара се оказа фасулена работа. Иаред вървеше до Клауд, който направи предстартова проверка и се консултира с неколцина техници от персонала по

различни въпроси. Никой не обърна внимание на Иаред, възприеха го като безинтересна част от антуража на пилота. Само след трийсет минути совалката се отдалечаваше от хангара, а Иаред демонстрираше на Клауд, че всъщност може да е доста добър в губенето.

Когато кацнаха, Клауд слезе да разговаря с персонала на станцията.

— Ще им трябват три часа, за да я заредят и натоварят — каза, след като се върна. — Стига ли ти да отидеш, закъдето си се запътил, и да се прибереш навреме?

— Гробището е веднага след края на града.

— Значи би трябвало да се справиш. Как ще стигнеш там?

— Нямам представа — рече Иаред.

— Какво? — Клауд се опули.

Иаред сви рамене и призна:

— Въобще не вярвах, че ще ме вземеш. Не бях стигнал толкова надалече в планирането.

— Господ пази глупаците — разсмя се Клауд. — Хайде, тръгвай с мен. Да идем да навестим братчето ти.

Католическо гробище „Метари“ бе разположено в сърцето на един от най-старите квартали на Феникс-град още от времето, когато Феникс се бе наричал Нова Вирджиния, а Фениксград бил само Клинтън — преди атаките, разрушили първата колония и принудили хората да се прегрупират и да завладеят планетата отново. Най-старите гробове в гробището датираха още от онези ранни дни, когато Метари се състоял от два реда метални потънали в калта бараки, а гордите луизианци, които се заселили тук, претендирали, че са нещо като краен квартал на Клинтън.

Гробовете, към които се отправи Иаред, бяха в далечния край на гробището. Скромни надгробни плочи, три на брой, с по едно име и дата отдолу: Чарлз, Черил и Зоя Ботин.

— Божичко! — възкликна Клауд. — Цяло семейство.

— Не — отвърна Иаред и приклепна до първия гроб. — Не съвсем. Черил наистина лежи тук. Зоя е умряла много далече и тялото ѝ е изгубено. А Чарлз въобще не е мъртъв. Тук е погребан някой друг.

Клонинг, който е създал, за да изглежда, че се е самоубил. — Иаред докосна плочата. — Няма никакво семейство тук.

— Май ще взема да се поразодя — подметна Клауд.

— Недей. — Иаред вдигна глава. — Моля те, остани. След минутка привършвам и ще можем да си вървим. — Клауд кимна, но зарея поглед към хоризонта. Иаред насочи вниманието си към камъка.

Беше излъгал Клауд — този, когото би искал да види, не беше тук. Но кой знае защо му стана мъчно за безименния клонинг, който Ботин бе убил, за да изфабрикува собствената си смърт. В спомените му, или по-точно в спомените, които изплуваха от съзнанието на Ботин, нямаше почти нищо за клонинга — за него той бе само средство за постигане на целта, същество без личност. Цел, която, колкото и да се опитваше, Иаред не успяваше да си припомни. Освен това сега не беше време да се отдава на състрадание. Бе тук заради други. Можеше само да се надява, че клонингът така и не е дошъл в съзнание, когато това се е случило.

Съсредоточи се върху името Черил Ботин и почувства как го залива мътна, объркана вълна от емоции, отекваха далеч навътре в спомените му. Ботин несъмнено бе изпитвал силна привързаност към жена си, та дори думата „обич“ да бе малко пресилена в случая. Живели бяха заедно, защото и двамата бяха искали деца, бяха се разбирали и им беше било приятно да са съпрузи, въпреки че емоционалната връзка помежду им към края бе започнала да се изчерпва. На раздялата бе попречила взаимната обич към дъщеря им, опасенията, че разводът може да предизвика тежки сътресения в душата ѝ.

От някакво тайно ъгълче в ума на Иаред внезапно и неочаквано изплува споменът за смъртта на Черил, за онова последно изкачване в планините — тя не беше отишла там сама, а с човек, когото Ботин бе подозирал за неин любовник. Но нямаше ревност, или поне Иаред не бе в състояние да я долови. И защо Ботин да ревнува, след като също бе имал връзка? И все пак Иаред почувства гнева, който бе изпитал Ботин на погребението — когато предполагаемият любовник се бе задържал прекалено дълго над гроба. Бе отнел от времето, което Ботин би искал да прекара с жена си. И Зоя с майка си.

Зоя.

Иаред докосна името ѝ, изписано върху плочата. Зоя, която не беше тук. Спомените на Ботин отново изпълниха съзнанието му и той заплака.

На рамото му легна нечия ръка. Той вдигна глава и видя, че Клауд е застанал до него.

— Няма нищо — рече Клауд. — Всички губим хората, които обичаме.

Иаред кимна.

— Зная. И аз изгубих човека, когото обичах. Сара. Усещах всичко, което усещаше тя, и след това в душата ми остана празнина. Но тук е различно.

— Различно, защото става дума за дете.

— Дете, което никога не съм срещал — допълни Иаред. — Умряла е, преди аз да се родя. Не я познавам. Няма как да я познавам. И въпреки това тя е в мен. — Той опря пръсти в слепоочията си. — Тук имам всичко за нея. Помня, когато се роди. Помня първите ѝ стъпки, първите ѝ думи. Помня как я държах за ръка тук, докато погребвахме майка ѝ. Помня последния път, когато я видях. Помня, когато ми съобщиха, че е мъртва. Всичко е тук, *вътре*.

— Никой не може да притежава чужди спомени — възрази Клауд. Личеше си, че го казва, за да успокои Иаред. — Просто не сме устроени така.

Иаред се разсмя горчиво.

— Аз обаче съм. При мен е различно. Нали ти казах. Роден съм, за да прехвърлят в мен спомените на друг човек. И сега неговите спомени са мои. Животът му е моят живот. Дъщеря му...

Иаред млъкна, неспособен да продължи. Клауд клекна до него и отново сложи ръка на рамото му.

— Не е честно — промълви. — Не е честно да скърбиш за неговото дете.

Иаред се усмихна натъжено.

— Не и във вселената, в която се намираме.

— Прав си, братче — съгласи се Клауд.

— Аз *искам* да скърбя за нея — продължи Иаред. — Усещам я. Усещам обичта, която съм изпитвал към нея. Която *той* е изпитвал към нея. Не мога да не скърбя за нея. Не е кой знае какво за човек, който носи спомена за дъщерята на друг. Нали?

— Може би си прав.

— Благодаря ти. Благодаря ти, че дойде тук с мен. Благодаря ти, че ми помогна.

— Нали затова са приятелите.

::Дирак:: — отекна в главата му гласът на Джейн Сейгън. Тя стоеше зад тях. — :: Активирам реинтегриране сега.::

Заедно с гласа ѝ дойде усещането за присъствието ѝ в съзнанието му. Пробудиха се мисли, усещания и спомени, които напоследък като че ли бяха изतिकани в дъното на ума му. Някаква част от съзнанието му отбеляза, че интегрирането не е само споделяне на информация и превръщане в част от по-обширно съзнание. Че е и начин на контрол, способ за управление на индивидите в по-голяма група. А също и причина специалните да напускат по-рядко от частите си — уволнението би означавало да изгубиш интеграцията. А да си лишен от интеграция значеше да си сам.

Специалните почти никога не бяха сами. Дори когато наоколо нямаше други хора.

::Дирак:: — повика го отново Сейгън.

— Говори нормално — рече Иаред, все още обърнат с гръб към нея. — Не е възпитано.

Последва продължителна пауза. Накрая Сейгън каза:

— Добре. Редник Дирак, време е да тръгваме. Чакат ни на станция Феникс.

— Защо? — попита Иаред.

— Не мога да ти кажа пред странични лица. Без да се обиждате, лейтенант.

— Не съм и помислял — рече Клауд.

— Дирак, това е заповед.

— Натикай си я в задника тая заповед — тросна се Иаред. — Нещо взе да ми писва да служа в тези ваши Специални части. Ще остана тук, докато не ми кажете къде искате да отида и с каква цел.

Сейгън въздъхна и каза на Клауд:

— Запомнете ми думите — ако се раздрънкате за това, което ще кажа сега, ще ви застрелям лично. От упор.

— Мадам — засмя се Клауд. — Винаги съм вярвал на всяка ваша думичка.

— Преди три часа „Червен ястреб“ бе унищожен от обини — продължи Сейгън. — Успял е да изстреля мигносонда, преди да го разрушат. Изгубихме още два кораба за последните няколко дни, просто изчезнаха. Обините са се опитали да сторят същото и с „Червен ястреб“, но по някаква причина са се провалили. Или сме извадили късмет — ако това може да се нарече късмет. Като се вземат предвид и другите четири кораба, изчезнали през миналия месец, става ясно, че обините се целят именно в Специалните части.

— Но защо? — попита Иаред.

— Нямаме представа. Генерал Сцилард реши, че не можем да чакаме и да губим повече кораби. Дирак, отиваме да си приберем Ботин. Потегляме след дванайсет часа.

— Това е безумие! — възкликна Иаред. — Единственото, което знаем, е, че е на Арист. А Арист е доста голяма луна. Освен това става въпрос за родната система на обините.

— Знаем къде е на Арист — каза Сейгън. — Имаме и план как да се промъкнем до него.

— И как?

— Виж, това не мога да ти кажа тук и сега. Край на дискусиата, Дирак. Или идваш с мен, или си извън играта. До началото на операцията остават дванайсет часа. Изгубих доста време, докато те открия. Не ми губи още.

[1] Граница на Рош — радиус на кръгова орбита на тяло, движещо се около друго тяло, при който приливните сили, предизвикани от централното тяло, са равни на гравитационните сили на спътника. Ако спътник е на по-ниска орбита от границата на Рош, то централното тяло предизвиква приливи със сила, по-голяма от гравитацията на спътника. Тоест приливните сили ще разкъсат спътника на части — Б.пр. ↑

11.

„По дяволите, генерале — изруга мислено Джейн Сейгън, докато крачеше по коридора на «Хвърчило» към контролната зала на хангара. — Престани да се криеш от мен, нафукан нещастнико“. Беше се постарала да не праща мислите си в общия комуникационен канал на Специалните части. Заради близостта между мисленето и говоренето при спецвойниците нерядко се случваха ситуации от типа на „мисля на глас“. Но мисли от този род бе най-добре да запазиш за себе си.

Сейгън преследваше генерал Сцилард от момента, когато бе получила заповед да издири и върне самоотлъчилият се на Феникс Иаред Дирак. Заповедта бе придружена от уточнение, че Дирак отново е под нейно командване, и класифицирана информация, касаеща последните събития в живота на Дирак: пътуването му до Ковел, внезапно изплувалите спомени и факта, че матрицата на съзнанието му напоследък определено прилича на тази на Чарлз Ботин. Беше добавена освен това бележка от генерал Матсън до Сцилард, в която Матсън съветваше Сцилард да не връща Дирак на активна служба и предлагаше да остане под наблюдение поне докато не се уреди назряващата криза с обините.

Макар Сейгън да смяташе генерал Матсън за глупак, не можеше да не се съгласи, че този път е съвсем прав. Присъствието на Дирак във взвода от самото начало й действаше на нервите. Той беше отличен войник, но самата идея, че носи в себе си второ съзнание, което във всеки момент заплашва — подобно на недобре съхранявано ядрено гориво — да премине през някоя цепнатина и да зарази основното, с което да изложи на опасност операцията, я караше да е на тръни. Подобен провал можеше да доведе не само до неговата смърт. Сейгън дори бе изпитала облекчение, когато Дирак наистина *превъртя* — докато се разхождаше на станция Феникс. И едва когато Матсън ги отърва, като го взе отново под крилото си, си позволи да изпита към него нещо като съжаление и да признае, че той така и не бе успял да оправдае напълно подозренията й.

„Но това беше тогава“ — припомни си Сейгън. Сега Дирак отново бе с нея, при това показваше сериозни отклонения в душевното си равновесие. Беше използвала цялото си самообладание, за да не прибегне до сила, когато бе отказал да ѝ се подчини в гробището на Феникс — още малко и щеше да го застреля със зашеметяващ заряд, както първия път, когато бе излязъл от релси. Ала вместо това се опита да е любезна и добронамерена, докато пътуваха със совалката към „Хвърчило“. Сцилард вече беше на борда и разговаряше с майор Крак, командира на полета. Генералът бе игнорирал предишните ѝ опити да се свърже с него, но сега, когато и двамата бяха на един и същи кораб, тя бе твърдо решена да му се изпречва на пътя, докато не се съгласи да я изслуша. Стигна до металната стълба, преодоля я с няколко скока и отвори вратата на залата.

::Вие, разбира се, знаете, че идвам:: — каза. — ::Нали сте главнокомандващ Специалните части. Получавате сведения за местонахождението на всеки от нас::

::Дори не ми се наложи да прибегвам до справочния регистър:: — отвърна Сцилард. — ::Достатъчно добре те познавам. Изобщо не се съмнявах, че ще цъфнеш тук веднага щом разбереш, че съм върнал Дирак под твое командване:: — Сцилард завъртя креслото към нея и изпружи крака. — ::Доказателство за моята предвидливост е фактът, че помолих всички останали да напуснат помещението, за да разговаряме на четири очи. Така че можеш да започваш::

::Разрешете да говоря свободно, сър:: — рече Сейгън.

::Разбира се::

::Сър, с цялото ми уважение, вие сте побъркан::

Сцилард се разсмя на глас.

::Лейтенант, не очаквах да говорите чак *толкова* свободно::

::Видели сте същите доклади, които прегледах и аз. Не може да не знаете колко много от Ботин вече се е пробудило в Дирак. И въпреки това го пращате на мисия, чиято цел е откриването на Ботин::

::Да:: — отвърна лаконично Сцилард.

— За Бога! — възкликна Сейгън на глас. Речта, която ползваха Специалните части, беше бърза и ефикасна, но не бе подходяща за възклицания. Въпреки това Сейгън подкрепи изблика си с вълна на недоволство и яд: прати я на Сцилард и той я прие безмълвно. — ::Не

желая на плещите ми да тежи подобна отговорност.: — добави Сейгън.

::Не помня да съм ви искал мнението по въпроса.: — отвърна Сцилард.

::Този човек представлява опасност за останалите войници от взвода ми. И е опасен за цялата операция. Нямаме нужда от допълнителни рискове.:

::Не съм съгласен.:

::За Бога.: — повтори Сейгън. — ::Защо?::

::Дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо.: — цитира Сцилард.

::Какво?:: — Сейгън изведнъж си припомни разговора с Кайнен преди месец: той бе казал същото.

Сцилард повтори казаното и добави:

::По-близо от това не можем да държим врага. Той е в редиците ни и дори не знае, че ни е враг. Дирак смята, че е един от нас, дори е дълбоко убеден в това. Но сега вече мисли и действа така, както би го правил, ако е наш враг, и ние ще знаем всичко, което знае той. Това е невероятно полезно и си заслужава риска.:

::Докато не се обърне срещу нас.: — подметна Сейгън.

::И ти ще си първата, която ще го разбере. Нали е интегриран с твоя взвод. В мига, когато започне да действа срещу вашите интереси, това ще ви стане известно.:

::Интегрирането не е телепатия.: — възрази Сейгън. — ::Ще узнаем чак когато предприеме нещо. А това означава, че може да убие някой от войниците ми, да издаде позицията ни или нещо от тоя род. Дори интегриран, той пак ще е реална заплаха.:

::За едно си права, лейтенант.: — потвърди Сцилард. — ::Интеграцията не е телепатия. Освен ако не разполагаш с подходящия софтуер.:

Сейгън долови приходящ сигнал в персоналния си комуникационен канал: ъпгрейд на нейния МозКом. Програмата започна да се разархивира още преди да е дала съгласие. Можеше само да следи безпомощно процеса, който за кратко предизвика известен хаос в електрическите импулси на мозъка ѝ.

::Какво е това, по дяволите?:: — попита тя.

::Телепатичен ъпгрейд:: — обясни Сцилард. — ::Обикновено се предоставя само на генерали и високоспециализирани военни следователи, но в твоя случай смятам, че е оправдано. Само за тази мисия. Веднага щом се върнеш, ще бъде изтрит и ако посмееш да се разбъбриш, че подобна програма съществува, ще те пратим много-много далеч.::

::Не знаех, че е възможно подобно нещо.::

Сцилард направи кисела физиономия.

::Помисли малко, лейтенант. Помисли върху това как общуваме. Ние мислим, а МозКомът интерпретира мислите, които избираме да споделим с някой друг. Извън волевото изказване няма съществена разлика между нашите обществени и интимни мисли. Щеше да е по-странно, ако *не можехме* да четем мисли. Нали точно това прави МозКомът?::

::Но го криете от хората.:: — посочи Сейгън.

Сцилард повдигна рамене.

::Никой не би искал да разбере, че не разполага с място за уединение дори в главата си.::

::Което означава, че сте чели и моите интимни мисли.::

::Като например да ме наричаш „нафукан нещастник“ ли?:: — попита Сцилард.

::Имаше причина.::

::Винаги има.:: — потвърди Сцилард. — ::Успокойте се, лейтенант. Да, аз мога да чета мислите ви. Мога да чета мислите на всеки мой подчинен. Но обикновено не го правя. Не е необходимо, а и в повечето случаи е напълно безполезно.::

::И въпреки това имате достъп до мислите на хората.:: — упорстваше Сейгън.

::Да, но знаеш ли, повечето хора са доста досадни. Когато за първи път ми беше предоставена тази възможност — след като ме издигнаха за главнокомандващ Специалните части, — прекарах цял ден да подслушвам мислите на другите. И знаеш ли какво си мислят повечето хора през по-голямата част от времето? Мислят си: аз съм гладен. Трябва да ида до кенефа. Искам да чукам този, или тази. И после: пак съм гладен. Все в тоя род, докато не умрат. Повярвай ми, лейтенант. Само един ден подобно занимание е достатъчен да ти

разбие илюзиите за сложността и необятността на човешкия ум и да ти докара депресия.:

Сейгън се усмихна.

::Е, вие знаете по-добре.:

::Да, зная: — потвърди Сцилард. — ::Но в твоя случай тази възможност ще е от истинска полза, защото ще можеш да чуваш мислите на Дирак и да долавяш най-съкровените му чувства, без той да подозира, че е наблюдаван. Ако замисля измяна, ще го разбереш още преди да го осъзнае. И ще можеш да предприемеш мерки, преди Дирак да убие някой от войниците ти или да провали операцията. Струва ми се, това значително ще намали риска, че го вземаш с теб.:

::И какво трябва да направя, ако премине на страната на противника?: — попита Сейгън. — ::Ако стане предател?:

::Да го убиеш, естествено. Не се колебай дори за миг. Но гледай да си сигурна. Защото аз също мога да надничам в главата ти и ще знам, ако си му теглила куршума само защото ти ходи по нервите.:

::Слушам, генерале.: — потвърди Сейгън.

::Хубаво. Къде е Дирак в момента?:

::Подготвя се с взвода. Долу, в хангара.:

::Защо не го провериш?:

::С новата програма?:

::Ами да. Научи се да я използваш още преди да започне операцията. После може да нямаш време за това.:

Сейгън отвори програмата, откри Дирак и започна да слуша.

::Абсолютни глупости...: — мислеше си Дирак.

::Не знаеш колко си прав, братче: — отвърна Стивън Сиборг. Беше се преместил във Втори взвод, докато Дирак отсъстваше.

::Това на глас ли го казах?:

::Не, глупако, аз чета мисли.: — рече Сиборг и му прати шеговит импулс. Всички дразги между двамата бяха изчезнали след смъртта на Сара Поулинг: ревността, която Стивън изпитваше към Иаред, бе потушена от мъката от загубата ѝ. Иаред би се подвоумил да го нарече приятел, но връзката между двамата се приближаваше доста бързо до подобно определение, още повече че се подсилваше от взаимната им интеграция.

Иаред огледа хангара, в който на равни разстояния бяха разположени двайсетина мигноколесници — почти всички колесници, произведени до този момент. Сиборг тъкмо се качваше в своята, за да я огледа.

::Това значи ще използваме за атаката срещу цяла една планета: — промърмори той. — ::Спецвойници, яхнали звездолетящи тротинетки::

::Ти някога виждал ли си тротинетка?: — попита Иаред.

::Разбира се, че не съм. Но съм виждал картинки и знам как изглежда. Кой идиот би пътувал с подобно нещо?:

::Аз вече пробвах: — призна Иаред.

::Аха, ето го и отговора. И как беше?:

::Чувствах се незащитен::

::Страхотно:: — изсумтя Стивън.

Иаред можеше да го разбере, но същевременно виждаше смисъла на подобна атака. Почти всички космически раси използваха кораби, за да стигнат от едно място до друго в реалния космос, и планетните отбранителни и радиолокационни системи съвсем естествено бяха настроени да засичат големи обекти. Отбранителната система на обините около Арист не правеше изключение. Кораб на Специалните части би бил засечен на минутата, но не и малък обект с крехка структура, побиращ само един човек.

Специалните части го знаеха, защото вече бяха пращали колесници при шест различни случая — бяха прехвърляли войници отвъд защитната мрежа, за да подслушват комуникационните съобщения, идващи от луната. Тъкмо при една от тези операции бяха прихванали разговор на Чарлз Ботин с някого на Обинур относно часа на пристигане на снабдителния кораб. Войникът, засякъл сигнала, го бе проследил до източника му на повърхността — неголяма научноизследователска станция на брега на един от множеството острови на Арист. Беше изчакал второ обаждане от страна на Ботин, за да потвърди местонахождението му.

Щом узна за това, Иаред изиска файла, за да прослуша гласа на човека, в когото би трябвало да се превърне. Беше чувал гласа на Ботин на записи, които му бяха пускали Уилсън и Кайнен, и не откри никаква съществена разлика. Е, само мъничка: може би човекът бе остарял или стресът оказваше своето влияние, но нямаше съмнение, че

става въпрос за Ботин. Малко го объркваше фактът, че гласовете им си приличат, но това бе съвсем естествено и напълно обяснимо.

„Ама че странен живот вода“ — помисли си и се огледа, сякаш за да провери дали не е изпуснал и тази мисъл. Сиборг продължаваше да ровичка в контролното табло и не му обръщаше внимание.

Иаред мина през площадката с колесниците и се приближи до сферичния апарат в центъра на помещението. Беше малко по-голям от колесниците и беше поредната приумица на учените от Отдела за разработки, наречена „пленническа капсула“. Използваше се от спецвойниците за евакуацията на някой или нещо, което не може да се придвижва на собствен ход. Вътрешността на сферата бе достатъчно просторна, за да побере същество със средни размери.

Щом го напъхваха вътре, войниците затваряха люка, отстъпваха назад, задействаха дистанционно ракетния двигател и капсулата се възнасяше в небето. Успоредно с включването на двигателите вътре се активираше антигравитационно устройство — в противен случай пътникът можеше да бъде размазан на пихтия. Щом излезеше на орбита, капсулата се прибираше от намиращия се там кораб.

Тази пленническа капсула бе предназначена за Ботин. Планът бе съвсем прост: нападение срещу изследователската станция и прекъсване на комуникациите. Пленяване на Ботин и поставянето му в капсулата, която после ще се отдалечи на мигнодвигателна дистанция — там изниква „Хвърчило“, задържа се само колкото да прибере капсулата и изчезва, преди обините да организират преследване. Междувременно изследователската станция трябваше да бъде унищожена по вече изпитан и доказал предимствата си метод — с метеор, достатъчно масивен, за да разруши напълно и постройката, и околностите, но попаднал на известно разстояние от станцията, за да не пробуди подозрения. В този случай метеорът трябваше да падне на няколко мили навътре в океана, така че станцията да бъде пометена от вдигналото се цунами. Специалните части използваха метеори от десетилетия и знаеха как да нагласят нещата. Ако всичко минеше според плана, обините дори нямаше да разберат, че са били атакувани.

Според Иаред обаче планът имаше два сериозни недостатъка — и то свързани. Първият бе, че мигнодвигателните колесници не можеха да се приземяват — не биха издържали при навлизане в атмосферата на Арист, а дори и да устояха на напора на ветровете, щяха да станат

напълно неуправляеми. От Втори взвод се очакваше да извършат мигнопреход в непосредствена близост до външния слой на планетната обвивка и после да се спуснат на повърхността с парашути. Бяха го правили и преди — Сейгън имаше подобен опит от Битката за Корал, — но според Иаред рисковете бяха повече от предимствата.

Начинът на пристигане пораждаше втория основен недостиг на плана: нямаше никаква възможност за евакуиране на отряда след края на операцията. Приключе ли с първата фаза, те ставаха излишни — нареждането бе да се отдалечат максимално от станцията, за да не пострадат от прииждащата вълна (разполагаха с подробна карта на района, на която бе обозначена най-високата точка на местността), а после да навлязат в незаселените територии на острова, да се скрият и да изчакат няколко дни, докато Специалните части пратят няколко капсули, за да ги приберат. Това означаваше, че всяка капсула трябва да извърши по няколко спускания, за да бъдат евакуирани всичките двайсет и четири члена на отряда, и Сейгън вече бе информирала Иаред, че те двамата ще са последните, които ще напуснат повърхността на планетата.

Иаред знаеше какво се крие зад всичко това. Сейгън никога не го бе харесвала, нещо повече, тя знаеше, че е бил създаден, за да приеме в главата си съзнанието на предател. Всъщност знаеше за него повече, отколкото той за себе си. Сбогуването им, когато го прехвърляха при Матсън, изглеждаше напълно чистосърдечно, но от срещата им на гробището отношението ѝ към него се бе променило, сякаш тя наистина вярваше, че вътре в него се спотайва Ботин. До известна степен Иаред ѝ съчувстваше — в края на краищата, както бе казал Кайнен, сега той бе много повече Ботин, отколкото преди — но от друга страна, се възмущаваше, че го третират като предател. Дори се питаше дали причината да останат сами на планетата не е в желанието ѝ да се разправи с него без свидетели.

Прогони тази мисъл от главата си. Сейгън несъмнено бе способна да го убие. Но не би го направила без основателна причина. „Най-добре да не ѝ давам поводи“ — помисли си.

Както и да е, сега не трябваше да се опасява от Сейгън, а от Ботин. Планът предвиждаше известна съпротива от персонала на станцията, който включваше малочислен гарнизон, но никаква от учените и Ботин. Според Иаред това бе погрешно. Той познаваше

избухливия нрав на Ботин, имаше представа и за интелектуалните му възможности, макар подробностите от работата му да не му бяха известни. Съмняваше се обаче, че Ботин би се предал без бой. Това не означаваше, че Ботин е готов да грабне оръжието — той по природа не беше войник, — но пък неговото оръжие бе умът му. Тъкмо замисълът на Ботин да предаде Колониалния съюз бе докарал всички тях до тази ситуация. Глупаво бе да се предполага, че ще се остави да го отведат доброволно. Със сигурност криеше някоя и друга изненада в ръкава си.

Каква щеше да е тази изненада обаче оставаше загадка.

::Гладен ли си?: — попита Сиборг. — ::Защото като си мисля за безумието на тази операция, направо пощурявам от глад.::

Иаред се ухили.

::Мога да си представя как ти разпалва апетита.::

::Едно от предимствата да си спецвойник е, че можеш да се тъпчеш на воля. Това, и че пропускаш юношеските години.::

::Да не си чел нещо за проблемите на юношеството?: — попита Иаред.

::Ами да. Нали някой ден и аз ще стигна до пубертета.::

::Мислех, че ще го пропуснем.::

::Кой знае какво ни очаква? Ела да идем да се натъпчем. За вечеря ще има лазаня.::

Тръгнаха към столовата.

Сейгън отвори очи.

::И как беше?: — попита Сцилард, който я бе наблюдавал, докато подслушваше Иаред.

::Дирак е обезпокоен, че подценяваме Ботин. Смята, че Ботин ще опита да се защитава или да предприеме нещо неочаквано.::

::Това е добре. Защото аз имам същите подозрения. Точно затова искам Дирак да участва в тази мисия.::

Зелена и забулена в облаци, Арист изпълваше полезрението на Иаред и го караше да благоговее пред мащабите ѝ. Да изникнеш на сред космоса, почти в периферията на планетната атмосфера, без нищо освен карбоново скеле около теб, бе най-малкото обезпокоително

— Иаред имаше усещането, че ще започне да пропада. Кое то, разбира се, напълно отговаряше на действителността.

„Я се стегни“ рече си той и почна да разкачва системите и коланите, които го придържаха към колесницата. Между него и планетата вече се снижаваха петима други членове на отряда, скочили малко по-рано: Сейгън, Сиборг, Даниъл Харви, Анита Манли и Върнън Уигнър. Забеляза и пленническата капсула и въздъхна облекчено. Капсулата беше малко под петтонната граница и имаше известни притеснения дали не е твърде тежка за минимигнодвигателя. Другите спецвойници вече се бяха отделили от колесниците и се рееха свободно в небето.

Шестима бяха щурмовата група — задачата им бе да свалят капсулата на повърхността и да подсигурят район за приземяване на останалите от Втори взвод. Островът, на който бе Ботин, бе обрасъл с гъста тропическа растителност и това допълнително щеше да затрудни приземяването. Затова Сейгън бе избрала неголяма поляна на петнайсетина километра от научноизследователската станция.

::Поддържайте дистанция:: — предупреди ги тя. — ::Ще се прегрупираме, когато подминем района на височинните ветрове. Радиомълчание, докато не чуете друго нареждане от мен::

Иаред се обърна така, че да гледа към планетата и да се любува на красотата ѝ. МозКомът му, доловил нарастващото триене с атмосферата, го обгърна в защитен слой от наноботи, които се изнизаха от раницата и образуваха специална сферична обвивка, за да го опазят от покачващата се температура. В сферата не проникваше никаква светлина. Иаред бе увиснал напред малка тъмна лична вселена.

Оставен на собствените си мисли, той се върна към обините, тази изумителна и непреклонна раса, която Ботин бе избрал за своя. Един от първите записи за обините в архивите на Колониалния съюз бе от някакъв далечен момент, свързан със спора за планета, наречена от човешките заселници Казабланка. Обините ги бяха прокудили от повърхността най-безцеремонно, което бе наложило намесата на Колониалните отбранителни сили. Обините отказваха да се предадат, нито вземаха пленници. И спазваха докрай и неотменно всяко свое решение.

Вземеш ли много да им се пречкаш на пътя, решаваха, че е в техен интерес да те премахнат напълно. Алаите, конструирали диамантения купол в генералската столова на станция Феникс, не бяха първата раса, изтребена методично и до крак от обините, нито щяха да са последната.

За щастие, самите обини не бяха от най-напористите космически завоеватели. За времето, за което Колониалният съюз основаваше десет колонии, те успяваха да създадат една и въпреки че не се колебаеха да завладеят някоя колония, ако решаха, че ще им е от полза, рядко намираха изгода в новите колонии. Омага бе първата планета след Казабланка, която отнемаха от хората, и дори този случай не бе напълно показателен, тъй като в действителност я бяха получили от рреите, които я бяха взели от хората. Нежеланието на обините да разширяват излишно територията си караше Колониалния съюз да подозира, че зад всички тези атаки стои някой друг. Изглежда, след първоначалната еуфория рреите си бяха дали сметка, че не биха могли да задържат колонията срещу офанзивата на Съюза. Лукави и хитри, рреите знаеха кога да се откажат.

Другият интересен факт за обините, който караше Иаред да недоумява за техния странен съюз с рреите и енешанците, бе, че освен в случаите, когато им заставаш на пътя или се опитваш да им привлечеш вниманието, обините не изпитваха почти никакъв интерес към останалите разумни раси. Те не пращаха мисии и посланици, нито поддържаха официални връзки — доколкото бе известно на Колониалния съюз, обините никога не бяха обявявали война и не бяха подписвали мирни споразумения с друга раса. Разбираш, че си във война с тях, по това, че те стрелят по теб. Ако не си, просто не ти обръщат внимание. Обините не бяха ксенофоби, защото това би означавало, че мразят останалите разумни същества. В действителност тях просто не ги беше грижа. Толкова по-странно бе, че са в съюз, при това не с една, а с две раси, в общ фронт срещу Колониалните отбранителни сили.

Извън официалната информация — или по-точно липсата на такава — за връзките на обините с други раси имаше естествено и слухове, на които Колониалните сили не бяха склонни да се предоверяват, но не ги и пренебрегваха, заради широкото им разпространение сред останалите раси: според тези слухове обините

не се били сдобили с разум по еволюционен път, а го получили наготово от друга раса. Колониалните сили отхвърлиха тези слухове, защото самата идея, че в една галактика на свирепа конкуренция някой би си направил труда и би похабил усилия, за да вдъхне искрица разум в главите на дялкащи камъни нискочели тъпанари, бе колкото нелепа, толкова и невъобразима. По-скоро на Колониалните сили бяха известни обратни случаи, при които полуразумни същества, на прага да прекратят в границата на интелигентната вселена, са били изтребвани до крак само за да може да им бъде отнета изконната територия.

Ако обаче слуховете бяха верни, най-вероятният вдъхновител на обините трябваше да са консу, единствените същества в тази част на галактиката, които притежаваха достатъчно познания и технологични средства, за да се захванат с „вразумяване“ на цяла една раса, а също и философски мотив, тъй като, както бе добре известно, консу смятаха за своя мисия да извисяват всички останали разумни същества до състояние на съвършенство (тоест да ги изравнят със самите себе си). Проблемът с тази теория бе, че консуанските методи за сближаване със съвършенството обикновено включваха предизвикването на някоя нещастна раса да се бие с тях или насъскването на две раси една срещу друга, както бяха сторили например с хората и рреите при Битката за Корал. А дори и да създадяха разумна раса по изкуствен път, не беше изключено по-късно да я унищожат просто защото не отговаря не собствените им „възвишени“ представи за съвършенство. Всъщност тъкмо последното бе един от основните аргументи срещу идеята, че консу са създали разумни обини, тъй като обините не притежаваха почти никаква собствена култура, което само по себе си ги правеше уникални. Малкото ксенографски изследвания на тази раса, проведени от човешки и чуждоземни изследователи, стигаха до единното заключение, че ако се изключи техният беден и утилитарен език и определена степен на технически умения, обините не демонстрират какъвто и да било творчески заряд: никакви сведения за изкуство, достъпно за повечето разпространени в галактиката сетива, нито литература, религия или философия, поне такива, които да бъдат разпознати от ксенографите. Политическият живот бе в съвсем примитивен стадий, а липсата на обществена култура поставяше под съмнение твърдението, че са способни на общуване — нещо повече,

дали въобще са способни на това? Иаред не беше специалист по консуанска култура, но все пак му се струваше малко вероятно съществува, посветили се на търсене на съвършенството, да създадат раса, неспособна да прозре подобна идея. Ако обините бяха наистина изкуствено вразумени, това само потвърждаваше колко всемогъща е майката-природа, когато се захване с подобна задача.

Сферата от наноботи, която го заобикаляше, внезапно се разтвори. Той премигна, заслепен от ярката светлина, и се огледа да провери какво става с останалите членове на отряда. Почти веднага ги забеляза, маркирани върху зрителното му поле. Насочи се към капсулата. Сейгън вече го бе изпреварила. Иаред и останалите се групираха около нея, но не твърде близо, за да не си пречат, когато разтворят парашутите.

Иаред се ориентира към изследователската станция, която бе на няколко километра в южна посока, и настрои прозрачната лицева част на качулката на максимално увеличение, за да провери за подозрително раздвижване, което би могло да говори, че са ги засекли. Не забеляза нищо.

След броени секунди вече бяха на земята и с пъшкане и сумтене избутаха тежката капсула под дърветата и я покриха с клони и листа.

::Само да не забравим къде сме паркирали:: — пошегува се Сиборг.

::Тихо!:: — скастри го Сейгън: изглежда, бе съсредоточена върху някаква вътрешна информация. — ::Рентген се обади. Останалите се готвят да разпънат парашутите:: — Преметна пушката през рамо. — ::Да вървим, преди да ни е сполетяла някоя неприятна изненада::

Иаред изпита странно усещане — сякаш някой му ровичка в мозъка.

::О, по дяволите!:: — изруга той.

Сейгън се извърна и втренчи очи в него.

::Какво има?::

::Мисля, че загазихме — почна той и по средата на думата усети, че интеграцията с останалите членове на отряда е прекъсната внезапно и грубо. Изстена и се улови за главата, смазан от усещането, че неочаквано са го лишили от едно от най-важните му сетива. Останалите спецвойници бяха рухнали на тревата. Чуваха се вопли, мъчителни стенания, някои дори повръщаха. Иаред падна на колене,

дишаше на пресекулки. Опита се да се изправи и се препъна в Сейгън, която също се бе свлякла на колене и изтриваше устата си от повърнатото. Улови я за ръката и се помъчи да я дръпне.

— Ставай — подкани я. — Трябва да се махнем оттук. Да се скрием някъде.

— Какво... — Сейгън се задави, плю и вдигна глава към него. — Какво става?

— Отрязаха ни — обясни Иаред. — Случвало ми се е и преди, когато бях на Ковел. Обините заглушават достъпа до МозКом.

— Но как? — попита Сейгън.

— Де да знаех.

Сейгън успя да се изправи и рече завалено:

— Това е Ботин. Той им е казал как. Само той.

— Възможно е — съгласи се Иаред. Сейгън се олюля и той я улови за ръката. — Трябва да изчезваме, лейтенант. Щом обините ни заглушават, това означава, че знаят за нас. И ще дойдат да ни потърсят. Да съберем хората и да тръгваме.

— Чакаме още от нашите — припомни му Сейгън. — Трябва да... — И изведнъж възкликна: — О, Божичко! — Гледаше към небето.

— Какво има? — попита Иаред и също вдигна очи, търсеше почти невидимите точки на маскировъчните парашути. Не му трябваше повече от секунда, за да осъзнае, че не вижда нито една. За още толкова време намери обяснението и също викна:

— О, Божичко!

Първата мисъл на Алекс Рентген бе, че по някакъв начин е изгубил интеграционната връзка с останалите членове на отряда.

„Мамка му“ — изруга наум и се опита да промени позицията си, та дано това спомогне за възстановяване на връзката. Фокусираният лъч на приемника търсеше и локализираше други войници, след което оставяше на неговия МозКом да екстраполира позициите им спрямо това къде са се намирали при последната емисия. Дори не беше необходимо да ги открие всичките, достатъчно бе да засече един от тях и интеграцията щеше да се възстанови автоматически.

Само дето не се получаваше.

Рентген се опита да овладее нарастващата си тревога. И друг път му се бе случвало да губи връзка — всъщност само веднъж, но бе достатъчно, за да го запомни за цял живот. Тогава се бе свързал веднага след приземяването си, сега сигурно щеше да стане същото. Не беше време да мисли за това, тъй като приближаваше моментът за разпъване на парашута — заповедта бе да разтворят парашутите на минимална височина и моментът трябваше да бъде избран точно. Рентген поиска от своя МозКом да определи височината и осъзна, че от около минута няма връзка с него.

Необходимите му бяха цели десет секунди, за да обработи тази мисъл — тя просто не подлежеше на обработка. Опита отново и този път умът му не само отказа да функционира, но изтика мисълта обратно, по-скоро я прогони насилствено, сякаш по някаква причина се боеше от нея. Рентген продължаваше да упорства в опитите си да установи контакт с МозКома и след всеки провал паниката му нарастваше все повече. Беззвучният му вик отекна в главата му. Никой не отговори. Нямахте кой да го чуе. Беше сам.

Това беше мигът, в който Алекс Рентген изгуби разсъдък и през останалата част от падането си се мятеше и риташе в небето, и пищеше с цяло гърло, докато някаква малка, спотаена част от съзнанието му се чудеше какви са тези ужасяващи звуци. Парашутът му не се разтвори — и той като всички останали технически средства и умствени процеси, които използваше Рентген, се контролираше и задействаше от неговия МозКом — част от снаряжението на всеки войник, на която се разчиташе от толкова много време, че в Колониалните отбранителни сили бяха престанали да гледат на нея като на устройство, а я смятаха за даденост, също като мозъка на войника или неговото тяло. Рентген подмина височината за разтваряне на парашута, без дори да го узнае и без да го е грижа за онова, което неизбежно щеше да последва.

Всъщност не мисълта, че ще умре, го бе накарала да изгуби разсъдък, а това, че е останал сам, напълно отделен от останалите, неинтегриран за първи и последен път през шестте години, откакто бе на този свят.

Години, през които бе съпричастен с живота на всеки от своите другари във взвода до най-малката подробност — когато се бият, когато правят любов и дори когато умират. Бе намирал утеха в това, че

е присъствал на последните мигове от живота им и че други ще присъстват на неговите. Но нямаше да е тъй сега и ужасът от тази раздяла се подклаждаше допълнително от мъчителното осъзнаване, че няма да е способен да окуражава другарите си, докато се носят към същата зловеща кончина, която очакваше и него.

Алекс Рентген се извъртя отново, обърна лице към земята, която щеше да го убие, и отново изпищя отчаяно.

Иаред ужасено наблюдаваше как малката сива точка в небето набира скорост и в последните няколко секунди се превръща в издаващ неистови писъци човек, който се строполи на ливадата с отвратителен глух тътен, последван от ужасяващ подскок. Именно тази сцена го изкара от вцепенението. Той блъсна Сейгън, кресна ѝ да се размърда и хукна към останалите, дърпаше ги и им викаше да бягат към гората, да се отдалечат от мястото, където щяха да падат още тела.

Сиборг и Харви се бяха посъвзели, но все още гледаха към небето, където умираха другарите им. Иаред блъсна Харви и зашлеви Сиборг, заблъска ги да бягат. Уигнър отказа да върви и легна, сякаш се бе парализирал. Иаред го вдигна, метна го на рамото на Сиборг и му нареди да го отнесе в гората. После се наведе към Манли, но тя го отблъсна и запълзя към средата на поляната. Малко след това се изправи и се затича, а около нея западаха тела. На шейсетина метра понататък спря, обърна се и нададе рев, който сякаш оповестяваше, че окончателно е изгубила връзка с реалния свят. Иаред ѝ обърна гръб и така и не видя ужасяващия миг, в който от небето върху нея се стовари нечие тяло, счупи ѝ врата, разкъса артерии и кости и заби ребрата ѝ в белия дроб и сърцето. Викът на Манли секна.

Бяха изминали едва две минути от първото до последното паднало на земята тяло. Иаред и останалите оцелели бяха само безпомощни свидетели на ставащото.

Когато ужасът най-сетне приключи, Иаред огледа останалите четирима, опитваше се да прецени състоянието им. Всички се намираха в различни стадии на шок. Сейгън показваше най-явни белези на възстановяване, а Уигнър бе най-зле, макар че май поне вече разбираше какво става. Иаред беше изтощен, но се владееше — беше прекарал достатъчно време извън интегриране и можеше да се справя

и без него. Поне засега очевидно той беше единственият, който можеше да поеме командването.

— Трябва да вървим — каза той на Сейгън. — Да се скрием в гората. Далече оттук.

— Операцията... — почна Сейгън.

— Операцията е провалена — прекъсна я Иаред. — Те знаят, че сме тук. Ако се забавим, ние също ще умрем.

Думите му като че ли й помогнаха да се посъвземе.

— Някой трябва да се върне. Може да вземе капсулата. Трябва да съобщим на Колониалните сили какво е станало. — Тя го изгледа. — Не ти.

— Не аз — съгласи се Иаред. Знаеше, че го казва, защото храни подозрения към него, но сега не му беше до това. Не можеше да се върне, тъй като бе единственият, който все още функционираше. — Ти ще се върнеш.

— Не — отсече Сейгън. Безизразно и окончателно.

— Сиборг тогава — предложи Иаред. След Сейгън Сиборг бе следващият, който проявяваше някакви белези на възстановяване — той би могъл да съобщи на командването какво е станало, за да могат да се подготвят за назряващата опасност.

— Да. Сиборг — потвърди Сейгън.

— Разбрано — рече Иаред и се обърна към Сиборг. — Хайде, Стиви. Да те напъхаме в онова нещо.

Сиборг закуцука до него, опря се на стената на капсулата и започна да разхвърля натрупаните клони, за да се добере до вратата. После изведнъж спря.

— Какво има? — попита го Иаред.

— Как да отворя това? — попита Сиборг с пресипнал от рядка употреба глас.

— Като използваш твоя... по дяволите!

Пленническата капсула се отваряше с МозКом.

— Сега вече я втасахме! — извика отчаяно Сиборг и се тръшна на тревата.

Иаред пристъпи до него, но спря и завъртя глава.

Нещо се приближаваше към тях и каквото и да бе, не си правеше труда да се промъква безшумно.

— Какво е това? — попита Сейгън.

— Някой идва — отвърна Иаред. — Много са. Обините. Открили са ни.

12.

Успяха да се изплъзват на обините за около половин час, след което ги притиснаха.

Щеше да е по-добре, ако се бяха разделили, за да накарат преследващия ги противник да поеме в няколко различни посоки, което щеше да открие възможност за някои от тях да пробият кордона. Но те останаха заедно: компенсираха липсата на интеграция с пряка видимост помежду си. В началото Иаред водеше групата, а Сейгън бе най-отзад, влачеше Уигнър. По някое време обаче двамата си смениха ролите и Сейгън ги поведе на север, встрани от преследващите ги обини.

В далечината се чу слабо бръмчене, бързо се усилваше. Иаред погледна нагоре и видя над дърветата непознат летателен апарат, който ги подмина и продължи на север. Сейгън смени рязко посоката и поведе на изток. След няколко минути се появи и втори летателен апарат, който също подмина отряда и се снижи на десетина метра над короните на дърветата. Изведнъж гората се разтърси от трясък и върху тях се посипаха натрошени клони — обините бяха открили огън. Сейгън се закова на място, после го поведе на север. Летателният апарат описа кръг и ги последва, като откриваше спорадична стрелба, когато се опитваха да се отклонят на изток или на запад. Въздушният кораб не ги преследваше, само ги насочваше в правилната посока, където обаче със сигурност ги дебнеше неизвестна заплаха.

Заплахата стана известна само след десетина минути, когато излязоха на друга поляна, където ги очакваха обините от първия летателен апарат. Зад тях вторият вече се готвеше за кацане, а от посоката, от която идваха, се чуваха гласовете на още преследвачи.

Уигнър, който още не се бе съвзел от психотравмата на дезинтегрирането, вдигна оръжието си — очевидно не искаше да се предаде без бой — и дръпна спусъка. Нищо не последва. За да не може пушката да се използва от противника срещу войниците от КОС, оръжието се управляваше само чрез МозКом. А в момента връзката с него бе преустановена. Уигнър изръмжа. В следващия миг горната част

на главата му изчезна, отнесена от един-единствен изстрел, и той рухна на земята.

Иаред, Сейгън, Харви и Сиборг опряха гърбове и извадиха бойните си ножове. Ножовете не бяха нищо повече от безполезен жест — обините спокойно можеха да ги застрелят отдалече; мисълта обаче, че поне ще загинат близо един до друг, бе утешителна. Бяха лишени от интеграция, а това бе най-близкото до нея, на което можеха да се надяват.

Междувременно кацна и вторият летателен апарат и от него слязоха шестима обини — трима с оръжия, двама с някаква апаратура и един с празни ръце. Последният се приближи към тях с типичната клатушкаща се походка на обините и спря. Множеството му премигващи очички се втрениха в Сейгън, която бе най-близо до него.

— Предайте се — каза той на съскащ, но разбираем английски.

Сейгън се ококори от изненада.

— Моля? — Доколкото ѝ бе известно, обините не вземаха пленници.

— Предайте се — повтори съществото. — Иначе ще умрете.

— Ако се предадем, ще ни оставите да живеем, така ли? — попита Сейгън.

— Да — отвърна обинът.

Иаред погледна Сейгън. Тя очевидно обмисляше предложението. Иаред смяташе, че ще е най-разумно да се съгласи — обините *може би* щяха да ги убият, ако се предадат, но със сигурност щяха да го направят, ако откажат. Не смееше обаче да я посъветва, защото знаеше, че Сейгън не му вярва.

— Хвърлете оръжията — нареди най-сетне тя. Иаред пусна ножа, свали пушката от ремъка и я остави на земята. Останалите последваха примера му. Обините ги накараха да смъкнат раниците и останалото си снаряжение, без унитардовите костюми.

След като ги обезоръжиха, ги накараха да се подредят на известно разстояние един от друг и после двамата с непознатата апаратура ги сканираха за скрити оръжия. Когато дойде ред на Иаред, неочаквано спряха и заговориха нещо на своя език. Онзи, който ги бе заговорил в началото, отново се приближи, следван от охраната, и нареди:

— Ти идваш с нас.

Иаред погледна Сейгън с надеждата да му подсказе какво трябва да прави, но тя мълчеше.

— Къде ще ме водите? — попита той.

Водачът на обините се обърна и каза нещо на единия от охраната. Той вдигна оръжието си и простреля Стивън Сиборг в крака. Стив падна на земята и закрещя от болка.

Водачът отново се обърна към Иаред и повтори безизразно:

— Ти идваш с нас.

— За Бога, Дирак! — изкрещя Сиборг. — Тръгвай с тоя шибан обин!

Сейгън не сваляше очи от Иаред и за миг дори се изкуши да му строши врата и да лиши обините и Ботин от тяхната плячка и самия Дирак от възможността да направи някоя глупост. Но подходящият момент отмина, а и вероятно нищо нямаше да се получи. И без това скоро всички щяха да са мъртви.

Водачът на обините отново се изправи пред нея — изглежда, се досещаше за ранга ѝ.

— Ти оставаш — каза и се отдалечи, преди Сейгън да успее да каже нещо. Тя понечи да го последва, да го заговори, но тримата охранители вдигнаха рязко оръжията си. Сейгън разпери ръце и понечи да се върне в редицата, но обините ѝ показаха с жестове, че трябва да ги последват.

Сейгън се наведе над Сиборг.

— Как ти е кракът?

— Унитардът пое по-голямата част от удара — отвърна той; говореше за способността на униформата да се втвърдява и да абсорбира донякъде ударната сила на куршума. — Не е чак толкова страшно. Ще оживея.

— Можеш ли да вървиш?

— Стига да не очакват да е с маршова стъпка.

— Ставай тогава. — Тя му протегна ръка. — Харви, вземи Уигнър.

Даниъл Харви се наведе, подхвана мъртвия войник и го метна на рамо.

Подкараха ги към една долчинка встрани от поляната, където невисоки шубраци подсказваха наличието на скрито поточе. Докато се спускаха надолу, Сейгън чу боботенето на първия летателен апарат,

който се издигна в небето. Скоро след това се чу бумтежът на друг, който обаче се спускаше. Беше по-голям. Кацна близо до долчинката и от търбуха му заслизаха някакви машини.

— Какви са пък тия, за Бога? — възкликна Харви и пусна трупа на Уигнър на земята. Сейгън не отговори: не сваляше очи от машините, които се разположиха на равни разстояния около долчинката. Бяха осем. Обините отидоха до тях, вдигнаха горните им капаци и отвътре се показаха дула, които веднага започнаха да се въртят насам-натам.

— Пазачите ни — каза Сейгън. Пристъпи пробно към една от машините и оръдието ѝ мигом се извъртя към нея. Сейгън направи още една крачка и машината издаде висок пронизителен звук, който вероятно служеше за предупреждение. Сейгън реши да не експериментира. Докато отстъпваше, сирената поутихна, но дулото продължи да я следи.

— Много мило посрещане, няма що — рече Харви. — Как мислите, какви са ни шансовете срещу тези машинки?

— Почти никакви — отвърна Сейгън.

— Какво искаш да кажеш?

— Наблизо има само научна станция. А там такива неща не са нужни. Значи са ги докарали тук предварително. Специално за нас. Използвали са ги и преди, за да охраняват хора.

— Възможно е да си права. Но кога? И срещу кого?

— Нали не си забравил, че досега изчезнаха цели шест кораба на Специалните части — припомни му Сейгън. — Екипажите им все трябва да са прибрани някъде. Може да са ги докарали тук.

— Въпросът е защо?

Сейгън сви рамене. Нямаше отговор на този въпрос.

Корабът излетя. Шумът от двигателите му бързо утихна в далечината и скоро се чуваха само звуците на гората.

— Страхотно — изпъшка Харви и хвърли камъче по една от машините. Тя го проследи, но не стреля. — Нямаме нито вода, нито храна, нито подслон. Как мислиш, дали обините ще се върнат?

— Защо иначе ни оставиха живи?

— Значи ти си моето второ аз — бяха думите, с които Чарлз Ботин посрещна Иаред. — Странно, нали? Мислех, че съм по-висок.

Иаред не отговори. Веднага след като го докараха в станцията, го поставиха в кувьоз, завързаха го вътре и после го откараха по коридор с високи стени и сводест таван в нещо, което вероятно изпълняваше ролята на лаборатория, ако се съдеше по непознатата му апаратура. Оставиха го сам няколко часа, а накрая се появи и самият Ботин и го огледа внимателно, сякаш Иаред бе някакво рядко насекомо. Иаред се молеше Ботин да се наведе достатъчно, за да може да го прасне с глава. Но тази възможност така и не му се удаде.

— Това беше шега — подметна Ботин.

— Зная — отвърна Иаред. — Само че не ми е смешно.

— Е, сигурно защото съм изгубил тренинг — оплака се Ботин. — Не зная дали си забелязал, но обините не са много приказливи.

— Забелязах. — През цялото пътуване обините бяха мълчали. Единствените думи, които чу от тях, бяха „излизай“, когато пристигнаха, и „лягай“, след като го отведоха при кувьоза.

— Ако ще виниш някого за това, пиши го на сметката на консу — обясни Ботин. — Предполагам, че когато са ги замесвали, са забравили да капнат в разтвора капчица чувство за хумор. Много други неща, изглежда, също са забравили.

— Значи е вярно? — попита Иаред. — Че консу са вразумили обините?

— Наречи го така, щом искаш. Въпреки че думата „вразумявам“ предполага добри намерения от страна на „вразумяващия“, какъвто едва ли е случаят тук. Доколкото успях да разбера от обините, един ден консу се зачудили какво ли би се случило, ако се опитат да вдъхнат разум на някой вид. И значи дошли на Обинур, избрали едно всеядно по средата на хранителната верига и го дарили с разум. Разбираш ли, само за да видят какво ще последва.

— И какво е последвало?

— Продължителна и стремително нарастваща серия от непреднамерени последствия, ето какво, приятелю — рече Ботин. — Които, след доста време, днес довеждат до нашата малка среща в тази лаборатория. Понеже тя също е в пряка последователност от онзи момент.

— Не разбирам — рече Иаред.

— Естествено е да не разбираш. Не разполагаш с необходимата информация. Аз също не разполагах, преди да пристигна тук, тъй че ти

знаеш само това, което ми е било известно тогава. Всъщност каква част от моето съзнание се е пробудила?

Иаред мълчеше.

— Достатъчно, предполагам — засмя се Ботин. — Виждам, че имаш същите интереси като моите. Забелязах как настръхна, когато заговорих за консу. Но може би е редно да започнем с по-простички неща. Като например: как се казваш? Малко е объркващо да разговарям с клонинг, към когото не зная как да се обърна.

— Иаред Дирак.

— Ах — въздъхна Ботин. — Колко типично за Специалните части. Случайно избрано малко име и фамилия на известен учен. Навремето правех някои научни разработки по поръчка на Специалните части — косвено, разбира се, защото твоите хора не обичат да работят с така наречените „живородени“. Нали така ги наричат?

— Да.

— Тъй. Та значи никак не обичате да се мешате с живородените. Този обичай с имената винаги ми се е струвал ужасно забавен. Списъкът с фамилиите всъщност е доста ограничен: няколкостотин имена, повечето на европейски класически учени. Да не говорим за малките имена! Иаред. Брад. Синтия. Джон. Джейн. — Той се изсмя презрително. — Все западноевропейски имена и нищо чудно, като се има предвид откъде се набират войниците в КОС и съответно и в Специалните части. И какво значение, питам? Защо да не се казваш например Юсуф ал Бируни — нали пак ще си ти? Не, списъкът с имена подсказва какви са били възгледите и представите за света на онези нещастници, които някога са го съставяли. Същите, които после са създали и теб. Не смяташ ли?

— Харесвам името си, *Чарлз* — каза Иаред.

— *Туш* — засмя се Ботин. — Само че моето име идва от семейна традиция, докато твоето е извадено от торбата с късметчетата. Не че има нещо лошо в това да се казваш „Дирак“. Кръстен, без никакво съмнение, на Пол Дирак. Някога чувал ли си за Океан на Дирак?

— Не — призна Иаред.

— Дирак предположил, че вакуумът всъщност представлява огромен океан от негативна енергия — продължи Ботин. — Невероятно красива идея. Всъщност някои от колегите му я оспорили,

смятали я за нещо като поетична хипотеза. Може да е поетична, но едва ли са схванали смисъла ѝ. Но такива са физиците. За тях поезията е тера инкогнита. Обините са отлични физици, но разбират от поезия колкото бройлерите. Със сигурност не биха възприели идеята на Дирак за океан от енергия. Как се чувстваш?

— Завързан — рече Иаред. — Пикае ми се.

— Ами пикай — отвърна Ботин. — Не се притеснявай. Кувьозът е снабден със система за почистване. Сигурен съм, че унитардовият ти костюм пропуска урина.

— Не и без да получи команда от моя МозКом — отвърна Иаред. Лишени от връзка с притежателя на костюма, осъществявана чрез МозКома, наноботите поддържаха само базови функции, като защита от удар, в случай че притежателят е изгубил съзнание или е в тежко състояние. Вторични способности, като тази да се изхвърля урина или пот, не се смятаха за толкова съществени.

— Уф — сети се Ботин, — ясно. Чакай, ще ти помогна. — Приблужи се до някакъв непознат апарат върху една от лабораторните масички и натисна едно копче. И изведнъж непрогледната мъгла в главата на Иаред изчезна — неговият МозКом отново функционираше. Иаред забрави желанието си да се облекчи и направи отчаян опит да се свърже с Джейн Сейгън.

— Няма да се получи — подхвърли Ботин насмешливо. — Тук има излъчвател с достатъчно мощен сигнал, за да заглушава всичко на десет метра наоколо. Стига за пределите на лабораторията. Твоите приятели все още са с блокирани МозКоми. Не можеш да се свържеш с тях. С никого не можеш да се свържеш.

— МозКомът не може да се блокира — възрази Иаред. МозКомът предаваше чрез серия от множествени, повтарящи се и закодирани емисионни потоци, всеки от които действаше на постоянноменяща се честота, като следваше предварително създадена схема, уникална за връзката с останалите МозКоми. Практически невъзможно бе да се заглуши дори един от тези потоци, да се заглушат всичките пък бе направо нечувано.

Ботин се върна при антената и отново натисна копчето — и мъглата в ума на Иаред се върна.

— Та какво казваше? — попита Ботин. Иаред едва потисна желанието си да закрепчи. Ботин изчака минута, после отново изключи

антената и каза: — По принцип си прав. Зная го, защото съм отлично запознат с последните промени в комуникационната система на МозКома. Всъщност аз участвах в създаването им. Така е, не можеш да блокираш комуникационните потоци, освен ако не използваш достатъчно мощен източник, който обаче ще заглуши всички възможни емисии, включително и твоята. Но аз не заглушавам МозКома по този начин. Познат ли ти е идиомът „задна вратичка“? Това е възможност за лесен достъп, която всеки програмист или конструктор си оставя в сложна програма или конструкция, за да може лесно да прониква във вътрешността на онова, върху което работи, без да се налага да преминава по дългия път. Аз имах задна вратичка за МозКом, която се отваряше само по мой специален сигнал. Целта ѝ бе да ми осигури възможност за проследяване на различни функции на МозКома във връзка с последните подобрения. Една от възможностите бе да изключвам комуникационната схема. Няма го в плановете и никой друг не знае, че може да бъде направено.

Ботин спря да говори и се наведе над него.

— Но *ти* трябваше да знаеш, че има задна вратичка. Може би нямаше да се сетиш, че би могла да се използва като оръжие — аз се сетих едва когато пристигнах тук. Ако обаче съзнанието ми наистина надделява над твоето, рано или късно щеше да ти хрумне подобна идея. Какво всъщност знаеш за мен?

— А ти откъде разбра за мен? — отвърна с въпрос Иаред, решил да премине в атака. — Откъде знаеше, че спомените ти ще изплуват в съзнанието ми?

— А, това е една доста интересна история. — Ботин поклати глава, май захапваше примамката. — Когато решихме да превърнем задната вратичка в средство за атака, направих така, че кодът за употребата на оръжие да е същият като този за задната врата, защото това бе най-простото решение. По такъв начин получихме възможност да извършваме функционална проверка на всеки засечен МозКом.

Изключително полезно нещо по най-различни причини и не на последно място, тъй като можехме да определим с какъв брой войници си имаме работа в даден определен момент. Освен това получавахме нещо като моментна снимка на съзнанието на всеки отделен войник. Кое то също имаше своите предимства. Ето ти например. Наскоро си бил на станция Ковел, нали? — Иаред не отговори. — О, я стига! —

Ботин го погледна раздразнено. — Зная, че си бил там. Престани да се държиш, сякаш ти измъквам държавни тайни.

— Да — отвърна Иаред. — Бях на Ковел.

— Благодаря — засмя се Ботин. — Ние знаем, че на Омага има колониални войници, които от време на време се промъкват на станцията — монтирали сме специални устройства, които сканират за задната вратичка. Но те никога не се задействат. Каквото и да представляват тези ваши пратеници там, МозКомите им притежават различна конструкция от обичайната. — Ботин го наблюдаваше внимателно, за да проследи реакцията му, но Иаред запази спокойствие. Ботин продължи: — *Ти* обаче задейства алармата, защото МозКомът ти е от вида, над който съм работил. По-късно поисках да ми пратят моментната снимка на съзнанието ти и както можеш да предположиш, бях удивен. Разглеждал съм доста подобни снимки на своето съзнание, често съм го използвал за различни експерименти. Казах на обините, че се интересувам от теб. И без това от известно време събираме войници от Специалните части, така че не беше никак трудно да те открият. Всъщност трябваше да те приберат още на Ковел.

— Те се опитаха да ме убият там.

— Съжалявам. Дори обините понякога се поддават на емоциите си. След онзи случай ги предупредих първо да сканират, а след това да стрелят.

— Благодаря — рече Иаред. — Голямо успокоение за моя боен другар, когото застреляха днес в главата.

— Сарказъм! — Ботин повдигна вежди. — Ето нещо, което си наследил от мен. Както ти казах, понякога се поддават на вълнението. Бях ги предупредил да са нащрек, особено след като един от войниците носи моето съзнание. Въпрос на време бе да се ориентираш по-бързо от останалите в обстановката. Мога да си представя на какви неща са те учили в Специалните части. И тъй, очаквахме, че ще се появите на повърхността и то по възможно най-незабележим начин. Ние също имаме свои способности за проследяване. Веднага щом първата група, заедно с теб, се приземи, ви изключихме МозКомите.

Иаред си спомни за онези, които нямаха късмет и изпопадаха на земята.

— Можеше да оставиш поне да се приземят всички, мръсно! А не да ги оставиш абсолютно беззащитни, след като си им блокирал мозъците!

— Не чак толкова беззащитни — възрази Ботин. — Вярно, че не можеха да използват оръжията си, но имаха ножове и бойни умения. Блокирането на МозКома кара повечето от вас да изпаднат в шок, но малка част все пак са способни да действат. Ти например, макар че по очевидни причини си по-подготвен от останалите. Щом притежаваш спомените ми, значи знаеш какво е да не си свързан с останалите непрекъснато. Както и да е, шестима на повърхността ми бяха напълно достатъчни. Всъщност се интересувах единствено от теб.

— И защо?

— Всяко нещо с времето си — успокои го Чарлз Ботин.

— Щом съм ти нужен само аз, какво смяташ да правиш с останалите?

— Бих могъл да ти кажа, но ще си помислиш, че си успял да отвлечеш разговора встрани от главния въпрос. — Ботин му се усмихна. — Искам да знам какво знаеш за мен, за моето аз и за моите планове.

— След като съм тук, вече знаеш, че ние знаем за теб — отвърна Иаред. — Тайната ти е разкрита.

— И нека само добавя, че съм ужасно впечатлен от постиженията ви. Смятах, че съм успял да прикрия следите си. Яд ме е само, че не форматирах онова запаметяващо устройство, където съхраних копието от съзнанието. Но разбираш ли, тогава бързах да изчезна. Кое не е достатъчно извинение. Глупаво от моя страна.

— Не и от моята гледна точка.

— О, сигурен съм в това. Защото в противен случай сега нямаше да си тук. Удивен съм, че са успели да прехвърлят съзнанието обратно в мозък-носител. Дори аз не бях готов за подобно нещо, преди да замина. Кой се справи накрая?

— Хари Уилсън.

— Хари! — възкликна Ботин. — Чудесно момче. Не знаех, че е толкова умен. Разбира се, тогава аз вършех по-голямата част от работата. Но да се върнем на това, че Колониалните сили знаят за присъствието ми тук. Да, признавам, за мен е нежелан обрат. Освен това и интересна възможност, от която бих могъл да се възползвам, по

един или друг начин. Но да не се отклоняваме от темата. Нека само ти припомня, че от отговорите ти ще зависи дали твоите другари от отряда ще живеят, или ще умрат. Ясен ли съм?

— Напълно — потвърди Иаред.

— Идеално. Сега да чуем какво знаеш за мен. Какво ти е известно например за моята работа?

— Запознат съм само в най-общи черти — отвърна Иаред. — Подробностите са ми смътни. Нямам достатъчно опит и познания, за да могат тези спомени да се разгърнат.

— Да, опитът и познанията са важни — потвърди Ботин. — Интересно. Това обяснява защо не си се сетил за задната вратичка. А как стои въпросът с политическите ми възгледи? Какво е мнението ми за Колониалния съюз и КОС?

— Предполагам, че не са ти особено мили.

— Да, доста точно предположение. Само че не говориш като някой, който ме познава от първа ръка, нито който е надзъртал в мислите ми.

— Така е — призна Иаред.

— Защото нямаш достатъчно опит и познания, нали? В края на краищата ти си само спецвойник. Учат ви да не подлагате на съмнение по-старшите. А как стои въпросът с моите лични преживявания?

— Помня някои неща — отвърна уклончиво Иаред.

— За това имам достатъчно опит.

— Значи знаеш за Зоя.

Сърцето на Иаред се сви.

— Да, зная за нея — рече пресипнало.

Ботин не пропусна да регистрира реакцията му.

— И ти скърбиш за нея, нали? — Наведе се над Иаред.

— Нали? Помниш какво почувствах, когато ми съобщиха за смъртта ѝ.

— Помня.

— О, нещастни човече — прошепна Ботин. — Да изпитваш подобни чувства към дете, което дори не си познавал.

— Познавах я — възрази Иаред. — Чрез теб.

— Да, сигурно. — Ботин се върна при масичката. — Разочарован съм, Иаред. Приличаш достатъчно на мен, за да изгубя интерес към теб.

— Това означава ли, че ще пощадиш другарите ми?

— Поне засега — отвърна Ботин. — Ти се съ согласи да ми сътрудничиш, а другарите ти са заобиколени от машини, които ще ги накълцат на котлети, ако посмеят да се доближат на три метра до тях. Така че не виждам причина да ги убием.

— А с мен какво ще стане?

— На теб, приятелю, ти предстои пълно и обстойно мозъчно сканиране. — Ботин шареше с очи по пулта пред себе си. — Нещо повече, възнамерявам да направя запис на съзнанието ти. Искам да го огледам възможно най-добре. Да видя до каква степен приличаш на мен. Изглежда, ти липсват доста подробности, а и да не забравяме, че в Специалните части са ти промили мозъка. Но за най-важните неща сме на едно и също мнение.

— Сещам се за едно нещо, по което се различаваме.

— Така ли? Да чуем.

— Аз не бих предал човешката раса само защото дъщеря ми е загинала.

Ботин го изгледа замислено.

— Наистина ли мислиш, че съм тук само защото Зоя е загинала на Ковел?

— Така мисля. И не смятам, че това е достоен начин да почетеш паметта ѝ.

— Не смяташ значи. — Ботин се обърна и натисна някакво копче. Кувьозът започна лекичко да бръмчи и Иаред почувства нещо като удар в мозъка.

— В момента записвам съзнанието ти — обясни Ботин. — Отпусни се. — Излезе и затвори вратата. Иаред усети, че натискът в главата му нараства. Въобще не можеше да се отпусне. Затвори очи.

След няколко минути чу вратата да се отваря и затваря и отвори очи. Ботин се бе върнал, но стоеше до вратата.

— Как се чувстваш? — попита го.

— Ужасно ме боли главата.

— Това е неприятен страничен ефект. Не зная какво го причинява. Ще трябва да поработя над този проблем.

— Много съм ти благодарен — рече Иаред през стиснати зъби.

Ботин се усмихна.

— Пак този сарказъм. Нося ти обаче нещо за облекчаване на болката.

— Каквото и да е, искам двойна доза.

— Мисля, че една ще е достатъчна — рече Ботин, отвори вратата... и влезе Зоя.

13.

Ботин се оказа прав. Болката на Иаред премина.

— Миличко — рече Ботин на Зоя. — Искам да те запозная с един мой приятел. Това е Иаред. Кажу му здравей.

— Здравейте, господин Иаред — каза Зоя с тънък неуверен гласец.

— Здравсти — отвърна Иаред, но не посмя да каже нищо повече, защото имаше чувството, че ще се разплаче. Опита да се стегне. — Здравей, Зоя. Радвам се да те видя.

— Зоя, едва ли помниш Иаред — заговори Ботин. — Но той те помни добре. Още от времето, когато бяхме на Феникс.

— А познава ли мама?

— Струва ми се, че я познава. Както и всички останали.

— Защо е в тази кутия?

— Защото помага на татко в едни изследвания.

— Когато свършите, ще може ли да дойде да си играем?

— Ще видим — отвърна Ботин. — А сега му кажи довиждане, миличко. Татко и господин Иаред имат работа.

— Довиждане, господин Иаред — каза Зоя и излезе от лабораторията. Иаред я изпрати с поглед, заслушан в отдалечаващите се стъпки. Ботин затвори вратата и каза:

— Нали си даваш сметка, че няма да можеш да си играеш с нея? Зоя е толкова самотна тук. Накарах обините да изведат един малък ретранслатор на орбита и й записвам развлекателни програми и образователни предавания от Колониалния съюз. Проблемът е, че няма с кого да си играе. Взех й един обин за детегледачка, но задачата му в повечето случаи е да я пази да не се удари. Само двамата сме тук.

— Но... — почна Иаред. — Как е възможно да е жива? Нали обините са избили всички на Ковел.

— Обините я спасиха — рече Ботин. — Рреите нападнаха Ковел и Омага, не обините. Направиха го, за да отмъстят на Колониалния съюз за поражението на Корал. Въобще нямат претенции към Омага. Просто избраха най-лесната цел. Обините научили за плановете им и

се появили там непосредствено след първата атака. Прогонили рреите, претърсвали станцията и открили цивилни служители в едно от помещенията. Рреите ги били затворили там, след като избили военния персонал и учените, защото телата им са модифицирани и не стават за ядене. Ако обините не се бяха появили навреме, нещастниците са щели да бъдат излапани до един.

— Къде са останалите цивилни?

— Е, обините естествено ги избили. Нали знаеш, че не вземат пленници.

— Но защо са оставили Зоя?

Ботин се усмихна.

— Докато търсвали из станцията, проверили и изследователските лаборатории да видят дали няма нещо ценно. Те са добри учени, но не са много изобретателни. Умеят да прилагат идеи и открития, които са взели от други, но не ги бива да създават сами разни неща. Научната станция била една от главните причини да проявят интерес към Омага. Натъкнали се на моите разработки върху природата на съзнанието и те, изглежда, ги заинтригували. Разбрали, че не съм на станцията, но че Зоя е още там. И тъй, решили да я задържат и да ме потърсят.

— Използвали са я, за да те шантажират.

— Не — поклати глава Ботин. — По-скоро като жест на добра воля. Аз бях този, който поиска да направят разни неща.

— Държали са Зоя, а ти си искал разни неща от тях?

— Именно — потвърди Ботин.

— Като какво например?

— Като тази война — заяви Ботин.

Джейн Сейгън внимателно пристъпи към осмата и последна оръдейна машина. Подобно на останалите, тя първо я проследи с дулото, после издаде предупредителен сигнал. На три метра оръдието откри огън. Сейгън вдигна един камък и го запрати по машината. Камъкът се удари в металната обшивка и се пръсна на парчета. Машината дори не му обърна внимание. Очевидно правеше разлика между камък и човек. „Доста добре са я настроили“ — помисли си мрачно Сейгън.

Взе по-голям камък, пристъпи до ръба на безопасната зона и го метна вдясно от оръдието. Дулото се извъртя и проследи траекторията му, а машината отдясно веднага я пое със своето оръдие. Несъмнено машините обменяха помежду си информация за целите, тоест нямаше никакъв начин да прекоси охраняемия периметър, като се опита да им отвлече вниманието.

Долчинката, в която ги бяха натикали, не беше особено дълбока и докъдето им стигаше погледът, не се виждаше и следа от обини. Или се бяха скрили, или смятаха, че машините могат да си вършат работата и сами.

— Джейн!

Сейгън се обърна и видя Даниъл Харви. В ръцете му се гърчеше нещо.

— Виж какво имаме за вечеря — подвижна той.

— Какво е това?

— Проклет да съм, ако знам. Подаде се от една дупка и аз го сграбчих, преди да се скрие. Наложих се да го стисна за вратлето, защото се опитваше да ме ухапе. Предполагам, че става за ядене.

Сиборг докуцука до тях и заяви:

— Няма да ям това нещо.

— Ами хубаво. — Харви сви рамене. — Пукни от глад. Двамата с лейтенанта ще си хапнем.

— Не можем да го ядем — каза Сейгън. — Тукашните животни не отговарят на изискванията на човешкия организъм. Със същия успех можеш да ядеш камъни.

Харви я погледна така, сякаш го бе халосала с бухалка по главата.

— Ами добре — рече и понечи да пусне животинчето.

— Почакай — спря го тя. — Искам да го хвърлиш.

— Какво?!

— Хвърли го към оръдието — поясни Сейгън. — Искам да видя какво могат да направят на живо същество.

— Не е ли малко жестоко?

— Преди минута бе готов да го изядеш — обади се Сиборг. — А сега се безпокоиш да не проявяваме жестокост към животните?

— Я млъквай — срязва го Харви и вдигна животинчето да го хвърли.

— Стой! — викна Сейгън. — Не го хвърляй право по оръдието.

Харви си даде сметка, че траекторията на изстрелите води право към неговото тяло.

— Уф! Не прецених.

— Метни го нагоре — каза Сейгън.

Харви кимна и запокити животинчето високо нагоре и надалеч. То се запремята във въздуха. Оръдието го проследи дотам, докъдето можеше да се повдигне — приблизително на петдесет градуса. После, докато животинчето падаше, го простреля с дъжд от малки игли. За секунда във въздуха не остана нищо освен мъгла и малки късчета, които нападаха по земята.

— Страхотно — рече Харви. — Сега поне знаем, че с тия машини шега не бива. Аз продължавам да съм гладен обаче.

— Много интересно — рече замислено Сейгън.

— Кое? Че съм гладен?

— Не, Харви — отвърна раздражено Сейгън. — В момента не давам пукната пара за стомашните ти неволи. Интересното е, че оръдието може да се извърта нагоре само до определен ъгъл. Значи те са за наземна охрана.

— И какво? — попита Харви. — Ние сме на земята.

— Сиборг, ти какво смяташ? — попита Сейгън.

— По време на едно учение с Дирак успяхме да надвием противника, като се промъкнахме по клоните на дърветата — отвърна той. — А те очакваха да ги нападнем долу. Въобще не им хрумна да погледнат нагоре, докато не се озовахме съвсем близо до тях. Забелязаха ни едва когато за малко да падна от дървото. Но номерът щеше да свърши работа.

Тримата вдигнаха глави към дърветата във вътрешността на охраняемия периметър. Всъщност не бяха истински дървета, по-скоро техният артисиански еквивалент — високи вретеновидни растения.

— Кажете ми, че всички имаме една и съща налудна идея — рече Харви. — Не ми се ще да смятам, че само аз съм се побъркал.

— Не си — успокой го Сейгън. — Да видим какво можем да направим по въпроса.

— Това е безумие — рече Иаред. — Обините няма да започнат война само защото си ги помолил.

— Така ли? — Ботин се засмя ехидно. — И го казваш, уповавайки се на огромните си познания от общуването с тях? Дългите години, през които си ги изучавал? Може би дори си написал докторат за тях?

— Нито една раса не би подхванала война само защото ти си я помолил — заяви Иаред. — А и обините не биха направили нищо за никого.

— Но не и в този случай. Защото войната е с определена цел. Те имат нужда от това, което мога да им предложа.

— И какво е то? — попита Иаред.

— Мога да ги даря с души.

— Не разбирам.

— Така е, защото не познаваш обините. Те са изкуствено създадена раса — консу са ги направили само за да видят какво ще се случи. Но въпреки твърденията в обратна посока консу също не са свършени. Те допускат грешки. А със създаването на обините са допуснали огромна грешка. Дарили са ги с разум, но това, което не са могли да направят — за което не са имали възможности, — е да им дадат *съзнание*.

— Обините имат съзнание — възрази Иаред. — Те имат свое общество. Общуват помежду си. Могат да помнят. Да мислят.

— Е, и какво? Термитите също имат свое общество. Всички видове общуват помежду си. Не е необходимо да си разумен, за да помниш — просто имаш компютър в главата и той помни всичко, което си правил, макар по същество да не е по-разумен от камък. А що се отнася до мисленето, защо смяташ, че е толкова необходимо? За да се осъзнаваш като индивид? Едва ли. Можеш да създадеш космическа раса от самоосъзнати протозои и обините са живо доказателство за това. Обините имат колективното съзнание, че съществуват. Но нито един индивид от тях не притежава нещо, което дори отдалеч да наподобява личност. Нито его. Или собствено аз.

— В това няма никакъв смисъл — рече Иаред.

— И защо да няма? — попита Ботин. — Кое му е предимството на собственото аз? Кажете ми! Притежават ли го обините? Не. Те нямат изкуство, Дирак. Нямат музика, нито литература, живопис. Те схващат

идеята за изкуство интелектуално, но няма никакъв начин да го възприемат. Единственият способ да общуват е като си съобщават факти: къде отиват, какво има отвъд хълма, колко души трябва да убият. Те дори не могат да лъжат. Няма морални задръжки срещу това, всъщност няма никакви морални задръжки. За тях да формулират лъжа е равносилно за нас да левитираме или да придвижим обект с помощта на телекинеза. Нашите мозъци не са устроени за това, техните пък — за друго. Всеки лъже. Всеки, който притежава съзнание, който има представа за собствено аз. Но не и те. Те са съвършени.

— Съвършени? Разумни животни, които дори не съзнават, че съществуват?

— Те наистина са съвършени — упорстваше Ботин. — Те не лъжат. Сътрудничат си перфектно, в йерархията на своето общество. Справят се с еднаква лекота с всякакви предизвикателства, нямам разногласия. Може дори да се каже, че са морални, тъй като представата им за морал е абсолютна и непоклатима. Не са суетни, нито амбициозни. Те всички са хермафродити и обменят генетична информация помежду си така, както ние се здрависваме. Освен това не познават страха.

— Няма същество, което да не се страхува — възрази Иаред. — Дори лишените от съзнание.

— Не — рече Ботин. — Всяко същество притежава инстинкт за самосъхранение. Прилича на страх, но не е същото. Страхът не е желание да се избегне смъртта или болката. Страхът се корени в знанието, че съществува опасност да изчезне това, което познаваш като собствено аз. Страхът е екзистенциален. А обините си нямам и представа от екзистенциалност. Точно затова никога не се предават. Затова не вземат пленници. И затова Колониалният съюз се бои от тях. Защото никой не може да ги накара да се страхуват. Какво невероятно преимущество! Ако някога ми поставят за задача да създам нов тип човешки воители, ще предложа да бъдат лишени от съзнание.

Иаред потрепери. Ботин не пропусна да го забележи.

— Стегни се, Дирак. Нима ще вземеш да твърдиш, че съзнанието ти е донесло щастие? Още повече като се има предвид с каква цел си бил създаден. Да приемеш спомени от един чужд живот. Да стреляш по хора и чуждоземни същества, които Колониалният съюз определи

за цели. Ти не си нищо повече от оръжие с его. Ще си по-добър без егото.

— Глупости — ядоса се Иаред.

Ботин се усмихна.

— Какво пък, напълно те разбирам. Честно казано, аз също не бих се лишил доброволно от собственото си аз. И тъй като двамата с теб имаме много сходни черти, нищо чудно, че мислим по един и същи начин.

— Щом обините са свършени, не разбирам защо имат нужда от теб.

— Защото естествено те не се смятат за свършени. Те знаят, че са лишени от съзнание, и докато в индивидуален план не го намират за особено важно, като за вид за тях това е от огромно значение. Те са се запознали с разработките ми върху съзнанието — и най-вече с изследванията за прехвърляне на съзнание, но също и с ранните ми проучвания за неговия запис и съхраняване. И искат от мен това, което смятат, че мога да им дам. Много го искат.

— И ти дари ли ги със съзнание?

— Още не. — Ботин поклати глава. — Но съм близо до успеха. Достатъчно близо, за да го искат още повече.

— „Да го искат“ — повтори Иаред. — Силно чувство за същества, които са лишени от разум.

— Знаеш ли какво означава думата „обин“? На езика на обините, когато не става въпрос за тях, като същества?

— Не.

— Означава „лишени“ — каза Ботин и наклони глава. — Не го ли намираш за интересно? При повечето разумни раси, ако се разровиш достатъчно назад в произхода на собственото им название, ще откриеш, че означава „хора“. Защото всяка разумна раса, която започва съществуването си на своя малък свят, е дълбоко убедена, че е в центъра на вселената. Не и обините обаче. Те са знаели от самото начало какво представляват и думата, която са избрали, за да ги описва, подсказва, че са разбирали, че им липсва нещо, което останалите разумни същества притежават. Те са били *лишени* от съзнание. Това е може би единственото описателно съществително, което имат. Освен може би Обинур, което се превежда като „домът на лишените“. Всичко останало е само суха фактология. Като Арист,

което пък значи „трета луна“. Но да се върнем на „обин“. Представи си същества, които са се нарекли на своя най-голям недостатък. Все едно ние да се кръстим „арогантност“.

— Но защо отдават такова голямо значение на липсата на съзнание?

— Защо Ева е отдавала такова голямо значение на забраната да яде от дървото? — отвърна с въпрос Ботин. — Не би трябвало да има, но е имало, нали? Забраната е изкушение, нещо, което — ако вярваме във всемогъществото на Господ Бог — означава, че е било заложено от самия Него в душата ѝ. Доста гаден номер, ако питаш мен. Няма никаква причина обините да заслужават разума, с който са били дарени. Той не им е донесъл нищо добро. Но въпреки това те копнеят за съзнание. Може би, подобно на Всевишния, консу са ги създали по този начин, а сетне са заложили това желание в тях. Копнеж по единственото нещо, което нямат.

— Но защо?

— Защо консу постъпват по един или друг начин? Когато си най-развитата раса в региона, не е необходимо да обясняваш подобни неща на примитивни същества като нас. От наша гледна точка те почти се равняват на божества. А обините са нещастните безразсъдни Адам и Ева.

— А ти си змията.

Ботин се засмя на тази забележка.

— Може би. Може би като им дам онова, което толкова много искат, ще ги прокудя от тяхната лишена от собствено аз райска градина. Мисля, че ще се справят с това. А междувременно ще получа от тях това, което искам. В замяна ще получа моята война и края на Колониалния съюз.

„Дървото“, което оглеждаха, бе с диаметър около метър и височина десет. Стъблото бе покрито с пукнатини, които при дъжд вероятно насочваха стичащите се струйки във вътрешността. На всеки три метра от по-големи цепнатини се подаваха клони, които нагоре ставаха все по-тънки и крехки. Сейгън, Сиборг и Харви ги гледаха как се поклащат на вятъра.

— Ами ако е кухо? — попита Сиборг. — Като дърветата на Феникс? Когато с Дирак се катерехме, трябваше да внимаваме кои дървета избираме. Някои от по-малките не можеха да издържат тежестта ни.

Сейгън кимна, пристъпи към дървото и натисна с пръсти долния край на една цепнатина. Ръбът издържа известно време, после се откърши. Тя отново замислено огледа дървото.

— Ще се качваме ли, лейтенант? — попита Харви.

Без да отговори, Сейгън се улови за следващата цепнатина и бавно запълзя нагоре, стараше се да разпределя тежестта си равномерно. Когато стигна на две трети от височината, усети, че дървото започва да се накланя. Тежестта ѝ караше стеблото да се огъва. На три четвърти от височината дървото вече бе доста наведено. Сейгън се послушваше за пукот от основата, но не чуваше нищо освен свистенето на вятъра в клонките. Дървото беше необичайно гъвкаво, може би заради силните ветрове тук: огромният океан на Арист сигурно пораждаше мощни урагани.

— Харви — извика тя, след като се спусна малко по-надолу. — Каж ми, ако ти се стори, че има опасност дървото да се счупи.

— Долната част изглежда съвсем здрава — отвърна той.

Сейгън извърна очи към най-близката машина.

— Какво е разстоянието до оръдието?

— Не е достатъчно далече, за да направиш каквото си намислила, лейтенант.

Сейгън вече не беше толкова сигурна в успеха на начинанието.

— Харви — провикна се. — Донеси Уигнър.

— Какво? — Харви се ококори.

— Донеси Уигнър — повтори Сейгън. — Искам да опитам нещо.

Харви я изгледа объркано, но все пак тръгна към трупа на Уигнър. Сейгън погледна Сиборг и го попита:

— Как си?

— Кракът ме боли — отвърна Сиборг. — И главата. Все ми се струва, че ми липсва нещо.

— Да — интеграцията. Трудно е да се съсредоточиш без нея.

— Нямам проблеми със съсредоточаването — възрази Сиборг. — Само дете непрестанно се съсредоточавам върху това, че ми липсва нещо.

— Ще го преодолееш — успокои го Сейгън.

Сиборг изсумтя.

Харви се върна с Уигнър на рамо.

— Нека позная — рече задъхано той. — Искаш да ти го подам горе.

— Да, ако обичаш — отвърна Сейгън.

— Разбира се, защо не? — отвърна Харви. — Няма нищо по-лесно от това да се катериш по дърво с труп на рамо.

— Ще се справиш — изсумтя Сиборг.

— Стига да не ми пречите — изръмжа Харви, намести Уигнър и започна да се катери. Този път стъблото се наклони така, че Харви едва не падна. Когато стигна Сейгън, дървото се бе наклонило почти на деветдесет градуса.

— Сега какво? — попита той.

— Можеш ли да го нагласиш между двама ни? — попита Сейгън.

Харви внимателно повдигна тялото на Уигнър и го подпря на стъблото.

— Държа само да отбележа, че не разбирам защо не оставим на мира този нещастник.

— Той ни помага — обясни Сейгън. — Сега скачаме долу. На три. И когато произнесе „три“, и двамата скочиха от височина около пет метра.

Освободено от тежестта им, дървото се изправи рязко и хвърли трупа на Уигнър право към машините. Не се получи достатъчно добре — трупът описа къса дъга и тупна пред най-близкото оръдие, което веднага откри огън. На земята остана само купчина окървавено месо и вътрешности.

— Божичко! — рече Сиборг.

Сейгън се обърна към него.

— Ще можеш ли да се покатериш с ранения крак?

— Мога — отвърна той. — Но нямам желание да ме постигне същото.

— Не се безпокой. Аз ще скоча.

— Нали видя какво стана с Уигнър? — каза Харви.

— Видях — потвърди Сейгън. — Но той беше труп и не можеше да контролира полета си. Аз съм по-лека, а и вие двамата имате по-голяма маса. Май ще успея да прескоча оръдието.

— Ако грешиш, ще станеш на пихтия — рече Харви.

— Поне ще е бързо.

— Да де — съгласи се Харви. — Помисли си все пак.

— Виж, ще имаш достатъчно време да ме критикуваш, след като умра — заяви Сейгън. — За момента всичко, което искам от вас двамата, е да се покатерите на дървото.

Само след няколко минути Сиборг и Харви се бяха закрепили от двете страни на Сейгън, която бе приклепнала върху извитото стебло.

— Някакви прощални слова? — попита Харви.

— Харви, винаги съм те смятала за голям досадник — отвърна Сейгън.

Харви се усмихна.

— И аз те обичам, лейтенант. — После кимна на Сиборг. — Сега! — Двамата скочиха.

Дървото се люшна нагоре и Сейгън изхвърча на невероятна височина, или поне така й се струваше, и с лекота прехвърли обсега на оръдията, които я проследиха, но не откриха огън. Докато прелиташе над тях и падаше към поляната отвъд, Сейгън успя да си помисли: „Сега ще ме заболи“. Унитардът й се втвърди и погълна част от удара, но май все пак имаше поне едно пукнато ребро от сблъсъка със земята. Изтърколи се по-далече, отколкото предполагаше.

Сейгън и Харви викаха нещо, но тя не можеше да ги чуе заради ниското бръмчене от противоположната посока, което постепенно се усилваше. Сейгън се сви във високата трева и погледна нагоре.

И видя малък брониран глайдер, яхнат от двама обини. Носеше се право към нея.

— Първото, което трябва да разбереш, е, че Колониалният съюз е зъл — каза Ботин.

Иаред усети, че главоболието му се усилва. Освен това ужасно искаше да види отново Зоя.

— Не разбирам защо — рече той.

— Какво пък, не съм изненадан — подметна Ботин. — Ти си още бебе. През целия си живот си правил само каквото ти наредят.

— Тази лекция вече съм я чувал. — Иаред си спомни за Кайнен.

— От някой от Специалните части? — попита изненадано Ботин.

— От един ррейски пленник. Кайнен. Каза, че сте се срещали.
Ботин смръщи вежди.

— Не си спомням. Но в последно време се срещам с доста рреи и енешанци. Не е лесно да ги запомниш всичките. И все пак не съм изненадан, че един ррей ще каже подобно нещо. За тях самото съществуване на Специалните части е абсолютно аморално.

— Да, зная. Той ми каза, че съм роб.

— Ти наистина си роб! — Ботин развълнувано размаха ръце. — По-точно безволев слуга, обвързан да служи, без право на глас и мнение. Да, карат те да се успокояваш с мисълта, че си роден специално за да спасяваш човечеството и те обвързват чрез интегриране с бойните ти другари. Кое то съвсем не означава, че това са само начини да те контролират изцяло. Ти си на година, най-много на две. Какво всъщност знаеш за вселената? Не повече от това, което са ти казали — че е враждебно място, където непрестанно ни нападат. Но какво би отговорил, ако ти кажа, че всичко, на което те учи Колониалният съюз, не отговаря на истината?

— Защо да не отговаря? Вселената наистина е враждебна. Участвал съм в достатъчно сражения, за да го зная от личен опит.

— Да, виждал си само сражения. Никога не си бил на места, където Колониалният съюз да не ти нарежда да убиваш. И е самата истина, че вселената е враждебна към Колониалния съюз. Причината за това е, че *Колониалният съюз е враждебен към вселената*. През цялото време, откакто човечеството кръстосва вселената, то непрестанно е във война с едни или други разумни раси. Воювало е с почти всички, с които се е срещало. Единици са онези, които Колониалният съюз предпочита да приеме за съюзници или търговски партньори — толкова са малко, че броят им е пренебрежим. Дирак, познаваме общо шестстотин и три разумни раси, които се намират в пределите на нашия Мигнодвигателен хоризонт. Имаш ли представа колко от тях Съюзът класифицира като заплаха, което означава, че Колониалните сили могат да започнат изпреварваща атака по всяко време? Петстотин седемдесет и седем. Когато имаш активно враждебно отношение към деветдесет и шест процента от разумните раси, които познаваш, това не е глупост. Това е расово самоубийство.

— Други раси също воюват помежду си — посочи Иаред. — Не само Колониалният съюз води войни.

— Така е. Всяка раса има свои съперници, с които мери сили. Но останалите раси не се опитват да водят война с всеки срещнат. Рреите и енешанците са отколешни противници, отпреди да се съюзим с тях, и кой знае, може би ще се счепкат отново. Но нито една от тези раси не смята другата за постоянна заплаха. Никой не го прави — само Колониалният съюз. Чувал ли си за Конклава, Дирак?

— Не.

— Конклавът е събрание на стотици раси от тази част на галактиката — продължи Ботин. — Последната сбирка е била преди двайсетина години, в опит да се създаде действащ ръководен орган за целия регион. Крайната цел била да се прекрати боричкането за незавладяни територии и да се въведе принцип за разпределянето им, който да измести досегашната луда надпревара. Това включвало създаване на междурасови военни сили и командване, които ще нападат всеки, опитал се да завземе колония по насилствен начин. Не всички раси одобряват Конклава, но само две са отказали да пратят свои представители. Едната е консу, защото не им е нужно. Другата сме ние.

— И смяташ, че ще ти повярвам просто ей така?

— Нищо не смятам. Логично е да не си чувал за това. Подобни сведения не са за обикновените войници. Нито за колонистите. Колониалният съюз държи под контрол всички космически кораби, мигнокапсули и комуникационни сателити. В негови ръце е търговията и дипломатията. Колониалният съюз е стеснението, през което преминава целият информационен поток, и той решава какво да достига до колониите и какво не. И не само до колониите, но и до Земята. По дяволите, Земята е в най-незавидно положение.

— Защо?

— Защото вече двеста години се държи в пълна социална изолация. Дирак, Колониалният съюз *отглежда* хора там. Използва богатите страни за добив на новобранци. Използва бедните за разплод на колониите. Дори си позволява да се меси в естественото развитие на обществото. Те не искат никаква промяна. Това ще попречи на производството на колонисти и войници. Ето защо са изолирали Земята от останалото човечество — за да попречат на нещастниците там да осъзнаят, че ги държат в застои. Дори създадоха болест — нарекоха я Яловата болест и разпространиха мълвата, че е чуждоземна

зараза. Използваха я като оправдание, за да наложат карантина на планетата. Заразиха цяло поколение, та всичко да изглежда достоверно.

— Срещал съм се с хора от Земята — каза Иаред, спомнил си за лейтенант Клауд. — Те не са глупави. Би трябвало да се досетят, ако някой наистина ги държи в изолация и застой.

— О, Колониалният съюз им подхвърля от време на време по някое нововъведение, колкото да поддържа илюзията, че се развиват, но никога нещо полезно. Нов тип компютър. Музикална система. Техника за трансплантация на органи. Понякога разбунват малки локални войни, за да направят живота интересен. Никой не забелязва, че вече двеста години на Земята има едни и същи политически и социални структури. И да му обръщат внимание, смятат, че е защото са достигнали точка на абсолютно равновесие. И продължават да умират от старост на седемдесет и пет! Това е направо нелепо. Колониалният съюз манипулира Земята толкова добре, че никой там не се досеща за това. Всички колонии се държат в невежество. Никой не знае нищо.

— Никой освен теб — поправи го Иаред.

— Аз конструирах войници, Дирак. *Трябваше* да знам какво става. Разполагах с достъп до строго поверителна информация до последния момент, преди да застрелям моя клонинг. Ето откъде знаех за Конклава. Както и че ако Колониалният съюз не бъде унищожен, същата участ ще сполети цялото човечество.

— Изглежда досега сме се справяли доста добре обаче.

— Да, защото Колониалният съюз се възползваше от хаоса. Когато Конклавът ратифицира съглашението — а това ще стане до една-две години, — Колониалният съюз няма да може да открива нови колонии. Силите на Конклава ще го отблъскват от всяка планета, която се опитва да превземе. Няма да може да отнема и чужди колонии. Човечеството ще бъде изолирано и кой ще попречи на другите раси, ако решат да вземат наши светове? Конклавът няма да защитава раси, които не участват в съглашението. Бавно и неумолимо ще бъдем изтикани обратно до едничката планета, с която сме започнали. Ако ни оставят и нея.

— Освен ако не започнем война — каза Иаред, без изобщо да прави опит да прикрива скептицизма си.

— Точно така. Проблемът не е в човечеството. Проблемът е в Колониалния съюз. Трябва да се отървем от Съюза, да го заменим с управление, което наистина се грижи за хората, вместо да ги отглежда и да ги държи в невежество, за да осъществява гнусните си планове, и да се присъединим към Конклава, за да можем да получим своя дял от новите колонизирани светове.

— И вероятно ти ще ръководиш всичко това.

— Да, докато нещата не се организират.

— И ще загубим световете, които твоите съюзници в това начинание — енешанците и рреите — ще вземат за себе си.

— Не си очаквал да ми помагат безкористно, нали?

— А обините ще вземат Земята.

— Това е заради мен. Моя лична молба.

— Колко мило — подметна Иаред.

— Все още не разбираш колко силно желаят да имат съзнание.

— Повече ми харесваше, когато смятах, че искаш да си отмъстиш заради Зоя.

Ботин се отдръпна рязко, сякаш го бяха зашлевили. После отново се наведе.

— Ти знаеш колко тежко ми беше, когато изгубих Зоя. *Ти* най-добре го знаеш. Но нека ти кажа нещо, което очевидно не ти е известно. След като си върнахме Корал от рреите, Военното разузнаване на КОС излезе с доклад, че рреите ще предприемат контраатака, и добави списък на петте най-вероятни цели. Омага и станция Ковел бяха начело на списъка. И знаеш ли какво направиха Колониалните сили?

— Не — отвърна Иаред.

— Абсолютно нищо — каза с отвращение Ботин. — Причината за това бе, че след Корал Колониалните сили бяха разхвърляни на огромна площ. Някой от генералите решил, че ще е по-добре, ако нападнат един колониален свят, Робу. С други думи, сметнали са за по-важно да завладяват нови светове, вместо да защитават това, което вече имаме. Те са *знаели*, че предстои атака, и не са предприели нищо. Преди обините да ме потърсят, не подозирах, че причината за смъртта на Зоя е нежеланието на КОС да направят онова, заради което са били създадени: да защитават живота на хората. Да пазят дъщеря ми.

Повярвай ми, Дирак. Всичко това има съвсем конкретно отношение към Зоя.

— Ами ако войната не се развие по начина, по който очакваш? — попита тихо Иаред. — Обините ще продължават да искат от теб да ги дариш със съзнание, но няма да има какво да ти предложат в замяна.

Ботин се засмя.

— Имаш предвид, че вече сме изгубили рреите и енешанците като съюзници ли? — Иаред се опита да скрие изненадата си, но не успя. — Да, разбира се, че знам. И трябва да призная, че този въпрос ме безпокои силно. Но сега, струва ми се, разполагам с нещо, което ни връща шансовете за успех и би позволило на обините сами да се справят с Колониалния съюз.

— Предполагам, че няма да искаш да го споделиш с мен, нали?

— Напротив, ще ти го съобщя с радост. Това си ти.

Сейгън заопипва земята, търсеше нещо, което да използва за оръжие. Пръстите ѝ стиснаха само някаква буца пръст.

„По дяволите“ — изруга Сейгън и скочи тъкмо когато глайдерът преминаваше покрай нея. Хвърли буцата и тя удари обина, който седеше отзад, по главата. Той се килна на една страна, падна от седалката и се затъркаля по земята.

Сейгън скочи към него. Той се опита да вдигне оръжието си, но тя го изтръгна от ръцете му и го удари с него по главата. Обинът изпищя и притихна.

Глайдерът вече завиваше и се връщаше. Сейгън погледна оръжието. Не знаеше как функционира. Реши, че няма време да мисли за това, и го захвърли. Наведе се над падналия обин и го удари в шията, после го запретърсва за по-примитивни оръжия. На колана му имаше нещо, което наподобяваше нож, но с различна форма и баланс, очевидно пригодно за обинска ръка. Взе го, защото нямаше нищо друго, на което да разчита.

Глайдерът вече се приближаваше. Стърчащото дуло я търсеше сред треволяците. Сейгън се наведе, вдигна възтежкото тяло на обина и го нагласи на пътя на приближаващия се глайдер миг преди дулото да изригне смъртоносен огън. Съществува в ръцете ѝ заподскача под ударите на куршумите. Прикрита от трупа, Сейгън изчака глайдерът да се приближи максимално, после вдигна ръка и извъртя ножа на пътя на

приближаващия се водач. Последва рязък удар, ножът изхвърча от ръката ѝ, а тя полетя на земята.

Изправи се и се огледа. Глайдерът бе спрял на стотина метра от нея. Водачът все още бе на седалката, но главата му бе увиснала на една страна, задържана само от тънка ивица кожа. Сейгън изтича до глайдера, смъкна убития обин на земята и го претърси за оръжия и снаряжение. След това избърса кръвта от седалката и набързо се запозна с управлението. Накрая се намести на седалката, обърна машината и я насочи към охраняемия периметър. Глайдерът с лекота прескочи обсега на оръдията и Сейгън го приземи непосредствено до Харви и Сиборг.

— Изглеждаш ужасно — каза Харви.

— Чувствам се ужасно — отвърна Сейгън. — Ще си приказваме ли, или ще се качвате?

— Зависи — подсмихна се Харви. — Къде отиваме?

— Имаме бойна задача — отвърна Сейгън. — Отиваме да я изпълним.

— Да бе — рече Харви. — Трима души без оръжия срещу куп въоръжени обини и цяла станция.

Сейгън извади оръжието на убития водач и му го подаде.

— Вече имаш оръжие. Достатъчно е да се научиш да го използваш.

— Отврат! — изруга Харви, докато оглеждаше оръжието.

— След колко време обините ще забележат, че глайдерът липсва? — попита Сиборг.

— Няма да е много — отвърна Сейгън. — Хайде. Време е да потегляме.

— Изглежда, записът е готов — каза Ботин.

Иаред вече го знаеше, защото светлинните сигнали върху дисплея бяха замръзнали.

— Какво искаше да кажеш с думите, че аз съм онова нещо, което ще позволи да бъде победен Колониалният съюз? — попита той. — Защото нямам никакво намерение да ти помагам.

— Защо? Не искаш ли да спасиш човешката раса от бавно задушаване?

— Да кажем, че твоята малка лекция не ме е убедила напълно.
Ботин сви рамене.

— Така значи. Надявах се, че след като в теб има немалка част и от мен, ще ти е по-лесно да приемеш моята гледна точка. Но в края на краищата, независимо от спомените, които са ти натъпкали в главата, ти си оставаш друг човек, нали? Поне засега.

— Какво значи това?

— Ще стигнем и до този момент — успокой го Ботин. — Нека първо да ти разкажа една история. Тя ще помогне да ти се изяснят нещата. Преди много години обините и една друга раса, алаите, се сбили за една планета. На пръв поглед силите им били равни, но армията на алаите се състояла от клонинги. Това означавало, че те са податливи на определен тип генетично оръжие, вирус, който обините създали и който останал латентен за известен период — достатъчно дълго, за да се разпространи, — след което буквално разял плътта на нещастните алаи. Армията им била напълно унищожена — и заедно с нея и алайската раса.

— Много интересна история.

— Почакай, защото нататък става още по-интересно. Преди известно време ми хрумна да направя нещо подобно с Колониалните отбранителни сили. Но задачата се оказа много по-сложна, отколкото си мислех. Първо, защото телата, които притежават войниците от КОС, са имунни към почти всички познати болести — тяхната УмнаКръв е в състояние да унищожат всякакви патогенни организми. И второ, телата на войниците в КОС и Специалните части не са клонирани, така че дори да ги заразим, няма да реагират по този начин. И тогава се досетих, че има едно нещо, което е същото при всички войници. Нещо, което при това познавам отлично.

— МозКомът — сети се Иаред.

— МозКомът — потвърди Ботин. — За него мога да създам специален, задействащ се след време вирус — такъв, който ще се настани в МозКома, ще се копира всеки път, когато един войник комуникира с друг, но ще остане в латентно състояние, до ден и час, които ще избира аз. След което ще предизвика хаос във всички системи, командвани и регулирани от МозКома. Войниците, които притежават МозКом, ще са неутрализирани в миг и човечеството ще остане беззащитно пред всеки, който пожелае да го завладее. Бързо,

лесно и безболезнено. Но имаше един проблем. Не знаех как да заложа вируса. Моята задна вратичка бе предназначена само за диагностика. Бих могъл да прониквам и да изключвам някои системи, но не и да прехвърлям кодове. За качването на вируса ми трябваше някой, който да го приеме и да послужи за преносител. И тогава поисках от обините да ми потърсят доброволци.

— Изчезналите кораби на Специалните части — досети се Иаред.

— Предположихме, че спецвойниците ще са по-уязвими към изключването на техния МозКом. В началото естествено ги помолихме да ни услужат, но те отказаха. После ги помолихме по-настойчиво. Никой не се пречупи. Това се нарича дисциплина.

— Къде са те сега?

— Мъртви са — отвърна Ботин. — Обините могат да са доста настойчиви, когато е наложително. Някои от тях все пак оцеляха и сега ги използвам в разработките си над съзнанието. Живи са, доколкото може да се нарече жив мозък в стъкленица.

— Чудовище! — Иаред почувства, че му призлява.

— Трябваше да се съгласят — отвърна Ботин.

— Радвам се, че ще те разочаровам — рече Иаред. — Но и аз смятам да постъпя като тях.

— Позволи ми да се усъмня. Разликата при теб, Дирак, е, че ти притежаваш моя мозък и моето съзнание.

— Но не съм Чарлз Ботин. Ти сам го каза.

— Казах, че за момента си някой друг. Не съм очаквал да предположиш, че това може да се промени веднага щом прехвърля съзнанието, което е тук — Ботин се чукна по слепоочието, — в твоята глава.

Иаред си спомни разговора с Кайнен и Хари Уилсън, когато бяха предложили да насложат записаното съзнание на Ботин върху неговото, и изведнъж по гърба му пробягаха тръпки.

— Това ще изтрие съзнанието, което вече е там.

— Да.

— Тоест ще ме убиеш.

— Ами да — рече Ботин. — Но току-що записах твоего съзнание, което ще ми е нужно за фина настройка при прехвърлянето. Това си ти, допреди пет минути. Така че няма да си съвсем мъртъв.

— Негодник!

— И когато прехвърля съзнанието си в твоето тяло, ще стана желаният преносител на вируса. На мен естествено той няма да ми стори нищо. Но всички останали ще го изпитат в цялата му сила. После ще накарам да разстрелят оцелелите от твоя отряд и двамата със Зоя ще се приберем в пределите на Колониалния съюз с пленническата капсула, която бяхте така любезни да осигурите. Ще им кажа, че Чарлз Ботин е мъртъв, а обините ще чакат, докато вирусът се активира. Тогава удрят с пълна сила и Колониалният съюз се предава. Ние с теб ставаме спасители на човечеството — като детска игра, нали?

— Не ме забърквай в това — изръмжа Иаред. — Аз нямам нищо общо.

— Нямах ли? — засмя се Ботин. — Слушай, Дирак. Не аз ще съм палачът на Колониалния съюз, защото официално вече ще съм мъртъв. Ти ще си. Така че, искаш или не, приятелю, ти ще си част от това. Нямах никакъв избор.

14.

— Колкото повече мисля за плана, толкова по-малко ми харесва — оплака се Харви.

Бяха се притаили в гората близо до научната станция.

— Ами тогава не мисли за него — каза Сейгън.

— Което няма да е никак трудно за теб, Харви — засмя се Сиборг. Опитваше се да разведри обстановката, но безуспешно.

Сейгън му огледа крака и попита:

— Ще можеш ли да издържиш? Куцаш все по-силно.

— Ще се справя — успокои я Сиборг. — Няма да лежа тук като търтей, докато вие двамата приключвате операцията.

— Не съм предлагала подобно нещо. Идеята ми беше двамата с Харви да си смените ролите.

— Нищо ми няма — повтори Сиборг. — Пък и Харви ще ме убие, ако посмея да му отнема номера.

— Дяволски си прав — озъби се Харви. — Знаеш колко си падам по разни такива неща.

— Кракът ме боли, но мога да вървя и да тичам. Няма за какво да се притеснявате. Хайде, стига сме дърдорили празни приказки. Иначе коляното съвсем ще ме стегне.

Сейгън кимна и погледна научната станция — няколко скупчени една до друга постройки. В северния край бяха разположени казармените помещения, които имаха изненадващо аскетичен вид. Очевидно обините не изпитваха никакъв стремеж към естетичност и уют. Подобно на хората, те също се хранеха заедно и мнозина от тях сега бяха в столовата, непосредствено до казарменото помещение. Задачата на Харви бе да вдигне шум и да привлече вниманието към себе си, като накара и обините от другите части на станцията да се насочат към него.

В южния край на станцията, в една просторна наподобяваща хангар постройка, се намираще енергийният генератор-регулатор. Обините използваша свой еквивалент на огромни акумулатори, които се зареждаха от вятърни електрогенератори, монтирани на известно

разстояние от станцията. На Сиборг се падаше по някакъв начин да прекъсне електрозахранването. За целта трябваше да действа с подръчни средства.

Научноизследователската част бе разположена в средата на станцията. След изключването на електроенергията Сейгън трябваше да влезе вътре, да открие Ботин и да го изведе, та дори ако се наложи да приложи сила, и да го откара при пленническата капсула. Ако се натъкнеше на Дирак, трябваше да прецени на място дали може да й бъде полезен, или е станал предател като своя създател. Във втория случай щеше да го премахне — бързо и безпощадно.

Сейгън предполагаше, че и в двата случая ще й се наложи да неутрализира Дирак — съмняваше се, че ще разполага с достатъчно време, за да извършва подобна преценка, още повече че беше лишена от достъп до своя МозКом и телепатичната програма — „предимството“, на което толкова много бе разчитала и което се бе оказало недостъпно точно тогава, когато най-много й трябваше. Не й се искаше да убива Дирак, но колкото и да размишляваше, не виждаше никаква друга възможност. „Може би вече е мъртъв — помисли си тя с надежда. — Това би ми спестило една неприятност“.

Тръсна глава. Сега не беше време да се безпокои за съдбата на Дирак. Щеше да решава тогава, когато го открие — ако въобще го намереше. Междувременно тримата имаха предостатъчно грижи. В края на краищата най-важното бе по някакъв начин да натикат Ботин в капсулата.

„Всъщност имаме едно предимство — помисли тя. — Никой не е очаквал, че ще оцелеем. Никой не знае, че сме тук“.

— Готови? — попита тя.

— Готови — отвърна Сиборг.

— И още как — присъедини се Харви.

— Значи почваме — рече Сейгън. — Харви, удари твоят час.

Иаред бе задрямал. Когато отвори очи, видя, че Зоя го гледа. Усмихна й се.

— Здравей, Зоя.

— Здравей — отвърна тя и се намръщи. — Забравих как се казваш.

— Аз съм Иаред.

— Ох, да. Здравейте, господин Иаред.

— Здравей, сладурче — рече Иаред и забеляза, че гласът му леко трепери. Сведе поглед към плюшената играчка в ръцете на Зоя. — Това Селесте ли е?

Зоя кимна и вдигна слончето, за да му го покаже.

— Имах и Бабар, но го изгубих. Чувал ли си за него?

— Разбира се. Даже мисля, че съм виждал твоя Бабар.

— Много ми е мъчно за него. Добре че тате ми донесе Селесте, когато се върна.

— Колко дълго го нямаше?

Зоя сви раменца.

— Много дълго. Каза, че имал много важна работа. Прати обините да ме пазят, докато го няма.

— И те как се справиха? — попита Иаред.

— Мисля, че доста добре. Знаеш ли, не ги харесвам никак — добави тя шепнешком. — Ужасно са скучни.

— Вярно е, скучни са — съгласи се Иаред. — Зоя, съжалявам, че двамата с баща ти сте били разделени. Зная, че той много те обича.

— И аз го зная. Аз също го обичам много. Обичам татко, мама, бабите и дядовците и приятелите от Ковел. Липсват ми. Как мислиш, на тях мъчно ли им е за мен?

— Със сигурност — рече Иаред, но се опита да не мисли за това, което вероятно ги бе сполетяло. Когато отново погледна Зоя, забеляза, че е нацупена. — Какво има, сладурче?

— Татко каза, че трябва да се върна на Феникс с теб. Щял си да останеш с мен там известно време, докато той си свърши работата тук.

— Да, с баща ти вече говорихме за това — почна той предпазливо. — Ти не искаш ли да се връщаш?

— Искам да се върна с татко. Не искам да се разделяме.

— Той няма да се бави много. Само че корабът, с който пристигнах тук, е малък и побира само двама души.

— Ами тогава защо *ти* не останеш?

Иаред се засмя.

— Бих искал, мъничкото ми. Но няма как. Обещавам ти, че с теб ще си прекараме чудесно, докато чакаме татко ти да си дойде. Има ли

нещо, което би искала да направиш, когато се върнем на станция Феникс?

— Първо ще си купя бонбони — рече Зоя. — Тук няма никакви. Татко каза, че обините не знаели да правят бонбони. Веднъж се опита да ми направи.

— И как беше?

— Отвратително. — Тя се нацупи. — Искрах дъвчащи, карамел и желирани. Обичам желирани, от черните.

— Помня — кимна Иаред. — Първия път, когато те видях, ядеше точно от тях.

— Кога е било това?

— О, много отдавна, сладурче. Но го помня, като да беше вчера. Когато се върнем, ще ти купя точно такива, обещавам.

— Но не много. Защото ще ме заболи коремчето.

— Няма — обеща той. — Само едно пликче.

Зоя се усмихна и Иаред почувства, че сърцето му се свива.

— Ама че си глупчо, господин Иаред.

— Какво пък — засмя се и той. — Старая се.

— Време е да си вървя. Татко отиде да подремне. Не знае, че съм тук. Ще го събудя, защото огладнях.

— Върви, Зоя. Благодаря ти, че дойде да ме видиш. Много се радвам, че си поприказвахме.

— Ами, хубаво. Довиждане, господин Иаред! — Тя му помахаше с ръка и си тръгна.

— Довиждане — отвърна Иаред, макар да знаеше, че никога вече няма да я види.

— Обичам те! — Зоя му прати въздушна целувка.

— И аз, миличко — прошепна той, като разчувстван баща. Изчака вратата да се затвори и едва тогава изпусна сподавеното ридание, което бе сдържал.

Огледа лабораторията, пулта, който Ботин бе донесъл, за да контролира процеса на прехвърляне, и втория кувъз, в който щеше да се намести, преди да прати съзнанието си в тялото на Иаред и да изтрие неговото, сякаш той не бе нищо повече от временен носител — нещо, предназначено да отчита времето, докато не се върне истинският притежател.

„Но всъщност — помисли си — това е самата истина“. Та нали тялото му поначало бе предназначено за Ботин. Бе създадено с тази цел. Иаред бе получил възможността да съществува само защото при първия опит съзнанието на Ботин не бе успяло да се загнезди в новия мозък. Наложило се бе да го примамят и да го накарат да дели пространството с Иаред. И сега, като връх на иронията, Ботин искаше да си върне всичко, да прогони Иаред завинаги. „Проклятие — помисли Иаред. — Тъкмо започвах да свиквам“. Разсмя се, но звукът, който излезе от гърлото му, бе странен и чужд. Опита се да диша бавно и равномерно, да се успокои и овладее.

Кой знае защо, в главата му прозвуча гласът на Ботин — описваше му всички лоши страни на Колониалния съюз, а след него и на Кайнен, на когото бе склонен да се довери повече. Не можеше да отрече, че и двамата имат право. Достатъчно бе да погледне назад, към миналото си в Специалните части, и да си припомни всичко, което бе правил из различни кътчета на вселената в името на „безопасността на човечеството“. Колониалният съюз наистина контролираше всички средства за комуникации, определяше начините на действие, следеше и направляваше развитието на човечеството във всички негови аспекти и се намираше в състояние на безмилостна война с повечето разумни раси, с които то бе установило контакт.

Ако вселената наистина бе толкова враждебно място, както твърдеше Съюзът, това би оправдало подобен начин на действие, начин, целящ да наложи доминирането на човешката раса и завладяването на нови територии. Но ако не беше така — ако двигател за постоянното войнолюбие на Колониалния съюз бе не конкуренцията отвън, а параноята и ксенофобията отвътре — в такъв случай с всяко свое действие Иаред и всички негови другари от Специалните части и извън тях по един или друг начин ускоряваха бавната и неизбежна гибел на цялото човечество. Точно както го уверяваше Ботин. В такъв случай би било най-добре да се откаже от борбата.

Само дето на Ботин не можеше да се вярва. Ботин твърдеше, че Колониалният съюз е лош, ала той самият не вършеше добрини. Беше накарал три различни раси — две от които отколешни противници — да се съберат срещу Колониалния съюз и да тръгнат срещу милиарди невинни хора, излагаше на опасност и безброй чуждоземни разумни същества. Беше експериментирал и убивал войници от Специалните

части. Сега възнамеряваше да избие всички спецвойници и всички войници от КОС с помощта на създаден от него вирус за МозКом, което бе равносилно на геноцид, като се имаше предвид числеността на човешката армия. И с нейното унищожаване Ботин щеше да направи беззащитни колониите и Земята. Обините едва ли щяха да спрат завземането на територии от други раси — може би дори нямаше да си направят труда. Защото наградата за тях нямаше да са територии, а жадуваното съзнание.

Незащитените колонии щяха да са обречени. Колонистите щяха да бъдат избити безпощадно. Нито една раса в тази част на галактиката нямаше обичая да дели територията си с други разумни видове. Земята със своите милиарди население може би щеше да оцелее, защото нямаше да е никак лесно да се прокуди такава огромна маса без бой. Но рехаво заселените и все още непокътнати от екологична агресия колонизирани планети щяха да са апетитна хапка. Всъщност дори Земята не би издържала на сериозна офанзива, ако Колониалният съюз бе забавял развитието ѝ наистина преднамерено. И да оцелееше, това щеше да е за сметка на огромни загуби и непоправими щети.

„Нима Ботин е сляп за всичко това?“ — запита се Иаред. И да не беше, сигурно предпочиташе да го вижда по свой начин. Или не се замисляше за последствията от действията си. Вероятно беше запленил от възможността да дари цяла една раса с онова, за което тя копнее. И искаше в замяна луната, без дори да се замисля какво ще прави с нея, когато му я поднесат на тепсия. А може би не беше вярвал, че обините ще започнат войната, към която ги е подтикнал?

Мислите му постепенно се насочиха към Зоя: какво щеше да стане с нея, ако Ботин се провалеше, или умреше; какво щеше да ѝ се случи, ако успееше? За миг изпита угризения, че се безпокои за съдбата на едно момиченце, когато на карта е заложен животът на милиарди. Но това бе по-силно от него. Умът му неусетно търсеше начин да ѝ помогне да оцелее при всякакви катаклизми.

От всичко най-много го потискаше собствената му безпомощност — сега, когато виждаше цялата картина. Затвори очи и направи отчаян опит да се успокои, да прецени всички възможности.

След час в лабораторията влезе Ботин, следван от един обин.

— Виждам, че си буден — подхвърли Ботин.

— Буден съм, разбира се — изсумтя Иаред.

— Време е да се приготвим за прехвърлянето. Въведох програмата и направих няколко симулации. Изглежда, всичко ще мине като по вода. Няма смисъл да го отлагаме повече.

— И без това не мога да ти попреча да ме убиеш — отвърна почти нехайно Иаред.

Ботин спря и го погледна — думите му го бяха засегнали. „Добре“ — помисли Иаред.

— Като повдигна този въпрос... — почна Ботин. — Преди да направим прехвърлянето, ако искаш, мога да те приспя. Нищо няма да почувстваш. Предлагам ти, но оставям на теб да решиш.

— Обаче май не го искаш.

— Това ще затрудни трансфера, признавам, доколкото мога да съдя от симулациите. По-добре ще е, ако си в съзнание.

— Е, щом е така, предпочитам да съм буден. Не бих искал да ти създавам затруднения.

— Чуй ме, Дирак. В това няма нищо лично. Трябва да разбереш, че ти си просто възможност да приключим с тази история бързо и без затруднения, с най-малко кръвопролития за всички страни. Съжалявам, че трябва да умреш, но алтернативата е да умрат много други.

— Ако наричаш унищожаването на всички войници от Колониалните отбранителни сили „малко кръвопролитие“ — рече Иаред.

Ботин не отговори, а нареди на обина да започне подготовката.

— Кажи ми нещо — продължи Иаред. — След като унищожиш Колониалните сили, кой ще защитава човешките колонии? Обричаш ги на сигурна смърт.

— В началото ще ги пазят обините — каза Ботин. — Докато не създадем нова армия.

— Сигурен ли си? Защо смяташ, че ще ти се подчиняват, след като ги дариш със съзнание? Или се надяваш да го направиш чак след като изпълнят всичките ти условия?

Ботин погледна крадешком обина и отново се обърна към Иаред.

— Защо смятам ли? Защото те сами се съгласиха на това.

— И си готов да заложиш на карта дори живота на Зоя? Защото правиш точно това.

— Не ме учи какво да правя с *моята* дъщеря — изсъска Ботин и му обърна гръб. Иаред поклати натъжено глава и отново се зае да

обмисля възможностите.

Обинът даде знак на Ботин — време беше. Ботин погледна Иаред и попита:

— Да имаш да кажеш още нещо, преди да започнем?

— Предпочитам да го оставя за по-късно — отвърна Иаред.

Ботин понечи да попита какво значи това, но преди да отвори уста, отвън се чу нещо... нещо като гърмежи. Приличаше на тежко оръдие, което води честа стрелба.

Харви намираще смисъла на живота си именно в подобни моменти.

Основното му притеснение, докато се приближаваха към научната станция, бе, че лейтенант Сейгън ще поиска да го направят по нейния бавен, методичен и предпазлив начин, да се прокрадват безшумно и незабелязано, сякаш са някакви боязливи съгледвачи или нещо от тоя род. Харви ненавиждаше тези лигавцини. Знаеше от какво е изтъкан и за какво го бива най-много — той бе един шумен кучи син и обичаше да се придвижва сред трясък и разруха. В редките мигове, когато се отдаваше на размишления, Харви се чудеше дали неговият прогенитор, сиреч човекът, от когото е бил създаден, не е бил някой крайно асоциален елемент, пироманиак или професионален борец, а може би дори бе лежал в затвора за тежки престъпления. Който и да е бил, Харви бе готов да го потупа по рамото. Едничката причина за това бе, че се чувстваше напълно комфортно в кожата си и бе удовлетворен от вътрешния си мир до степен, за която дори дзенбудист би могъл само да мечтае. Ето защо когато Сейгън му съобщи, че задачата му ще е да привлече вниманието върху себе си, за да могат тя и Сиборг да свършат своята част, Харви едва не затанцува от радост. Да вдига шум и врява означаваше да е във вихъра си.

Въпросът беше как.

Харви не беше кой знае колко интелигентен, което съвсем не означаваше, че е глупав. Той дори имаше определени нравствени принципи, пречупени, естествено, през собствения му миروглед, освен това разбираше смисъла на финеса, макар самият той да не си падаше по него, и една от причините да е шумен и праволинеен в действията си бе, че тактиката и логистиката не бяха сред силните му страни.

Възложи му работа и той ще я свърши, обикновено по най-стимулиращ ентропията начин, но въпреки това крайната цел ще бъде постигната. Една от пътеводните светлини на Харви, когато ставаше въпрос за стратегия и тактика, бе простотата — когато имаше възможност да избира, Харви винаги предпочиташе онзи начин на действие, който ще го отведе в центъра на събитията и ще му позволи да вършее на воля. Ако го бяха попитали, вероятно би обяснил, че има своя собствена бойна теория, основаваща се на принципа, известен днес като Скалпела на Окам — най-простият начин да изриташ някого по задника обикновено е и най-правилният.

Тъкмо вдъхновяван от подобни принципи Харви взе глайдера, който Сейгън бе отмъкнала, настани се на седалката и след като отдели минималното възможно време, за да вникне в принципите на управлението му, го подкара с бясна скорост право към вратата на столовата на обините. Докато се приближаваше, вратата се отвори отвътре — някакъв нещастен обин бе приключил с вечерята и бе тръгнал да изпълнява своя дълг. Лицето на Харви засия в налудничавата усмивка, той изтръгна и последните капчици мощ от глайдера и удари спирачки тъкмо в мига (поне се надяваше да го е улучил), преди да се блъсне в постройката.

Планът сработи чудесно. Обинът имаше време само да изквичи, преди дулото на оръдието да го блъсне в гърдите и да го отхвърли назад, чак до дъното на помещението. Войниците в столовата втренчиха множеството си очи в смазаното тяло до стената, после ги извърнаха към вратата, откъдето иззад дебелото дуло на оръдието ги гледаше Харви.

— Привет, момчета! — викна той. — Поздрави от Втори взвод! — И натисна спусъка на оръдието.

След броени секунди столовата заприлича на кървава баня. Харви не можеше да се нарадва на гледката.

Това бе един от онези мигове, в които боготвореше професията си.

В другия край на станцията Сиборг чу шумотевещата, предизвикана от малкото празненство на Харви, но имаше време само колкото неволно да потрепери. Не че не обичаше Харви, напротив, но

след няколко съвместни операции човек неминуемо започва да си задава въпроса необходимо ли е всичко около теб непрестанно и ненужно да експлодира, когато едничкото спасение е просто да си колкото се може по-далеч от Даниъл Харви.

Думкането и трещенето предизвикаха точно това, което се очакваше — обините при генератора зарязаха постовете си и се втурнаха да помагат на своите другари, които така весело гинеха в столовата. Сиборг хукна към генераторите, като се присвиваше от болка в крака, и изненада някакъв екземпляр, вероятно обински учен, който тъкмо се бе показал на вратата. Сиборг го простреля, на освободеното от него място се появи друг и той му прекърши врата с един удар. Съприкосновението с чуждоземната плът не се оказа никак приятно, нито усещането за хрущящи кости под дланта му. За разлика от Харви, Сиборг не одобряваше насилието, нито го смяташе за най-добрия начин за действие. Една особеност на характера, която бе забелязал още в самото начало, но се бе постарал да прикрие, с което само си бе навлякъл подозрителността на другарите си. С времето се бе научил да я преодолява — като човек, който е съгласен на всичко, когато алтернативата е да го бутнат от ръба на скалата — ала тъкмо в моменти като този си даваше съвсем ясна сметка, че Специалните части не са точно за него.

Сиборг влезе в следващото помещение, което заемаше по-голямата част от постройката, и видя две големи машини — вероятно бяха акумулаторите, които трябваше да унищожи.

Отвличащата маневра на Харви щеше да действа само дотогава, докато той е жив, и понеже го познаваше добре, Сиборг се съмняваше в нейната продължителност. Той се огледа за някакво контролно табло или нещо като шалтер, с други думи, бърза и лесна възможност да прекрати електроподаването. Не видя нищо, всички табла и прибори бяха в стаята, където бе убил двамата обини. Зачуди се дали не бе трябвало да остави един от тях жив, за да го накара да изключи електростанцията, но това едва ли щеше да е лесноосъществимо.

— Мамка му! — изруга той и тъй като не му хрумваше нищо друго, вдигна обинското оръжие и пусна един откос по акумулаторите. Куршумите се забиха в металната обшивка на горния, разхвърчаха се искри и се чу пронизително свистене, като от въздух, излизащ през тясно отвъстие. От една дупка бликна зеленикав газ.

„Какво пък, дявол го взел — помисли Сиборг и се прицели в нея. — Да видим дали тази гадост може да гори“.

Оказа се, че може.

Експлозията събори Джейн Сейгън по задник и тя запремигва заслепено няколко секунди — възстанови зрението си тъкмо навреме, за да зърне фучащите към нея в небето отломки от взривеното помещение. Побягна и инстинктивно провери в интеграционната мрежа дали по някакво чудо Сиборг е оцелял. Нямахше нищо, разбира се. Човек не може да оцелее след подобен взрив. В замяна на това усещаше присъствието на Харви, той все още бе леко опиянен след преживяната оргия от необуздало насилие. Тя насочи вниманието си към научната станция — прозорците бяха разбити и от някои се подаваха огнени езици. Трябваше да изминат още няколко секунди, преди да осъзнае, че отново разполага с интеграционна мрежа. Изключването на генератора по някакъв начин бе възстановило достъпа до нейния МозКом.

Сейгън отдели цели две секунди, за да се наслаждава на възстановената интеграция, и едва тогава се сети да провери дали е свързана с някой друг.

Взривът събори Ботин и обина на пода, а кувьозът се разтресе заплашително. Все пак не се прекатури, както и вторият кувьоз. Светлините угаснаха, но след секунда светна зеленикавото сияние на аварийното осветление. Обинът се надигна от пода и отиде до стената, за да включи резервния генератор. Ботин също скочи, извика: „Зоя!“ и се втурна към вратата. Иаред го изпрати с поглед; и той бе обезпокоен за момичето.

::Дирак:: — отекна в главата му гласът на Джейн Сейгън. —
::Отговори ми::

Съзнанието му бе залято от усещането, че е напълно интегриран. Беше като топла слънчева светлина.

::Чувам те:: — отвърна той.

::Ботин жив ли е?:: — попита Сейгън.

::Да:: — рече Иаред. — ::Но той вече не е цел на операцията::

::Не те разбирам.::

::Джейн:: — каза той. Наричаше я по име за първи път, откакто се познаваха. — ::Зоя е жива. И е тук. Дъщеря му. Трябва да я откриеш. Да я изведеш от станцията час по-скоро.::

Долови колебанието на Сейгън.

::Първо искам да ми кажеш всичко:: — отвърна тя. — ::И то бързо.::

Иаред се опита да стовари в ума й всичко, което бе научил от Ботин, включително записите на разговорите, които бе подготвил веднага щом неговият МозКом се бе пробудил. Сейгън едва ли имаше време да прослушва разговорите, но те бяха в архива, заедно с всичко останало.

::Въпреки това трябва да върнем Ботин:: — заяви тя, когато Иаред приключи.

::НЕ:: — Иаред се опита да придаде максимална сила на несъгласието си. — ::Докато той е жив, обините ще се опитват да си го върнат. Смятат го за ключ към онова, което жадуват най-много. Щом са се съгласили да започнат война само защото ги е помолил, със сигурност ще я продължат, за да го получат отново.::

::Тогава ще го убия:: — каза Сейгън.

::Намери Зоя:: — повтори Иаред. — ::Аз ще се погрижа за Ботин.::

::Как?::

::Довери ми се.::

::Дирак...::

::Зная, че не ми вярваш:: — прекъсна я той. — ::И зная *защо* не ми вярваш. Но освен това помня какво ми каза веднъж, лейтенант. Каза ми — независимо от всичко — да не забравям, че съм Иаред Дирак. Послушай ме сега. Зная кой съм. Аз съм Иаред Дирак от Специалните части на Колониалния съюз и задачата ми е да спася човечеството. Всичко, което искам от теб, е да ми се довериш и да ми позволиш да си свърша работата.::

Мъчително дълга пауза. Откъм коридора Иаред чу стъпките на Ботин, който се връщаше в лабораторията.

::Свърши си работата, редник:: — рече неочаквано Сейгън.

::Обещавам. Благодаря ти.::

::А аз ще намеря Зоя.::

::Кажй й, че си приятел на господин Иаред и че той и татко са й разрешили да тръгне с теб. И не забравяй плюшеното й слонче.:: — Иаред прибави информация за най-вероятното местоположение на Зоя, в другия край на коридора.

::Няма да го забравя.:: — обеща Сейгън.

::Сега трябва да прекъсна интеграционната мрежа.:: — каза Иаред. — ::Сбогом, лейтенант. Благодаря ти. Благодаря ти за всичко.::

::Сбогом, Иаред.:: — отвърна Сейгън и преди връзката да прекъсне, успя да му прати импулс, който наподобяваше окуражаване. След това изчезна.

Иаред остана сам.

Ботин влезе в лабораторията, изкрещя нещо на обина и той натисна някакви копчета. Светлините отново блеснаха с пълна сила.

— Да започваме — каза Ботин. — Станцията е подложена на атака. Трябва да бързаме. — Погледна за миг към Иаред. Дирак бе затворил очи, с унесена усмивка, заслушан в тракането на клавишите от пулта. Ботин вдигна капака на втория кувьоз и се настани вътре. Апаратът в кувьоза на Иаред започна тихо да бръмчи.

Единственото, за което Иаред съжеляваше в края на своя живот, бе, че е бил толкова кратък. Само една година. Но дори през тази година се бе срещнал с много хора и бе преживял безброй интересни неща. Иаред направи кратка разходка в спомените си и извика образите им за последен път: Джейн Сейгън, Хари Уилсън, Кайнен. Генерал Матсън и полковник Робинс. Втори взвод, интимната близост, която предлагаше интеграцията. Странният капитан Мартин и гамеранците. Шегите, които си разменяха с лейтенант Клауд. Сара Поулинг, която обичаше. И Зоя. Зоя, която щеше да оцелее, ако Сейгън я откриеше. Сигурен бе, че ще се справи.

„Не — помисли си Иаред. — За нищо не съжелявам. За нищо и за никого“.

Чу тихо почукване — обинът задействаше началото на трансфера. Опита се да се вкопчи в съзнанието си и да го задържи — колкото се може повече. Накрая се пусна.

Стаята се разтреса от оглушителна експлозия, телевизорът падна от поличката и Зоя извика уплашено. Надникна гледачката, за да

провери дали всичко е наред, но Зоя ѝ махна да си върви. Не искаше нея, а татко — и ето, че той се появи на прага след миг и я стисна в обятията си, шепнеше ѝ, че скоро всичко ще свърши. След това я пусна на пода и ѝ каза, че само след няколко минути господин Иаред ще дойде да я вземе. Припомни ѝ да го слуша и да изпълнява онова, което ѝ казва, но дотогава да остане в стаята си.

Зоя поплака още малко, заклеваше баща си да не си тръгва, а той ѝ обеща, че никога няма да я изостави. В края на краищата тя се успокои. Татко даде някакви нареждания на гледачката и излезе. Гледачката отскочи до съседната стая и се върна с едно от онези оръжия, които носеха обините. Това беше доста странно, защото Зоя знаеше, че гледачката никога досега не бе използвала оръжие. Последваха нови експлозии, сетне безпорядъчна стрелба откъм столовата. Зоя се сгуши в леглото, прегърна Селесте и зачака господин Иаред.

Гледачката неочаквано изписука и понечи да вдигне оръжието, втренчила поглед към вратата, но от леглото Зоя не виждаше какво има там. Тя извика уплашено и се мушна под леглото — много добре помнеше какво се бе случило на Ковел. Най-много я беше страх да не се появят отново онези същества, които приличаха на огромни зловещи пилета. Чу тропот, после остър писък. Запуши уши и стисна очи.

Когато погледна отново, зърна два съвсем нормални крака, вървяха към леглото. Зоя затисна устата си с ръка, но въпреки това не можа да сдържи напирания в гърлото ѝ жалостив хленч. После краката се превърнаха в колене и ръце, след което под леглото надзърна непознато лице. Зоя започна да ритя и крещи и трябваше да мине известно време, преди да осъзнае, че жената повтаря името ѝ отново и отново.

— Няма страшно, Зоя — казваше жената. — Шшшът. Успокой се.

Зоя най-сетне спря да се дърпа и попита:

— Къде е татко? Къде е господин Иаред?

— И двамата са заети. Пратиха ме да видя как си. Аз съм госпожица Джейн.

— Татко каза да чакам господин Иаред.

— Зная — каза госпожица Джейн. — Но в момента и двамата имат друга работа. Случиха се цял куп неочаквани неща. Затова ме пратиха да те пазя.

— Гледачката ме пази — рече Зоя.

— Повикаха я на друго място — отвърна госпожица Джейн. — Нали ти казах, че се случиха много неща.

— Чух някакъв ужасно силен шум — оплака се Зоя.

— Тъкмо от него възникнаха проблемите — обясни спокойно госпожица Джейн.

— Ами добре — предаде се Зоя.

— Слушай сега. Искам да ме прегърнеш с ръце и крака и да се стискаш с всички сили. Освен това няма да отваряш очи, докато не ти кажа. Можеш ли?

— Хъм. — Зоя повдигна раменце. — А как ще държа Селесте?

— Ще я притиснеш между нас.

— Но тя ще се смачка.

— Зная — рече госпожица Джейн. — Не се тревожи, после ще се оправи. Готова ли си?

— Готова — каза Зоя и направи каквото ѝ бяха казали.

— Хайде сега затвори очи и се дръж здраво.

И госпожица Джейн я понесе навън. Въпреки че ѝ бяха казали да не гледа, Зоя погледна, докато пресичаха другата стая, и видя, че гледачката спи на пода. След това пак затвори очи и зачака госпожица Джейн да ѝ каже да ги отвори отново.

Обините, които Сейгън срещаше в изследователската част на станцията, по правило я избягваха, сякаш за да ѝ внушат, че са учени, а не войници, но от време на време някой се опитваше да я нападне било с оръжие, било с голи ръце. Дългите им пушки не бяха никак удобни за действие в тесните коридори, така че Сейгън мушкаше рязко с ножа и с това единоборството приключваше. За съжаление този подход се оказа неуспешен спрямо обина, който пазеше Зоя. Ненадейният изстрел едва не ѝ отнесе главата, тя метна ножа, колкото да му отвлече вниманието, и се хвърли напред в ръкопашна схватка. Сейгън си даде сметка, че е извадила късмет, докато се въргаляха на пода, когато

противникът ѝ се заклеци под една от масите и тя успя да го притисне и да го удуши. След това усмири Зоя, прегърна я и тръгна към изхода.

::Харви::

::Малко съм зает в момента:: — отвърна той. С помощта на интеграционната мрежа Сейгън можеше да види, че си пробива с бой път към друг глайдер — предишния бе разбил, като таранира един летателен съд, който се бе опитал да се издигне, за да го атакува от въздуха.

::Приключих задачата и ми трябва огнева поддръжка. И транспорт::

::След пет минути ще ти осигуря и двете:: — обеща Харви. — ::Само не ме пришпорвай::

::Нямам избор:: — отвърна Сейгън и прекъсна връзката. Коридорът, който започваше от апартамента на Ботин, водеше на север покрай лабораторията и завиваше на изток, към други части на сградата. Ако минеше през лабораторията, щеше лесно да излезе на открито, където Харви би могъл да ги вземе, но Сейгън не искаше да рискува да покаже на Зоя баща ѝ и Иаред. Въздъхна, върна се в апартамента и взе оръжието на бавачката. То беше с две дръжки, но непригодни за човешки ръце. Можеше само да се надява, че всички са излезли да гонят Харви и че няма да ѝ се наложи да го използва.

Всъщност ѝ се наложи три пъти, като третия път удари с него един обин по главата, тъй като мунициите бяха свършили. Обинът изкрещя. Също и Зоя, както всеки път, когато Джейн използваше оръжието. Но все пак не отвори очи, нали бе обещала.

Сейгън най-сетне стигна мястото, откъдето бе проникнала в сградата — избит прозорец на първия етаж на стълбището.

::Къде си?:: — извика Харви.

::Ако щеш ми вярвай, но тези обини упорито отказват да ми преотстъпят снаряжението си:: — отвърна Харви. — ::Стига си ме разсейвала. След малко съм при теб::

— Вече в безопасност ли сме? — попита Зоя приглушено, бе заровила лице в шията ѝ.

— Още не. След съвсем мъничко, Зоя.

— Искам при тате.

— Знам, Зоя — рече Сейгън. — Тихо сега.

Чу трополене на горния етаж.

„Побързай, Харви — помисли Сейгън. — Побързай“.

Харви трябваше да признае, че обините започват да му лазят по нервите. Избиването на чуждоземната пасмина в столовата бе невероятно удовлетворително, истински катарзис, особено в светлината на това, което тези копелдаци бяха направили с Втори взвод. Таранирането на кораба с малкия, но мощен глайдер също имаше освежаващ ефект. Но щом се лиши от превозното си средство, Харви започна да си дава сметка колко много от тези проклети гадини продължават да щъкат наоколо и колко трудно е да се справя с тях. На всичко отгоре след интегрирането със Сейгън непрестанно долавяше настойчивото ѝ желание да ѝ се притече на помощ. Да ѝ осигури транспорт. Не виждаше ли колко е зает точно сега?

„Тя е шефът“ — припомни си Харви. Беше видял и други глайдери, паркирани пред една от сградите, но щеше да е трудно да се добере до тях. Имаше обаче два, възседнати от обини, които кръжаха наоколо и го търсеха.

„Ха! — помисли си, притаен до стената. — Единият идва насам“. Изправи се и размаха ръце.

— Ехей! — провикна се. — Тъпако! Ела ме хвани, уродлив шибаняк!

Дали го чу, или видя размаханите ръце, но обинът обърна глайдера право към него. „Чудесно — помисли Харви. — И сега какво да правя, мамка му?“

Не му остана време да мисли по въпроса, защото се наложи да отскочи от пороя куршуми. Претърколи се, изправи се и завъртя своето оръжие, за да се прицели в подминалия го обин. Първият куршум мина далеч от целта, вторият обаче пръсна черепа на нещастника.

— Това ще те научи да караш с каска, глупако — промърмори Харви и хукна да си прибере наградата. Докато приближаваше глайдера, неколцина обини се опитаха да направят с него това, което той бе направил на техния мъртъв събрат. Харви гореше от желание да извърти тежката машина и да ги изпомачка с пълна газ, но нямаше време.

::Таксито пристига:: — обяви той на Сейгън. Секунди след това я приближи и остана леко изненадан от това, което носеше. — ::Ама

това е дете!::

::Зная:: — тросна се Сейгън и настани момичето на седалката между двамата. — ::Давай към капсулата!::

Харви ускори до максимална мощност и се понесе по права линия. Поне засега не се виждаха никакви преследвачи.

::Не трябваше ли да вземем Ботин?:: — попита той.

::Промяна на плана:: — отвърна Сейгън.

::Къде е той?::

::Дирак ще се погрижи за него::

::Дирак?:: — повтори изненадано Харви. — ::Мислех, че е мъртъв::

::Вече със сигурност е::

::В такъв случай как ще се погрижи за Ботин?::

::Нямам представа:: — рече Сейгън. — ::Но зная, че ще го направи::

Ботин отвори очи в своето съвсем новичко тяло.

„Е, не съвсем новичко — поправи се той. — Малко употребявано“.

Обинът повдигна капака на кувьоза и му помогна да излезе. Ботин направи няколко пробни стъпки и остана доволен от координацията. Огледа лабораторията и се изненада колко ярко и красиво е всичко — сякаш през целия живот досега сетивата му са били поддържани на минимална чувствителност и сега някой е завъртял усилвателя докрай. Дори изследователска лаборатория можеше да е живописна значи.

След това погледна старото си тяло, чийто мозък вече бе мъртъв, въпреки че то продължаваше да диша — щеше да спре постепенно, до няколко часа. Ботин възнамеряваше да използва възможностите на новото си тяло, за да запише и съхрани смъртта на старото и да отнесе записа като доказателство в капсулата, заедно с дъщеря си. „Ако капсулата още е тук“ — каза си, тъй като вече се досещаше, че специалният отряд, който бяха пленили, по някакъв начин се е освободил. Нищо чудно някой от тях да бе заминал с капсулата. „Какво пък — рече си Ботин. — И с това ще се справим“. В главата му вече се оформяше разказът за това как той — Дирак — е убил Ботин. Лишени

от обещаното съзнание, обвините прекратяват войната и позволяват на Дирак да си замине с трупа на Ботин и със Зоя.

„Хъм, не съм сигурен, че ще ми повярват“ — помисли си. Трябваше да поработи върху детайлите. Но каквато и история да разкажеше...

Изведнъж осъзна, че от известно време в долната част на полезрението му се е появила някаква малка рисунка. Приличаше на плик за писмо.

[Имате съобщение от Иаред Дирак] — се изписа непосредствено до плика. [За да го отворите, кажете „отвори“.]

— Отвори — произнесе на глас Ботин. Стана му любопитно.

Пликът се отвори и изчезна. Съобщението не беше текстово, а гласово.

— Здравей, Ботин — произнесе симулиран глас, който приличаше на гласа на Иаред Дирак. „Всъщност прилича на моя глас“ — поправи се Ботин. — Виждам, че вече си се прехвърлил в това тяло. Но преди да си тръгна, исках да споделя с теб някои последни мисли. Веднъж едно доста интелигентно извънземно ми каза, че е много важно да имаш право на избор. За съжаление през краткия си живот не получих кой знае какви подобни възможности, или поне нямаше такива, които да са от съществено значение. Но сега, в края на своя живот, най-сетне получих право да решавам. Не мога да избирам дали да живея, или да умра — това решение ти го вземаш вместо мен. Но когато ми каза, че нямам друг избор, освен да помогна за осъществяването на твоите планове, ти допусна грешка. Имам избор и го направих. Изборът ми е да не ти помагам. Не мога да преценя дали Колониалният съюз е най-доброто управление за човечеството, защото нямах достатъчно време да науча всичко, което би ми помогнало да направя подобна преценка. Но въпреки това избрах да не излагам на риск живота на милиони, дори милиарди човешки същества, като ти помагам да осъществиш своя малък преврат. Може би в края на краищата решението ми ще се окаже погрешно. Но то е мое решение — решение, което ми позволява да изпълня онова, заради което съм роден. А по-точно — да пазя човечеството. Сигурно ще ти се стори странно, че двамата с теб споделяме едни и същи мисли, дори общо съзнание, а може би и обща цел да правим добро за хората — и въпреки всички тези общи неща ние стигнахме до напълно

противоположни заключения относно начина на действие. Жалко, че не разполагахме с повече време, през което да разговаряме като приятели, дори като братя, вместо да гледаш на мен като на съд, в който да преточиш своето съзнание. Но е твърдо късно за мен, а също и за теб — макар още да не го осъзнаваш. И въпреки всичко бих искал да ти благодаря. За добро или за лошо, аз се появих на този свят благодарение на теб и за известно време имах възможността да вкуся от радостта и мъката, която този живот поднася на всички. Освен това имах щастието да се срещна със Зоя и да я обикна и сега се моля тя вече да е в безопасност. Чарлз, дължа ти живота си, също както ти ще ми дължиш смъртта си. А сега, позволи ми едно кратко отклонение, което, обещавам, ще ни отведе точно там, накъдето сме се запътили. Вероятно не ти е известно за едно странно свойство на УмнаКръв, а именно способността да се окислява внезапно — или, по-точно, да се възпламенява. Все си мисля, че онзи, който е заложил тази способност, е бил невероятен шегаджия, защото как иначе да си обясним подобно свойство. Както и да е, имах възможност да се запозная случайно с тази способност, когато ме нападна някакво кръвосмучещо насекомо. По-късно прибягнах до нея при доста по-сериозни обстоятелства и това ми спаси живота. Чарлз, ти си създал вирус, с чиято помощ възнамеряваш да покориш Колониалния съюз. След като си запознат с вирусите и начините на тяхното проникване, със сигурност ти е познат и терминът „Троянски кон“. Това съобщение, приятелю и братко мой, е тъкмо такъв Троянски кон. Веднага щом го отвориш, ще се изпълни една малка програма, заложена от мен. Програмата ще инструктира всеки нанобот в моята УмнаКръв да се възпламени мигновено по моя команда. Предполагам, че е отнело точно толкова време, за да може програмата да се разпространи в кръвта. Остава ни само да разберем.

Докато настаняваше Зоя в пленническата капсула, Сейгън получи съобщение. Съобщението беше от Иаред Дирак.

::Ако четеш това, значи Чарлз Ботин е мъртъв:: — се казваше в него. — ::Настроих това съобщение да бъде пратено веднага след като бившият ми МозКом изпълни програма за възпламеняване на моята УмнаКръв. В случай, че възпламеняването не го убие — а няма начин това да не стане, — той ще умре от задушаване до няколко минути.

Което и да стане, той ще е мъртъв, а заедно с него и аз. Надявам се, когато получиш съобщението, вече да си в безопасност. Сбогом, лейтенант Сейгън. Радвам се, че имах възможността да те познавам. И ако видиш Кайнен, предай му, че го послушах и направих своя избор.:

Сейгън сподели съобщението с Харви.

::Много мило:: — бе коментарът на Харви. — ::Този човек бе истински спецвойник и остана такъв до края.:

::Да, така е:: — съгласи се Сейгън и посочи на Харви капсулата. — ::Качвай се.:

::Шегуваш се.:

::Някой трябва да пътува със Зоя:: — рече Сейгън. — ::Аз съм командващ офицер. Ще остана последна.:

::Лейтенант — каза Харви. — ::Хлапето не ме познава. Ти си го отървала и значи ти ще пътуваш с него. Освен това още не искам да се връщам. Тук е страхотен купон! Ще ми се да поостана, за да поразчистя още малко. Когато приключа, ще се поогледам, за да проверя има ли нещо, което да ни е от полза. Така че ти се качи, Сейгън. Предай им да ми пратят капсула след няколко дена. Ще ме завари или ухилен до уши, или мъртъв. И в двата случая ще съм се позабавлявал чудесно.:

::Добре:: — въздъхна Сейгън. — ::Опитай да се върнеш в лагера и да измъкнеш запаметяващото устройство от трансферния модул в лабораторията на Ботин. Това е заповед.:

::Какво има на него?::

::Не какво:: — поправи го Сейгън. — ::Кой.:

В далечината се чу слабо бучене.

::Надушили са ни:: — възкликна Харви. — ::Качвай се, лейтенант.:

— Вече в безопасност ли сме? — попита Зоя няколко минути след старта.

— Да, Зоя — отвърна Сейгън. — Мисля, че да.

— Татко кога ще дойде да ме види?

— Не зная, Зоя. — Сейгън я погали по косата. — Нямам представа.

В тясното пространство на капсулата Зоя протегна ръце, за да я прегърнат. И Сейгън я прегърна.

15.

— Е, Сци, ти беше прав — каза генерал Матсън. — В края на краищата Иаред Дирак се оказа полезен.

Матсън, генерал Сцилард и полковник Робинс обядваха в генералската столова. Този път и тримата — генерал Матсън бе нарушил традицията да не се позволява на по-низши чинове да се хранят тук и бе поръчал на Робинс огромна порция спагети болонезе. Дори се бе опълчил на забележката на един разгневен генерал с думите: „Я млък, говно смачкано. Този човек си е заслужил шибаната паста“. След този случай и останалите генерали бяха почнали да водят подчинените си тук.

— Благодаря — каза Сцилард. — Ако нямаш нищо против, бих искал да ми кажеш как смятате да оправите проблемите с нашите МозКоми. Изгубих няколко кораба заради прословутите ви специалисти, които са си позволили да оставят „задна вратичка“.

— Робинс е запознат с подробностите — отвърна Матсън.

И двамата се обърнаха към Робинс, който дъвчеше с издути бузи. Полковникът побърза да преглътне и очите му се насълзиха.

— Първото, което направихме, естествено бе да премахнем тази задна вратичка — докладва той. — Така че проблемът е решен. Кое не означава, че ще спрем дотук. Възнамеряваме да прегледаме всички програми в търсене на скрити кодове, „задни вратички“ и всякакви други нерегламентирани възможности за достъп, които биха могли да ни създадат проблеми. Въведохме и проверка за вируси за всички съобщения и информационни пакети, изпращани чрез МозКом. С други думи — вирусът на Ботин вече е безсилен.

— Въобще не трябваше да е заплахата — намръщи се Сцилард. — Още от зората на компютърната ера съществуват антивирусни програми, а вие дори не сте си направили труда да разработите нещо подобно за МозКом. Всички щяхме да измрем само защото не сте спазвали елементарна програмна хигиена.

— Не сме поставяли антивирусни програми, защото не се е налагало — намеси се Матсън. — МозКом е затворена система,

напълно обезопасена срещу външни атаки. Дори атаката на Ботин в края на краищата се провали.

— Но беше на косъм — не се предаде Сцилард.

— И защо? Защото един от хората, седящи на тази маса, искаше да създаде тяло, в което да напъха съзнанието на Чарлз Ботин. Но хайде да не назоваваме виновника.

Сцилард само изсумтя.

— И без това настоящата серия на МозКом се спира от производство — каза Робинс. — Следващото поколение изкуствени мозъци вече премина успешни изпитания при гамеранците, готови сме за въвеждане в масово производство. Строежът им е коренно различен, напълно органичен, с оптимизирани кодове и без възможностите за достъп на предишния МозКом. Вратата за подобен род атаки е захлопната, генерале.

— Да, за онзи, който е работил над предишната серия — не се предаваше Сцилард. — Но какво ще кажете за тези, които познават новия модел? Как можем да разберем дали на някого от тях не му е изхвъръкнала чивията?

— Като внимаваме — отвърна Робинс.

— Постарайте се да внимавате много — предупреди го Сцилард.

— Като стана дума за това — заговори Матсън, — какво смяташ да правиш с лейтенант Сейгън?

— Какво искаш да кажеш? — попита Сцилард.

— Без да правим от мухата слон, тя знае твърде много. От Ботин и Дирак е узнала за Конклава и че пресяваме стриктно всякаква информация, преди да я подхвърлим на обществеността. Сци, тя е в течение на неща, до които не би трябвало да има достъп. Това е опасна информация.

— Не виждам нищо опасно — възрази Сцилард. — В края на краищата това е самата истина. Конклавът наистина съществува. И ако някога заработи така, както възнамерява, ще се озовем срещу течението на реката без гребла.

— Опасно е, защото не е цялата истина, и ти го знаеш, Сци — настоя Матсън. — Ботин не беше чувал нищичко за Контраконклава и за това колко дълбоко сме въввлечени в него, как се опитваме да настроим едната страна срещу другата. Събитията се развиват главоломно. Назрял е моментът да се сключват съюзи и да се вземат

важни решения. Повече няма да можем да запазваме неутралитет. Точно сега не ни трябва някоя като Сейгън, та да разпространява слухове и да всява смут.

— Ами тогава ѝ кажи цялата истина — рече Сци. — Тя е офицер от разузнаването, за Бога! Ще я преглътне.

— Не аз решавам тези неща — възрази Матсън. Сцилард отвори уста да възрази, но той го спря. — Не аз решавам тези неща, Сци. Знаеш какво ще стане, ако Контраконклавът реши да скъса с Конклава. Цялата шибана галактика ще пламне във война. Повече няма да можем да разчитаме на наборници от Земята.

Не е изключено да прибегнем до набирането на колонисти. Можеш да си представиш до какво ще доведе това. Колониите ще се разбунтуват. Ще имаме късмет, ако избегнем гражданска война. Крием тази информация от колониите не защото искаме да ги държим в невежество, а тъй като не желаем Съюзът да се разпадне.

— Колкото повече отлагаме, толкова по-зле ще стане. — Сцилард поклати глава. — Не мога да си представя как един ден ще поднесем всичко това на колониите. Когато разберат, ще се запитат защо Колониалният съюз го е крил от тях толкова дълго.

— Това не зависи от мен — упорстваше Матсън.

— Да, знам — промърмори с досада Сцилард. — Но за твой късмет има един начин. Сейгън е близо до края на службата си. Ако не се лъжа, остават ѝ само няколко месеца. Може би година. Достатъчно малко, за да можем да я освободим. Доколкото ми е известно, тя възнамерява да напусне службата, когато срокът ѝ изтече. Ще я настаним в някоя от новите колонии и ако толкова държи да разправя на съседите си за Конклава, нейна работа. Кой го е грижа, след като ще си имат много по-сериозни проблеми, като отглеждането на реколтата например.

— И смяташ, че ще се съгласи? — попита Матсън.

— Дори няма да е необходимо да я молим. Преди няколко години тя се запозна с един войник от Колониалните сили, Джон Пери. На Пери му остават няколко години до уволнение, но ако е необходимо, можем да го пуснем по-рано. И както изглежда, тя е доста привързана към Зоя Ботин, сирачето на нашия човек, което има нужда от приемно семейство. Сещаш се накъде бия.

— Сещам се — потвърди Матсън. — Какво пък, остава да го организираш.

— Ще видя какво може да се направи. Като стана дума за секретна информация, как вървят преговорите с обините?

Матсън и Робинс се втренчиха едновременно в Сцилард.

— Няма никакви преговори с тях — каза Робинс.

— Разбира се, че няма — засмя се Сцилард. — Вие не преговаряте с обините за продължаване на разработките на Ботин върху тяхното съзнание. И обините не преговарят с нас да видят сметката на рреите или енешанците в зависимост от това коя от тези две раси ще оцелее след назряващата между тях малка война. Никой не преговаря с никого за нищо. Та как вървят тези несъществуващи преговори?

Робинс погледна Матсън и Матсън кимна.

— Не вървят особено добре — въздъхна Робинс. — Вероятно няма да стигнем до споразумение поне до няколко дни.

— Колко нечудесно — засмя се Сцилард.

— Но да се върнем на въпроса със Сейгън — намеси се Матсън. — Кога смяташ, че ще получиш отговор от нея?

— Ще ѝ поставя въпроса още днес. Ще ѝ кажа, че очаквам да ми отговори до края на седмицата. Така ще ѝ остане време да свърши някои неотложни неща.

— Като например? — попита Матсън.

— Като например да се сбогува с когото трябва. И още някои дребни въпроси, които трябва да решим двамата с нея.

Джейн Сейгън втренчи поглед в миниатюрното светлинно шоу и попита:

— Какво е това?

— Душата на Иаред Дирак — обясни Кайнен.

Сейгън вдигна очи към него.

— Веднъж каза, че спецвойниците нямат души.

— Това беше в друго време и на друго място. Сега вече не съм толкова глупав. Но добре, нека бъде неговото съзнание — поправи се Кайнен. — Записано от Чарлз Ботин и открито и донесено от един от

твоите войници. Както разбрах, на теб са оставили да решиш какво да се направи с него.

Сейгън кимна. Сцилард се бе срещнал с нея и ѝ беше предложил да се уволни, да освободят и Джон Пери и двамата да станат попечители на Зоя Ботин, при условие че не продума и думичка за Конклава и вземе решение за това какво да се направи със съзнанието на Иаред Дирак.

::За Конклава разбирам:: — отвърна тя. — ::Но защо точно аз да решавам за Дирак?::

::Да речем, че ми е интересно какво смяташ да направиш:: — отвърна само Сцилард.

— Е, какво ще правиш с него? — настоя Кайнен.

— Според теб какво трябва да направя? — попита тя.

— Зная отлично какво трябва да направиш. Но аз не се казвам Джейн Сейгън и не мога да ти кажа, докато не чуя *твое* мнение.

Сейгън погледна Хари Уилсън, който следеше разговора с видим интерес.

— Хари, ти какво би направил?

— Съжалявам, Джейн — отвърна Уилсън и се засмя. — Топката е у теб.

— Можеш ли да го върнеш? — обърна се Сейгън към Кайнен.

— Възможно е — потвърди Кайнен. — Вече знаем много повече по въпроса. Бихме могли да подготвим по-добре мозъка, отколкото когато прехвърляха Ботин в тялото на Дирак. Има известен риск да се провалим при самия трансфер и тогава ще се получи точно както стана с Дирак, тоест да имаме едно активно съзнание и второ, което дебне някъде отзад. Но според мен рискът да се случи това сега е много по-малък. Така че, на въпроса ти — да, мога да го върна, ако кажеш.

— Но Иаред не го каза, нали? — възрази Сейгън. — Той знаеше, че съзнанието му е записано. Можеше да ме помоли да се опитам да го спася. Но не го направи.

— Да, не го направи — съгласи се Кайнен.

— Значи такъв е бил неговият избор — заключи Сейгън. — Само негов и ничий друг. Кайнен, изтрий записа.

— Сега вече разбираш защо смятам, че имаш душа — рече Кайнен. — Моля те да приемеш извиненията ми, че се усъмних в това по-рано.

— Приемам ги. — Сейгън се подсмихна. — Макар да не са нужни.

— Благодаря. Лейтенант Сейгън — заговори официално Кайнен, — мога ли да ви помоля за една услуга? Всъщност не точно услуга, по-скоро малък дълг, който трябва да уредим.

— За какво говориш? — попита Сейгън.

Кайнен надзърна над рамото ѝ към Уилсън, който изведнъж като че ли се притесни.

— Не е необходимо да присъстваш на това, приятелю — каза Кайнен.

— Разбира се, че ще остана — възрази Уилсън. — Но ще ти кажа едно: ти си проклет глупак!

— Съгласен — потвърди Кайнен. — Разбирам защо го казваш.

Уилсън скръсти ръце и се намръщи.

— Да чуем — каза Сейгън.

— Лейтенант, аз искам да умра — каза Кайнен. — През последните няколко седмици ефектът на вашия антидот започна да отслабва. Болките ми стават все по-силни.

— Можем да увеличим дозата — предложи Сейгън.

— Да. И вероятно ще има ефект — съгласи се Кайнен. — Но болката ми не е само физическа. Намирам се далеч от моите сънародници и от родния ми дом, далеч от всички неща, които ми носят радост. Ценя приятелството ми с Хари Уилсън и с вас — колкото и да е странно! — но с всеки ден чувствам, че онази част от мен, която е ррейска, моето истинско аз, изстива и се смалява. Не след дълго от него няма да остане нищо и тогава ще съм сам — съвсем сам. Тялото ми ще живее, но не и онова, което е вътре.

— Мога да помоля генерал Сцилард да те пусне — каза Сейгън. Наистина ѝ беше мъчно за него.

— Същото му казах и аз — обади се Уилсън.

— И двамата знаете, че никога няма да ме пуснат. Работих твърде дълго за вас. Главата ми е пълна с тайни. А дори да ме освободят, смятате ли, че рреите ще ме приемат? Не, лейтенант. Аз съм далече от дома и знаей, че никога няма да мога да се върна.

— Кайнен, съжалявам, че стана така — прошепна Сейгън. — Ако можех да променя нещата, щях да го направя.

— И защо? — Кайнен я погледна. — Лейтенант, вие спасихте сънародниците си от война. Аз съм само част от цената за това.

— И въпреки това съжалявам — повтори Сейгън.

— В такъв случай върнете ми дълга — рече Кайнен, все така официално. — Помогнете ми да умра.

— Как?

— Докато изучавах човешката история и култура, се натъкнах на един ритуал, наречен сепуку — обясни Кайнен. — Познат ли ви е? — Сейгън поклати глава. — Това е ритуално самоубийство, извършвано от японците. В него участва и така нареченият „кайшакунин“, или секундант — някой, който облекчава страданията на извършващия сепуку, като го доубива в мига на най-голяма агония. Бих предпочел да умра от болестта, която ми причинихте, но се боя, че агонията ми ще е твърде силна и ще помоля за милост, както направих първия път, с което ще се опозоря и ще се върна отново на пътя, който ме доведе дотук.

Ето защо ми е нужен секундант. И избрах вас, лейтенант Сейгън.

— Съмнявам се, че Колониалните отбранителни сили ще ми позволят да те убия. Освен ако не е в бой.

— Да, и в това има невероятна ирония — съгласи се Кайнен. — Но в този случай мисля, че ще склонят. Вече помолих генерал Матсън за разрешение и той го даде. Поисках и от генерал Сцилард да ви позволи да сте мой секундант. Той също се съгласи.

— И какво ще направиш, ако откажа? — попита Сейгън.

— Знаете какво ще направя. Когато се срещнахме за първи път, вие ми казахте, че според вас аз искам да живея, и бяхте права. Но както казах одеде, това беше в друго време и на друго място. На това място и в този момент аз искам да съм свободен. И ако това означава да го направя сам, ще го направя. Надявам се обаче да не се наложи.

— Няма да се наложи. — Сейгън въздъхна. — Приемам, Кайнен. Ще съм твой секундант.

— Лейтенант Сейгън, позволете да ви поднеса най-искрените си благодарности. — Кайнен погледна Уилсън. Уилсън плачеше. — А ти, Хари? Веднъж вече те помолих да ми помогнеш и ти отказа. Сега те моля пак.

Уилсън закима и промълви:

— Да. Ще го направя, нещастни кучи сине. Ще съм до теб, когато умираш.

— Благодаря ти, Хари. — Кайнен отново се обърна към Сейгън. — Необходими са ми два дни, за да приключа с работата си тук. Ще ме посетите ли вечерта на третия ден?

— Ще съм тук — обеща Сейгън.

— Бойният ви нож, струва ми се, ще е напълно достатъчен.

— Щом така предпочиташ. Има ли нещо друго, което мога да направя за теб?

— Само още едно — отвърна Кайнен. — И няма да ви се сърдя, ако откажете.

— Слушам те.

— Родил съм се на колонията Фала — каза Кайнен. — Израснах там. Когато умра, искам да ме върнат на нея. Зная, че ще е доста трудно да се уреди, но...

— Мисля, че ще се справя — каза Сейгън. — Дори ако се наложи да го направя съвсем сама. Имаш думата ми, Кайнен. Обещавам да те върна у дома.

Месец след като Зоя и Сейгън се върнаха на станция Феникс, Сейгън взе Зоя на совалката, за да я заведе на гробовете на родителите ѝ.

Пилот на совалката беше лейтенант Клауд — попита за Иаред. Сейгън му каза, че той вече не е между живите. Клауд помълча, после почна да ѝ разказва вицове, които бе научил от Иаред. Сейгън се смя от сърце.

Сейгън не доближи надгробните камъни. Остави Зоя да отиде сама. Момичето мълчаливо прочете изписаните върху камъните имена. През последния месец Сейгън бе наблюдавала у детето постепенна промяна — в началото Зоя бе потисната, смълчана и непрестанно питаше за баща си, но напоследък изглеждаше жизнерадостна и енергична, което вероятно бе съвсем типично за възрастта ѝ. Доколкото Сейгън можеше да определи — все пак нямаше опит в тези неща.

— Тук е написано моето име — каза Зоя, докато прокарваше пръст по гравираниите върху камъка букви.

— В началото след атаката на станцията баща ти е смятал, че си загинала — обясни Сейгън, беше дошла зад нея.

— Но нали не съм умряла?

— Не си — засмя се Сейгън. — Няма съмнение.

Зоя премести ръка върху камъка на баща си.

— Той не е тук, нали? Долу, под мен.

— Не — отвърна Сейгън. — Татко ти загина на Арист. Планетата, на която бяхте, преди да те доведе тук.

— Зная. — Зоя я погледна. — Господин Иаред също умря там, нали?

— Да.

— Той каза, че ме познавал, но аз въобще не го помнех.

— Наистина те е познавал, макар че ще ми е трудно да ти обясня.

Нека го оставим за времето, когато пораснеш.

Зоя пак се обърна към гробовете.

— Всички, които са ме познавали, вече ги няма. Няма го моето семейство.

Сейгън коленичи до нея и я прегърна.

— Съжалявам, Зоя.

— Зная. И аз съжалявам. Мъчно ми е за мама и тате, дори ми е малко мъчно за господин Иаред, макар че почти не го познавах.

— Зная, че ти е мъчно. — Сейгън я обърна така, че да я погледне в лицето. — Чуй ме, Зоя, скоро ще замина на една колония, където ще остана да живея. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен.

— Само с теб ли?

— С мен и с още един човек, когото много обичам.

— Аз ще го харесам ли?

— Мисля, че да. Аз го харесвам и харесвам теб, така че мисля, че ще го харесаш. Ти, аз и той.

— Като семейство — прошепна Зоя.

— Да, като семейство. Като истинско семейство.

— Но нали си имам мои татко и мама?

— Зная, Зоя. И никога няма да искам от теб да ги забравиш. Просто двамата с Джон ще сме хората, с които ще живееш, ако искаш.

— Джон — каза Зоя. — Джон и Джейн. Джон, Джейн и Зоя.

— Джон. Джейн и Зоя — повтори Сейгън.

— Джон. Джейн и Зоя — запя Зоя и заподскача. — Джон, Джейн и Зоя. Джон, Джейн и Зоя! Като песничка е!

— Да, много хубава песничка.

— Ами добре. — Зоя сви раменца. — Гладна съм.

Сейгън се разсмя.

— Да идем да хапнем, а?

— Да. Само да кажа „чао-чао“ на мама и тате. — Изтича при камъните и ги целуна. — Обичам ви — каза, после се върна при Сейгън и я улови за ръка. — Готова съм. Да вървим да ядем.

— Да вървим — каза Сейгън. — Какво ти се яде?

— Какво има?

— Най-различни неща. Ти избираш.

— Идеално — рече Зоя. — Страшно ме бива да избирам, ако не знаеш.

— Не знаех — засмя се Сейгън и я прегърна, — но страшно се радвам да го чуя.

ПОСЛЕСЛОВ

Първо, за всички онези, които смятат, че е лесно да се напише продължение, защото вече си разработил своя вселена: дрън-дрън-дрън. Ей. Не е.

С тази мисъл в главата, позволете първо да изкажа благодарностите си на моя редактор Патрик Нилсън Хейдън, задето често-често ми пращаше имейли, в които настояваше час по-скоро да получи следващата глава или ме заплашваше, че ще ме удуши с голи ръце, ако продължавам да се бавя, което за малко да направи, след като му изсипах завършения ръкопис накуп. Надявам се да не започне веднага да ме тероризира за следваща книга.

Отново ще спомена всички чудесни хора от „Тор“, които заслужават обич и шоколади: Тереза Нилсън Хейдън, Лиз Горински, Ирен Гало, скъпата напуснала ни Фиона Лий (спокойно, замина за Китай), Дот Лин и Том Дохърти. Всъщност трябва да добавя, че абсолютно всички в „Тор“ заслужават обич и шоколади, и го казвам не само защото ги накарах да си гризат ноктите, след като прегазих всички крайни срокове. Е, не с много. Но това не означава, че не заслужават обичта ми.

Признайте си: обложката е направо страхотна. Така е — и за това трябва да благодарим на Джон Харнс.

Благодарности както винаги на моя агент Етан Еленберг, чието умение да воюва за всяка клауза от договора е нещо, което наистина заслужава да се види.

Една от причините „Призрачните бригади“ да се появи на бял свят бе, че първата книга от серията „Войната на старците“ имаше щастието да бъде оценена високо в различни сайтове от хора, на чийто вкус читателите по правило се доверяват. Благодаря на всички тях, най-вече на Глен Рейнолдс, Кори Доктороу, Стивън Грийн, Стив Бейнбридж и Юджийн Волък. Ако някога се запитате дали интернет машината за слухове работи: о, да!

В случай, че в книгата са ви харесали някои по-специални моменти, то е защото съм ги видял в други книги и съм решил да ги приложа. Често ми се случва да си казвам: „Брей, че готин номер. Защо да не го открадна?“ Писателите, от които се случва да заимствам, включват Ник Сейгън (неговата идея за прехвърляне на съзнанието е чудесно разработена в „Роден в рая“), Скот Уестърфелд (страхотните му битки в „Империята се възражда“ и „Убиецът на светове“), където някои от вас вероятно ще се просълзят от радост, както и Дейвид Брин със серията за „Ъплифта“. Благодаря на тях и на много други писатели, споменати на разни места в книгата ми.

Както винаги, Рейгън Ейвъри бе моят първи внимателен читател. Всеки писател трябва да има своя Рейгън. Но не можете да имате Рейгън Ейвъри. Тя е *моя*. Само *моя*!

Чад Бринк ми прати една от предишните ми книги за автограф и аз я забавих няколко месеца. Нищо чудно още да се мотае някъде тук. Затова реших да го спомена в послеслова, иначе кой знае колко ще ми се разсърди. Кое то трябва да ви намекне, че в никакъв случай не бива да ми пращате книги за автограф. Вината не е у вас, а в мен.

Девен Десай, Наташа Кордус, Кевин Стампфл, Майкъл Бърнс, Даниъл Мейнц, Джъстин Лабралейстър, Лорин Маклафин, Ендрю Уофиндън, Чарли Строс, Бил Шафър, Карен Мейснър, Ани Мърфи, Цзян Чен, Кристи Гайтън, Джон Андерсън, Стивън Бенет, Ерин Барби, Джоуи Рубики и мнозина други, които не мога да си спомня в четири и трийсет сутринта, но нека знаят, че ги обичам — и ви желая да имате хубави бебета. Дори близнаци.

Последно, но не и поред, отделям няколко реда за Кристин и Атена Скалзи, задето проявиха търпение, докато пишех тази книга. Написването ѝ бе голямо изпитание специално за Атена, която в един момент заяви на майка си: „Тати е станал скучен“. Е, миличко, обещавам вече да не съм скучен и започвам още сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.